

NEPOZNÁVANÝ UPROSTŘED NÁS!

POMNĚNKY NA EUCHARISTICKÉ SJEZDY SVĚTOVÉ,
SPOLU PŘÍRUČKA KU POBOŽNOSTI 40TIHODINNÉ.

V KYTICI UVIL.

ThDr. **KAREL L. ŘEHÁK**,
kanovník kollegiální kapitoly na Vyšehradě,
rytíř Božího Hrobu v Jerusalemě,
č. arcibiskupský konsist. rada,
farář u sv. Havla v Praze.

Čistý výtěžek této knížky věnován jest dobročinným účelům.

PRAHA 1926.

== Cyrillo-Methodějská knihtiskárna a nakladatelství V. Kotrba. ==

Nihil obstat.

Pragae, 4. Decembris 1916.

Dr. Antonius Podlaha,
censor.

N. E. 14.852.

Imprimatur.

Ex archiepiscopali Ordinariatu Pragae 16. Decembris 1916.

Dr. Joannes Nep. Sedláč,
vicarius generalis.

I.

Svatý Paschalis Baylon, nebeský ochránce ctitelů velebné Svátosti.

1. Paschalis Baylon narodil se L. P. 1540. ve městě Torre Formosa ve Španělsku, z rodičů chudobných, ale bohabojných. Pro chudobu jich nemohl ani poslán býti do školy, a proto hledal náhradu za školu zvláštním způsobem. Když pásal stádo rodičů svých, míval s sebou knížku a prosíval mimojdoucí, aby se nad ním smílovali a naučili ho písmena znáti.

I učil se s takovou pozorností i pilností, že se tímto způsobem naučil ponenáhlu nejen čísti, ale i psáti dokonale. Umění takto nabytého používal potom k tomu, aby nabyl dokonalých vědomostí ve věcech náboženských.

I čítal pak se zálibou života Pána Ježíše i svatých Božích, aby se naučil býti věrným služebníkem Božím. Knihy pouze zábavné neměly pro něho žádné ceny. Soudil správně, že jen mysl od věcí bohulibých odvracejí, a jsou-li od lidí lehkomyšlných nebo docela bohaprázdných sepsané, že duše v záhubu uvádějí.

2. Když byl povyrostl, dal se Paschalis do služby za *ovčáka*, v kteréžto službě nacházel velikou útěchu, poněvadž kráčeje při svém stádu v Boží přírodě, pozoroval všude veliké skutky moci i moudrosti Boží, což jej naplňovalo i velikou láskou k Bohu. A při tom svém zaměstnání mívával i časů dosti, aby se ze svých knih vždy lépe poučoval o svých povinnostech i k Bohu i ku bližním.

Hospodář jeho, znamenaje bohobojný život svého ovčáka, radoval se z něho upřímně a chtěl Paschala proto i za syna a za dědice svého ustanoviti. Avšak Paschal, obávaje se, aby snad statky pozemské neodvracely mysli jeho od pokladů nebeských, laskavé nabídky hospodáře svého s díky odmítl a volil vůbec vždy chudobným býti, aby tak byl tím podobnějším Spasiteli, jenž jakožto člověk neměl na světě tolik svého, kde by hlavu složil.

Při své službě ovčácké Paschal začasť poklekal pod stromem, aby se k Bohu modlil. V obcování s lidmi byl nad míru vlídný, ochotný i úslužný, tak že se mu všichni divili, kdo měli příležitost, s ním se seznámiti. I mluvil o Bohu a o ctnostech jako řečí Boží, s důrazem, moudře i vroucně, jako Duch svatý učí mluvit lidi, kteří se smýšlením svým nad pozemské věci povznesli a s plamennou láskou k Bohu se obracejí. Častá průpověď Paschalova byla: »Útěcha a radost, kterou Duch svatý dává duším nábožným, převyšuje všecky radosti světské.«

Abý ve službě Boží nepoklesl, vyhýbal se opatrně všeliké příležitosti ku hříchu, a krotil v sobě každou nezřízenou žádost ustavičným zapíráním sebe a horlivými modlitbami za pomoc s hůry.

I při své chudobě činil Paschal svým bližním mnohé skutky milosrdné. Nebo o pokrm, který dostával od hospodáře pro sebe, dělil se s jinými chudými, a i z nepatrné mzdy své udělal almužny. Ale prokazoval vedle toho i skutky duchovního milosrdenství, an nevzdělané a surové soudruhy své laskavě napomínal, když kleli nebo se hašteřili. Učil je, jak Pána Boha znáti i milovati, jako by byl otcem nebo učitelem všech, začož již tehdy nazývali ho lidé »*blahoslavencem*«.

3. Když Paschal dostoupil dvacátého roku věku svého, roztoužil se docela po životě Bohu zasvěceném, a odešel po důkladné přípravě na modlitbách i v postech do Valencie ve východních Španělech, kde byl chudobný *klášter Františkánů bosáků*, a žádal tam, aby ho přijali mezi sebe za bratra služebného. Poněvadž ho tam ale nikdo neznal, byl odmítnut.

I vstoupil opět do služby v krajině této, pásł stádo a konal své bohumilé skutky jako dřive. Když pak se to jeho svaté obcování po celé krajině rozneslo, a lidé »*svatým ovčákem*« ho nazývali, byl pak r. 1564 přijat do kláštera, kde, vyzkoumajše ho, přikázali mu službu *vrátuého*.

4. Byl-li Paschal prve vzorem lidí světských, stal se nyní vzorem řeholní dokonalosti i pro své spolubratry, přemýšleje dnem i nocí o tom, jak by vždy Bohu milejším státi se mohl, tak že brzo i dokonalejší a v ctnostech utvrzení řeholníci za vzor si ho brali. On však k nízké službě jsa povoláný, co nejpokorněji o sobě smýšlel, i nejpovrženějším pracím v domě s ochotou se podvoloval, jako by ony od jiných vykonány býti nemohly; a tělo podrobuje duchu, s tělem i duší co nejdokonaleji sloužiti chtěl Bohu se stejnou pokorou jako trpělivostí.‡

Za každého počasí chodil bos, při všem jsa stejně spokojen, ku všem přívětivý, uctivý i úslužný, říká: »K Bohu máme míti srdce jako dítě, ku bližnímu jako otec a matka, a k sobě samým jako soudce.«

Pro svou naprostou oddanost Bohu stal se jemu milým tak, že při svých pobožnostech upadal ve vytržení mysli, v jakých pak jako mimo svět již žije, kochal se v nebeské blaženosti; ano obdařen byl od Boha takovou vědomostí věcí Božských, že ač byl člověkem po lidsku nevzdělaným, mohl odpovídati i o nejtěžších tajemstvích svaté víry, ba i některé knihy o nich sepsati!

5. Zvláště ale vynikal Paschal:

a) *uctíváním neposkvrněné Bohorodičky*, jejíž ochraně od nejútlejšího mládí se denně se zvláštní láskou i důvěrou doporučel, a jí co nejvíce sloužiti se snažil. Dále

b) *uctíváním nejsvětější Svátosti oltářní*, jehož zár sotva kdo by popsati mohl. Vždyť i mrtvé tělo jeho ještě se svátostnému Spasiteli kořilo! Neboť když Paschal ležel mrtvý na márách při zádušní mši svaté, která za něho sloužena byla, a sice při pozdvihování svaté Hostie, dvakrát oči otevřel a zase zavřel ku velikému podivu všech přítomných.

Pro pravdu tohoto tajemství utrpěl Paschal také mnoho příkoří od bludařů, zejména, když jednoho roku v záležitostech svého kláštera odcestoval k svému vrchnímu představenému řádu (generálovi) *do Paříže*, a putoval tam po svém obyčeji bos a v oltěvu klášterním prostředkem měst od hugenotů obsazených. Ti pronásledovali ho kamením i holemi, a učinili mu i ránu na rameně, jejíž následky pocítoval Paschal pak až do své smrti. Avšak za pomoci Boží přece se šťastně do svého kláštera navrátiti mohl.

6. Ve svém dvaapadesátém roce obdržel zjevení, že bude z tohoto světa odvolán. I rozradoval se z toho, s každým přátelsky se loučil, a přijav v těžké nemoci své s největší nábožností svátosti, pro umírající ustanovené, se slovem »Ježíš« na jazyku skonal dne 17. května 1592, právě v tu chvíli, kdy o bodu Božím svatodušním v klášterním kostele bylo mezi mší svatou pozdvihován.

Pro mnohé zázraky, jež se na přimlovu Paschalovu staly, prohlásil ho papež Pavel V. v roku 1618 za blahoslavence, a papež Alexandr VIII. r. 1690 za světce v Církví Páně. Posléze pak papež Lev XIII. prohlásil ho pro neobyčejnou lásku i úctu jeho k nejsvětější Svátosti za *patrona čili ochránce všech družstev, jež již dříve se ustanovily, neb které teprve budoucně ještě se sestoupí, na počest nejsv. Svátosti oltářní.*

Svátek jeho konáme dne 17. května, v kterýžto den on se i pro svět i pro nebe narodil.

Svatý Otec Pius X. rovněž si přál, abychom svátek jeho slavíce, od něho se naučili co nejvroucněji uctívati toho »Nepoznávaného«, v nejsv. Svátosti mezi námi dlícího, jak on toho plnou měrou jakožto věčný Bůh zasluhuje.

II.

O přátelích i o odpůrcích toho Nepoznávaného mezi námi.

1. Na Spasiteli věru že se plnilo i stále plní proctví kněze Simeona, jež pronesl týž Matičce jeho, když ho do chrámu v Jerusalemě obětovat přišla.

Tehdy řekl: »Aj, postaven jest tento (Syn tvůj) *ku pádu i ku povstání mnohým v Israeli*; a na znamení, jemuž bude odpíráno.«*)

Dobry Bůh dal nám *svobodnou vůli* jakožto dar převzácný; a toho nám za žádných okolností více neodnímá. Kdo s tou svobodnou vůlí svou dle vůle Boží pro Boha se rozhoduje, a vůli jeho přesvatou věrně konati volí, tomu stává se Spasitel *»ku povstání«*, a příčinou blaženosti neskonalé v nebi. Kdo ale svobodné vůle své zneužívá, a proti vůli Boží staví vzdorně vůli svou, tomu stane se Spasitel *»ku pádu«* do pokuty hrozná. Neboť hrozno jest upadnutí do rukou trestajícího Boha!**)

I jest Spasitel *»znamení«*, jemuž *mnoho jest odpíráno*, poněvadž přirozenost lidská jest vždy spíše ku zlému nežli k dobrému nakloněna. Jest to trudný následek hříchu prvých rodičů, kteří svedeni byvše ďáblem, netoliko sebe, ale i celé pokolení lidské, jež se z nich zrodilo, do tohoto neštěstí uvedli.

Avšak dobrý Bůh zahrnuje v bytosti své nejen nejvyšší přisnost a spravedlnost, jež odbojné duchy kárá i tresce, ale i svrchované slitování a milosrdenství, jež netoliko kajícím provinilcům s ochotou nejvyšší od-pouští, ale i také zlých následků jich zpronevěry s ne-výslovnou dobrotivostí odklízí, a tak i přes odpor knížete temnoty i přivrženců jeho nejsvětější jméno své mezi lidmi vždy oslavuje.

2. Tak činí i v záležitosti Nepoznávaného mezi námi Spasitele, přebývajícího mezi námi v nejsvětější Svátosti oltářní. Ten na místě svrchované lásky za tu

*) Luk. 2, 34.

**) Srovn. Žid. 10, 31; a Zjev. 14, 11.

svou neskonalou lásku, s kterou uprostřed nás zakrytý v nepatrnou hostii přebývá, aby nám vždy na blízku byl a naše modlitby slyšel; a aby nikdo velebností jeho nebeskou odstrašován, přibližovati se k němu se nestýchal: sklízí často tolik nevděku od pobloudilců, tolik pótup, ba i přímo pekelné zášti od svých nepřátel, tolik nevážnosti, tolik zanedbávání od nevděčníků, že vypověděti i popsati nelze!

Ale dobrý Bůh způsobuje ve prospěch věrných svých, pro blaho duší nevinných i bezelstných, při všem šetření svobody vůle i nepřátel svých, vždy i poměry takové, aby zlo od lidí zlých, zajisté i z návodů ďábla konané, obrátilo se konečně na prospěch lidí, a posléze vždy i na čest jeho vlastní.

I působívá tak na světě skrze Církev katolickou, v které byl Spasitel uložil neskonalé poklady milosti svých; a jejíž hlavě, dědici sv. Petra, slíbil i zvláštní pomoc až do skonání světa, až i proti mocnostem pekelným, i na posilování bratří, i na pasení všech oveček svých.*)

Že Spasitel i slovo své plní, o tom máme v dějinách církevních bezpočetných dokladů, z nichž uvádím tuto pro příklad jen některé. A sice:

A)

Z nejstarších dob církevních.

1. Sv. evangelium vypravuje již, jak se lidé zlí, zajisté návodem ďábla, odvěkého, záštiplného odpůrce vtěleného Slova Božího, zachovali, když Spasitel po zázračném nasycení zástupů na poušti prohlásil: »*Jáť*

---

*) Mat. 16, 18; 28, 20; Luk. 22, 32; Jan 21, 15, 17.

jsem chléb života . . . Otcové vaši jedli na poušti mannu, a zemřeli . . . Bude-li kdo (ale) jísti z chleba tohoto, živ bude na věky; a chléb, který já dám, tělo mé jest (jež bude vydáno za život světa) . . . kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný; a já ho vzkřísím v den nejposlednější . . . (neboť ve mně přebývá, a já v něm. *) Tehdy židé reptali, na místě, aby Spasiteli za tak převzácné zaslíbení vroucně děkovali.

Ba i mnozí z učenníků jeho, uslyševše slova ta, řekli: »Tvrdá jest tato řeč; i kdo ji může slyšeti?« A mnozí, nemohouce tehdy pochopiti, neuvěřili Pánu, i odešli od něho a již s ním dále nechodili.

Spasitel ale ani jedinkého slova nevzal zpět; neřekl: vy jste mi snad dobře nerozuměli; nýbrž i samým dvanácti apoštolům, jsoucím na rozpacích, kterak mají slovům Páně rozuměti, položil otázku: »Zdaliž i vy chcete odejti?«

Ale oproti nevěřícím a pochybovačům o slíbené nejsvětější Svátosti prohlásil Šimon Petr jménem ostatních: »Pane, ke komu půjdeme?« Jakoby řekl: »Nerozumíme ani my; a nedovedeme si pomysli, kterak slibu svému dostojíš; ale my víme, že nás oklamati nemůžeš. »Tyť máš slova života věčného! A my jsme uvěřili a poznali, že jsi Ty Kristus, Syn Boží!«

Tedy již zaslíbení nejsvětější Svátosti mělo své od-půrce, kteří Spasitele pro ně pohaněli; ale apoštolové Páně slavně víru svou v ně vyznali.

2. Co Spasitel tehdy na poušti připověděl, splnil před svou broznou smrtí *při poslední večeři*. Tehdy požil s apoštoly beránka velikonočního, který pama-toval na onoho beránka, jenž svou krví ochránil Israelity

---

*) Jan v Kap. 6. evangelia svého.

při odchodu z Egypta od smrti, a stal se tak předobrazem Beránka Božího, jenž svou Krví vykoupil celý svět. Beránkem starozákonným uzavřen byl při poslední večeři Zákon Starý. Předobraz musil ustoupiti obrazu samému, Zákon Starý Zákonu Novému, jež tehdy Spasitel zahájil nekrvavou obětí, pamatující na krvavou obět, kterou chystal se právě podstoupiti na kříži.

I vzal chléb, a dobrořečil (žehnal) i lámal a dával učenníkům svým, a řekl: *Vezměte a jezte; toto jest tělo mé* (které za vás bude vydáno),* *) totiž v obět na smrt. A vzav i kalich, díky činil, a dal jim, řka: *»Pijte z toho všichni; neb tot jest krev má Nového Zákona, kteráž za mnohé vylita bude na odpuštění hříchů.»***)

Všichni apoštolové přijali po těch slovích Tělo i Krev Páně s největší uctivostí, až na jednoho, jenž již tehdy kul zrádu. Petr v nadšení pro svého Božského Mistra přeceňuje síly své, až odvážně prohlásil: *»Byť pak bych měl s Tebou i umřítí, nezapřím Tebe.«* A podobně pravili i všichni učenníci.†

Tito sice v hrůzách o vlastní život Pána opustili, ale nezradili; až na Petra, jenž pak ale ihned se zase vzpamatoval, a poklesnutí svého potom až do smrti své hořce oplakával, ač sám Spasitel odpuštění mu udělil. I vstával každé noci při kuropění, a s bolestí svého pádu si připomínal až do své mučnické smrti za Pána. Toliko Jidáš, jenž nehodně, se zradou v srdci, nejsvětější Svátost přijal, doznal pak na sobě, co napsal učitel národů: *»Kdo jí (Tělo Páně) nehodně a pije (Krev Páně) nehodně, odsouzení sobě jí a pije, poněvadž nerozsuzuje (od obyčejného chleba) Těla Páně.«****) Nebo

*) I. Kor. 11, 24.

***) Mat. 26, 26—28.

***) I. Kor. 11, 29.

když J dáš viděl výsledek své zrady, že ten předobrotivý Mistr jeho odsouzen jest ku hrozné smrti, »želeje toho (ale bez kajcnosti) . . . odešel, osidlem se oběsil.« *) Načež »rozpukl se ve dvě, i vykydla se všecka stěva jeho.« **) Hrozný to obraz záhuby jeho!

Tak Spasitel ani ode všech nejbližších přátel, svých apoštolů, nebyl poznán, a stal se Jidášovi ku pádu.

3. Posvátné dějiny vypravují, kterak *proti vtělenému Synu Božím* od počátku povstávali *krutí odpůrci*, kteří popírali tu jeho Božství, tu zase jeho člověčenství, a důsledně ovšem i jeho přebývání mezi námi v nejsvětější Svátosti. Nepoznávaným byl přemnohým.

Již *sv. Jan*, miláček Páně, měl s nepřátely Božského Mistra svého kruté půtky, a právě proti nim na obhájení Božské bytosti v Pánu Ježíši napsal své evangelium.

Mezi bludaři prvých století vynikl nad jiné zpyšnělý kněz v Alexandrii v Egyptě, jménem *Arius*, jenž učil, že Bůh Otec napřed stvořil Pána Ježíše z ničeho a skrze něho pak teprve vše ostatní. Že Pán Ježíš jest tedy *tvor Boží*, Bohu Otci sice co nejvíce podobný, ale nikoliv že není druhou Božskou osobou a pravým Bohem; a tedy také že v nejsvětější Svátosti nikterak nepřijímáme pravého Bohočlověka, jakým byl při poslední večeři se svými apoštoly.

Z různých příčin, zejména, že i císařové východní přidali se na stranu Ariovu, stalo se, že bludařství jeho nade vši míru se rozšířilo, tak že *sv. Jeroným*, rozšíření to s úžasem pozoruje, prohlásil: »*Celý obor zemský zhroutil se toho s údivem, že se stal ariánským.*« ***)

*) Mat. 27, 3—5.

***) Skut. ap. 1, 18.

****) »*Ingenuit totus orbis, et arianum se esse miratus est.*« Hier. dial. adv. Luciferanos. n. 19.

Avšak když již Arius chystal se nejvyššího stupně své ctižádosti dostoupiti, a jakožto patriarcha Východu v Cařibradě na trůn nastoupiti, ve slavném průvodu se ubíraje, postížen jest náhlými bolestmi v životě, tak že musil průvod opustiti a se vzdáliti. Načež v soukromí nalezen jest mrtev se střevy vykydlými, jako ondy Jidáš. Stalo se tak r. 336.

A podobně přihodilo se r. 361 nástupci jeho *Macedoniovi*, jenž nejen bludy Ariovy obhajoval, ale ještě i novými svými rozmnožoval, prohlašuje i Ducha svatého, třetí Božskou osobu, za pouhého tvora Božího.

Bludy Ariovy i Macedoniovy dávno zanikly, a není po nich památky, jako po původcích jejich. Ale ten od nich Nepoznávaný, přebývající mezi námi v nejsvětější Svátosti, žije svůj tajuplný život dále, a naplňuje nevystihlými milostmi všechny, kdož i přes nepatrnou záclonu bílého chleba k němu věrně se hlásí, a jakožto pravého Boha i člověka upřímně uctívají.

4. Věrní vyznavači Páně »trvali (pospolu) v učení apoštolském a ve sdílnosti lámání chleba (přesvatého, totiž nejsv. Svatost přijímající), a na modlitbách;*) tak psáno o prvých křesťanech. I hlásali zajisté s apoštolem národů: »Protož, kdo nás odloučí od lásky Kristovy? zda-li soužení? aneb úzkost? nebo hlad? zda-li nahota? čili nebezpečnost? zda-li protivensství? čili meč?« Děje se nám, jakož psáno jest: »Pro tebe mrtvení býváme celý den, jmíni jsme jako ovce k zabití!« **)

Láska ke Kristu Pánu byla ale silnější, nežli všecko utrpení. Chléb nebeský naplňoval pouště poustevníky, žaláře mučenníky, divadla oběťmi, chodby hrobové obětníky. Chléb nebeský sílil křesťany ku hrdinství,

*) Skut. ap. 2, 42.

**) Řím. 8, 35. 36.

jakého svět dotud neviděl, a naplnil nebe miliony svatých mučenníků i vyznavačů.

Pán Ježíš poznávajícím jej v tajemné roušce chleba byl věru ku povstání mnohým v Israeli Nového Zákona, v Církvi katolické, jakož byl i ku pádu mnohým, kteří se k němu hlásiti zpěchovali. Byl znamením, jemuž od počátku bylo odpíráno; ukázal se ale vždy i vítězíím »lvem z pokolení Judova« *) svým milým!

A proto i my neochvějně se k němu hlasme, jak Církev jeho nás k tomu vybízí, a rádi konejme i následující, odpustky obdařenou, modlitbu její:

5. Litanie k Pánu Ježíši.

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Ježíši, uslyš nás!
Ježíši, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!
Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože,
Ježíši, Synu Boha živého,
Ježíši, odlesku Boha Otce,
Ježíši, blesku světla věčného,
Ježíši, Králi slávy,
Ježíši, slunce spravedlnosti,
Ježíši, Synu Marie Panny,
Ježíši, vši lásky nejhodnější,
Ježíši nejpodivnější,
Ježíši, Bože silný,

} smiluj se nad námi!

*) Zjev. 5, 5.

Ježíši, Otče budoucího věku,
Ježíši, anděli veliké rady,
Ježíši nejmocnější,
Ježíši nejtrpělivější,
Ježíši nejposlušnější,
Ježíši, tichý a pokorný srdcem,
Ježíši, milovniče čistoty,
Ježíši, Bože pokoje,
Ježíši, původe života,
Ježíši, příklade ctnosti,
Ježíši, horliteli pro duše,
Ježíši, Bože náš,
Ježíši, útočiště naše,
Ježíši, Otče chudých,
Ježíši, poklade věřících,
Ježíši, Pastýři dobrý,
Ježíši, světlo pravé,
Ježíši, moudrosti věčná,
Ježíši, dobroto neskonalá,
Ježíši, cesto naše i živote náš,
Ježíši, radosti andělů,
Ježíši, Králi patriarchů,
Ježíši, Mistře apoštolů,
Ježíši, Učíteli evangelistů,
Ježíši, sílo mučenníků,
Ježíši, světlo vyznavačů,
Ježíši, čistoto panen,
Ježíši, koruno všech svatých,

smiluj se nad námi!

Milostiv nám buď, odpusť nám, Ježíši!
Milostiv nám buď, uslyš nás, Ježíši!

Ode všeho zlého, vysvoboď nás, Ježíši!
Od všelikého hříchu, vysvoboď nás, Ježíši!

Od hněvu svého,
Od úkladů ďábelských,
Od ducha smilného,
Od věčné smrti,
Od zanedbávání vnuknutí Tvých,
Pro tajemství svatého vtělení svého
Pro narození své
Pro mládí své
Pro Božský život svůj
Pro práce své
Pro úzkost svou a umučení své
Pro kříž svůj a opuštění své
Pro bolesti své
Pro smrt svou a pohřeb svůj
Pro zmrtvých vstání své
Pro na nebe vstoupení své
Pro radosti své
Pro slávu svou

vysvobod nás, Ježíši!

*Beránku Boží, který snímáš hřích / světa,
odpusť nám, Ježíši!*

*Beránku Boží, který snímáš hřích / světa,
uslyš nás, Ježíši!*

*Beránku Boží, který snímáš hřích / světa,
smiluj se nad námi, Ježíši!*

Ježíši, uslyš nás! Ježíši, vyslyš nás!

Otčenáš. Zdravas.

Modleme se.

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi řekl: »Proste, a bude vám dáno; hleďte a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno« : račiž v srdcích našich vroucí lásku rozníti,

abychom Tě s celým srdcem, slovy i skutky milovali, a v chvále Tvé nikdy neustávali.

Dejž, ó Pane, abychom měli ku svatému Jménu Tvému úctu a spolu lásku ustavičnou, jelikož nikdy ochrany své nezbavuješ, kteréž k dokonalému Tebe milování vychováváš. Skrze Pána našeho, Jižší Krista, jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého po všechny věky věkův. Amen.

B)

Za středověku.

1. Ač bludaři již v starověku křesťanském zajisté z návodů a nášeptů knížete temností víru ve vtělené Slovo Boží všelijak hubili, přece proti ustanovení nejsvětější Svátosti toliko *ne přímo* se stavěli, poněvadž hlasatelé pravd Božích a představení Církve dle nařízení Spasitele tohoto podivuhodného tajemství lidem zatvrzelým a pro život duchovní odumřelým toliko s velikou opatrností oznamovali, aby nebylo od nich potupováno. *) A proto také ani nemáme z těch dob spisu, jenž by vše, co se k nejsvětější oběti a ku svatému přijímání vztahuje, zevrubně i zřetelně obsahoval. Teprve ve století jedenáctém začaly povstávat i *přímo* bludy o nejsv. Svátosti, jež pak i dále vzrůstaly. Otcem jich byl *Berengar z Toursu* (Túru).

Týž byl již jako mladík domýšlivý a ctižádnostivý. I nemoha vždy vyniknouti nad jiné svou učeností, hleděl je překonati svými výklady, aby se aspoň tak učenějším zdál. A nepřítel člověčenstva, zpyšnělý anděl, použil této vlastnosti jeho, že ho, jako i jiné bludaře,

---

*) Srovn. Mat. 7, 6.

svedl ku vzdoru a pýše, aby v těch trhal Církev, roucho Kristovo.

I počal v zaslepenosti své převraceti učení Círky Páně o nejsvětější Svátosti, jako by mu Církev po tisíc let nebyla dobře rozuměla; a tvrdil rozumářsky a hrdě, že skrze zázračná slova Krista Páně chléb a víno v pravdě v Tělo a Krev jeho se neproměňují, nýbrž *že prý jen síla chleba skrze víru v Krista Pána proměňuje se jimi v sílu Těla Páně.*

Berengar byl pak na více sněmích církevních z bludů usvědčen i pro ně odsouzen; načež bludy své vždy odvolal, ale pak jim učil věrolomně opět! Že byl knězem a od roku 1040 arcijáhnem v Angersu, měl daleký vliv, a proto také mnohé škody spůsobil.

Konečně povolal ho papež Řehoř VII. r. 1078 do Říma, kde musel učiniti vyznání víry takovéto: »Vyznávám, že chléb po posvěcení na oltáři není více chlebem, ale pravým Tělem Ježíše Krista, jenž se z Marie Panny narodil, na kříži zemřel, a sedí na pravici Otce svého v nebesích. A právě tak víno po posvěcení na oltáři není více vínem, ale pravou Krví, která z boku Ježíše Krista tekla.« Načež musel podepsati doznání, jež mu nejtěžším bylo, ano pýchu jeho pokořovalo, že totiž ve svém učení o nejsv. Svátosti *zbloudil.*

Na to stáším i starostmi sklíčen, odebral se do samoty na ostrov blíže Túru, aby se kajícně na smrt svou připravil. Zemřel r. 1088 se slovy v ústech: »Dnes se mi zjeví Ježíš Kristus, buď aby mne oslavil pro pokání mé, jak v něho doufám, anebo aby mne potrestal pro jiné, jež jsem byl do bludů uvedl, čehož se obávám.«¹⁾

*) Alzog Handbuch der Universal-Kirchengeschichte. I. Str. 348.

2. Po Berengarovi povstali pak četní jiní odpůrci Církve katolické a jejího učení vůbec, onoho ale o nejsvětější Svátosti zvláště.

a) Tak příkladně *katarové*, tolik jako »čistí«. Ti tvrdili, že ne Bůh, ale ďábel stvořil všechny viditelné věci vůbec. Kristus nebyl prý člověkem, ale andělem, jenž přišel lidi z moci ďábla vysvobodit.

Nebyl-li a'e Kristus Pán Bohočlověkem a Synem Božím, pak ovšem odpadala i všechna bohopocta pro něho vůbec, a i úcta k nejsvětější Svátosti zvláště.

b) *Valdenští*, jež založil koncem 12. století bývalý kupec Petr Valdus v jižní Francii, odkudž učení jeho od obchodníků jeho zavlčeno bylo i do jižních Čech. Valdenští zavrhovali všechny svátosti, svátostniny i obřady Církve vůbec, a tvrdili, že každý křesťan jest i kněz. O velebné Svátosti učili, že nebývá učiněna při mši svaté, ale že kdo hodně přijímá chleba a vína, přijímá již i Spasitele.

O uctívání nejsv. Svátosti při mši svaté, při pozdvihování zázračnými slovy Spasitelovými způsobené, nebylo u Valdenských ovšem ani řeči.

c) *Albigenští*, kteří ve 12. století hlavně při městě Albi v jižní Francii se rozmnožili, ač popud k bludům jich vyšel od fecko-slovanských mnichů v Bulharsku. Z Východu rozšiřovali se nejprve do severní Italie, pak do Francie a odtud i do Nizozemí, Německa i Anglie. Učili, že dobrý Bůh stvořil svět duchovní, a zlý duch svět hmotný. Zlý duch prý vylákal duchy na svět, aby přijali těla, a tak nad nimi obdržel moc. Kristus prý přišel na svět proto, by lidi poučoval, jak se mají z moci ďábla vymaniti. A to prý se stane, když buď všech požitků tělesných se vůbec zdržují, ano se i usmrť;

anebo když tělu svému všecko v jídle, pití, smilstvu dovolí, aby ho prý z moci ďábla vysvobodili.

O uctívání Spasitele v nejsv. Svátosti při takovýchto náhledech ovšem ani potuchy býti ne mohlo a nebylo.

Mocí světskou tito pobloudilci nedali se pokofiti; pokořil jich ale svatý Dominik svým poučováním a zavedením modlitby růžencové, neméně nežli svým příkladným, svatým životem.

3. Naproti těmto a podobným četným jiným hubitelům úcty nejsvětější Svátosti vzbudil Bůh čtené, nejvroucnější a nejvděčnější ctitele Spasiteli, mezi námi v nejsv. Svátosti žijícímu, ale žel tolik nepoznávajícímu.

Mezi těmi jako králem ostatních jest duchovní syn sv. Dominika, svatý *Tomáš Akvinský*, narozený asi r. 1226 v jižní Itálii, z rodu hraběcího, zpřízněného i s domem císařským.

Týž sepsal mimo jiné světoznámé, s největší učností i moudrostí shůry složené knihy, i celé kněžské hodinky pro slavnost Božího Těla, jež tehdy za papeže Urbana IV. r. 1264 zavedena byla na základě zjevení, jakých se dostalo sv. *Julianě*, jejížto církevní památku konáme dne 5. dubna.

4. Nelze ovšem všeho tuto uvéstí, co sv. Tomáš v ohnivém zanícení na počest Spasitele zapěl i vykonal. Uvádím zde v překladu Dědictví Svatojanského alespoň tyto výlevy jeho:

a) »*Sacris solemniis*«.

O dnešní slavnosti
Vroucně zaplesejte,
Ze srdcí hlubokosti

Chválu zazpívejte :
Vzdalte staré kvasy,
Vše obnovte, mějte
Nové srdce, činy, hlasy.

Večeři slavíme
Té poslední noci,
Kdež, jak z Písma víme,
Kristus, než šel k Otcí,
Bratřím pokrm dával,
Jak k velikonoci
Starých otců zákon stával.

Když beránka snědli
Při zákonním stole:
Tělo Páně jedli
Svatí apoštolé;
Každý požil z Těla,
Co jich bylo v kole,
Každý požil Pána zcela.

Pán dal klesajícím
Tělo k posilnění;
A dal žalostícím
Krev svou k potěšení;
>Kalich dávám,< praví,
>Vemte jej k spášení,
Píte všichni z něho zdraví.<

Pak tu Svátost drahou
Ráčl nám Pán dáti,
Vešel obět blahou
Kněžím jen konati,

Jimžto tedy patří,
Brát a rozdávati
Svátost tu ve sboru bratří.

Andělů chléb svatý
Lidu se skytuje,
Tak chléb s nebe vzatý
Prorocství splňuje.
Ó té podivnosti!
Pánem nasycuje
Se zde sluha chudý, prostý.

Bože trojjediný!
Nakloň k nám svých uší;
Navštěv prohlubiny
Věrných svojích duší;
Veď nás onou stezkou,
kterou nám jít sluší,
A dej uzříť vlast nebeskou!

b) »*Verbum supernum prodiens*«.

S hvězdného Syn sešed trůnu,
v otcově však ostav lůno,
dřlo svoje konat vyšel,
k života večetí přišel.

Než jest, lásky za náhradu,
učeň nad ním spáchal zrádu;
roznícený láskou blahou
dal jim Tělo, dal Krev drahon.

**Ku posile v těžké době
v dvojí sebe dal působě,
by lidská podstata dvojí
zotavila se v tom zdroji.**

**Chtěl co člověk nám být bratrem,
první chce být v jídle svatém,
v smrti výplatou je hojnou,
v nebi mzdou je předústojnou.**

**Obětí nám přežádoucí,
jenž otvíráš nebe stkvoucí,
boje máme tuhé, děsné,
pomoz, ať duch nepoklesne!**

**Jménu trojjednoho Pána,
pověčná buď sláva vzdána;
On nás uvoď do své vlasti,
k požívání věčné slasti. Amen.**

c) »Adoro Te latens Deitas«.

**Vzdávám Tobě, Jesu Kriste, slávu čest,
jehož Božství v způsobách těch skryto jest.**

**Tobě se duše má zcela věnuje,
a ve mdlobu padá, když Tě zpytuje.**

**Zrakem, hmatem, chutí se tu klame duch,
pravé víře jediný jen učí sluch.**

**Věřím pevně, cožkoli Syn Boží dí,
z jehož úst jen věčnověká pravda zní**

Na kříži se jenom Božství tajilo,
tuto se i člověčenství ukrylo.

Věřím, že zde přítomen jsi s oběma,
ráje Tvého žádá s lotrem duše má.

V bok Tvůj ruku dát jak Tomáš nežádám,
přece Tě co Boha svého vyznávám.

Dej, ať u všeho vždy vzrůstu přiberu,
posilni mou lásku, moji důvěru.

Posvátná památka smrti Kristovy,
kdo Tvou sladkost a Tvou mocnost vypoví?

Dopřej duši vezdy v Tobě trvati,
ať své slasti v Tobě nikdy neztratí!

Věrný Pelikáne, Pane Ježíši,
smaž mé viny ve své Krvi nejdražší!

Jediná ta krůpěj, Kriste nejsladší!
Všechny světa hříchy smýti postačí.

Kriste, jehož vidím pod tou záclonou,
rač mi dáti, oč Tě prosím s poklonou:

Uveď mne v Tvou říši leskem oditou,
abych zíral na Tě s tváří odkrytou!

d) *Pange lingua gloriosi*

•Zvěstuj Těla vznešeného• a

e) *«Lauda Sion Salvatorem»*

«Caval, Sion, Spasitele»

jsou až příliš známé hymny, pročez jich zde nekladu.

K těmto nadšeným zpěvům můžeme my se připojiti s nábožným skladatelem následující litanie:

5. Litanie o nejsvětější Svátosti.*)

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože,

Nejsvětější Svátosti oltářní,

Pravé a živé Tělo Pána našeho, Ježíše Krista,

Chlebe živý, který s nebe sstoupil,

Chlebe požehnání,

Manno Nového Zákona,

Nejdražší pokrme duší,

Bezpečný léku proti chorobě hříchu,

Nevyvážitelná studno milostí Božích,

Nejdrahocennější důkaze Kristovy lásky,

Nejsvětější památka umučení Páně,

Slastiplné tajemství víry,

Utěšené ovoce se stromu života,

Nejvyšší poklade věřících,

Posilo mdlých a slabých,

smiluj se nad námi!

*) Vyňato z Rukověti Josefa Němečka, církevně schválené — ale toliko k soukromé pobožnosti.

Občerstvení k nebi putujících,
Toužebná potravo nemocných a umírajících,
Nejsvětější oběti,
Ustavitná nekrvává oběti Nového Zákona,
Nejmocnější oběti prosebná na vyžádání milosti
Božích,

Nejslavnější oběti chvály na oslavu Božskou,
Nejslavnější oběti díků za dosažená dobrodíní,
Nejvznešenější oběti smíření za živé i za mrtvé,
Nejpevnější svazku pokoje a lásky mezi křesťany,
Předtucho blaženosti z patření na Boha,
Divuplný Emanueli, Bože s námi,
Neposkvrněný Beránku, ve svatostánku skrytý,
S'ovo tělem učiněné, přebývající mezi námi,
Poklony nejhodnější předměte při bohoslužbě,
Nepřeborný pramene požehnání,
Rukojmí nesmrtelnosti a věčné slávy,

Milostiv nám buď, odpusť nám, Pane!

Milostiv nám buď, uslyš nás, Pane!

Ode všeho zlého

Od lehkovážného zneužívání nejsvětější Svátosti,

Od neuctivého se chování před nejsv. Svátostí,

Od nehodného přijímání nejsvětější Svátosti,

Od pochybování u víře o nejsvětější Svátosti,

Od pýchy a nevěry,

Od nečistoty těla i duše,

Od vlažnosti ve svaté službě Tvé,

Od ducha nekajicného,

Od náhlé a nenadálé smrti,

Od věčného zahynutí,

My hříšníci, Tě prosíme, uslyš nás!

Abys nám odpustiti ráčil, Tě prosíme, uslyš nás

Abys víru o nejsv. Svátosti v nás oživití ráčil,
Abys touhu po nejsv. Svátosti v nás roznítiti ráčil,
Abys uctivost k nejsv. Svátosti v nás rozhojnití
ráčil,

Abys duši naši k hodnému přijímání nejsv. Svá-
tosti posvětití ráčil,

Abys užitek z hodného přijímání nejsv. Svátosti
na nás osvědčiti ráčil,

Abys rouhačů a nepřátel nejsv. Svátosti ku po-
znání přivéstí ráčil,

Abys nás před odchodem na věčnost nejsv. Svá-
tostí zaopatřiti ráčil,

Abys nám blahého skonání a na soudu milosti
uděliti ráčil,

Abys nás k hodům nebeským připustiti ráčil,

Tě prosíme, uslyš nás!

*Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpusť nám,
Pane!*

*Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uslyš nás,
Pane!*

*Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi!*

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Otčenáš. Zdravas.

Modleme se.

Bože, jenž jsi nám v přeodivné Svátosti památku
umučení svého zůstavil, popřej nám, prosíme, abychom
svatá tajemství Těla Tvého a Krve Tvé tak velebili,

bychom ovoce Tvého vykoupení stále v sobě znamenali.

Ó Božský Spasiteli, jenž jsi nám v nejsv. Svátosti Tělo své za pokrm a Krev svou za nápoj zřídil, popřej, abychom skrze hodné přijímání nejsv. Svátosti s Tebou byli ve spojení zachováni, ve mdlobě své posilováni, k dobrému povzbuzováni a k životu věčnému přivedeni. Jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého. Bůh po všechny věky věkův. Amen.

C.)

Z novější doby.

1. V novější době, zejména v 16. století, dopustil nebeský Soudce na Církev svou, v mnohém ohledu s výše povolání svého pokleslou, hroznou bouři, jež i základy jejími otřásl, aniž by ovšem skálou Petrovou, od Pána Ježíše chráněnou, byly mohly pohnouti. Pán vyčistil takto jen humno své od koukolu, aby Církev jeho v obnovené kráse zazářila.

Bouře ty z dopuštění Božího způsobili *otcové protestantství*: křivopřisežný mnich a kněz Martin *Luther* v Německu; zpronevěřilý kněz Oldřich *Zwingli* ve Švýcarech; a mravní spustlík neknež Jan *Kalvín* ve Švýcarsku i ve vůkolních zemích. Všichni porušili učení Církev dle pyšných hlav i převrácených žádostí svých, nic neohlížejíce se na příslověď samého Syna Božího, jenž apoštolům svým Božským slovem se zaručil, že jich od pohlouzení u víře chrániti bude až do skonání světa.*)

*) Met. 16, 18, 19; 28, 20; Luk. 22. 32; Jan, 14, 16, 17.

2. Uvedení muži mimo krvavých vzpour proti Církví vůbec, stali se i *neukrotitelnými nepřáteli nejsvětější Svátosti oltářní*, o níž i mezi sebou nejlitější boje vedli, ale přece snahou společnou Nepoznávaného mezi námi v pravdě nepoznaným učiniti se snažili, konajíce věru služby prohaného nepřítel vtěleného Bohočlověka od počátku. Tak

a) *Martin Luther*, narozený r. 1483, stav se roku 1505 řádně mnichem a r. 1507 knězem Církvě Páně, litoval později svého vstoupení do řad služebníků Církvě, an byl tak povinen, nezřízeným žádostem svým meze klásti. I počal za lichou záminkou, že prý Církev odpuštěk svých zneužívá, proti celému učení i zřízení jejímu vystupovati, a na podvrácení jí, a na osvobození sebe od nenáviděných, ale dobrovolně převzatých pout, mocné ochránce si opatřovati. Když pak mnoho lidí svým hrozným burácením již svedl, a na svou stranu převedl, r. 1524 odloživ roucho řeholní, vstoupil ve sňatek (ovšem před Bohem neplatný) se svedenou jep-tiškou Kateřinou z Bory, a ponenáhlu zařídil si tu církev svou, ne více od Krista Pána na sv. Petru vzdělanou, ale na »*pouhé víře*« založenou.

V učení svém o »*večeři Páně*« tvrdí Luther,*) že ona jest *pravý chléb a pravé víno, v kterých prý teprve při přijímání jest Tělo a Krev Páně*. Přijímání ale není prý vlastně ničím jiným, leč »*zárukou*«, že jsme občané Boží; a že se nám ospravedlnění, čili hříchův odpuštění přičítá jen pro zásluhy Ježíše Krista, bez pokání.

A k udělování této »*večeře Páně*«, není prý potřeba ani biskupa ani kněze, ježto církevní svěcení

---

*) Luther vykládá tuto nauku svou ve svém hanopisu na Církev nadepsaném »*O babylonském zajetí*«. — Srov. mé spisy o lžireformaci, vydané v Cyrillo-Method. knihtiskárně v Praze.

kněžstva jest pouhým klamem a mamem, poněvadž každá obec, když si koho za duchovního správce vyvolila, tím samým mu i povolání pro ten úřad udělila, a tedy ho i ku rozdávání této jeho večeře Páně zplnomocnila, a byť to byla -- tvrdí Luther — třeba jen nějaká děvka!

Při takovýchto názorech ovšem o tom »Nepoznávaném mezi námi« nebylo v pravdě více ani řeči, a úcta jeho u stoupců Lutherových, také úplně zahynula.

Martin Luther po veselém hodování a rozpustilém popljení dne 17 února 1546, nalezen jest ráno dne 18. února ku zděšení svých včerejších spoluhodovníků, mrtev! Bez pokání, a bez přijetí Těla Páně, jehož tolik pohaněl, odešel na soud Boží, jakožto zrádce na úřadě svém apoštolském, jako Jidáš.

b) *Oldřich Zwingli*, druhý strůjce vzpoury proti nejsv. Svátosti, narodil se 1. ledna 1484 ve Wildhausenách, a r. 1506 byl od biskupa Kostnického řádně na kněze vysvěcen. R. 1518 obdržel za pomoci mocných příznivců místo při velechrámu v Curychu, kde vedl život nejhorší. A tu začal, jak sám pravil, »reformovati«, avšak ne pustého života svého, ale — Církev Páně, aby to, co v očích každého upřímného katolika nemravností bylo, nadále nemravným býti se nezdálo!

Potom veřejně se oženil s vdovou Annou Mayerovou, s kterou byl již dříve po delší čas souložil, a biskupa svého se zřekl strašným hanopisem, nadepsaným »Architeles«.

V novém učení svém prohlásil, že stav duchovní ničím není; a mše svatá, kterou kněží z rozkazu Páně na památku i obnovení smrti jeho slouží, že není

oběti, ale jen památkou na obět Páně. Načež i se surovým násilným sloužením mše svaté všude potlačoval.

O nejsvětější svátosti tvrdil, že jest to jen *památkou na »večeři Páně«, a znamení pospolitosti vyznavačů Kristových.* S učením tím dostal se ale r. 1525. do tuhého sporu s Martinem Lutherem, v němž každý z nich chtěl slovy ustanovení Páně lépe rozuměti; a v němž jeden tak zvaný »reformator« druhého nadávkami nejštavnatějšími zasypával, jež svědčí ovšem o malé lásce křesťanské jednoho k druhému, a o lásce ještě menší ku »Nepoznávanému« mezi námi, jehož přece měli apoštoly býti!

Také tento rouhač nejsvětější Svátosti blázně zhybnul, a sice v krvavé bitvě, dne 11. října 1531, u Kappelu svedené, kde bojoval proti katolíkům, víru svou hájícím, v plné zbroji vojenské — nikoliv kněžské.

c) *Jan Kalvin* byl třetím náčelníkem hrozných pustošitelů Církve Páně a rouhačů »Nepoznávaného« mezi námi. Narodil se dne 10. července r. 1509 v Noyonu ve Francii. Odtud musel r. 1534 utéci, ježto král František I., vida jaké hrozné spousty způsobily bludy Lutheřovy a Zwingliovy v Německu i ve Švýcarech i v okolních zemích, nechtěl rozšiřování bludů Kalvinových ve své říši nikterak trpěti.

Od r. 1541 opanoval Kalvin švýcarské velké město *Ženevu*, odkud s hrozným ukrutenstvím rozšiřoval nauky své a ublíjel protivníky její!

Učil hrozným věcem, jako že prý Bůh některé lidi předem určil ku věčné záhubě, kteří, ať dělají, co dělají, přece do pekla přijdou, aby prý Bůh ukázal na nich svou — *spravedlnost!* A poněvadž lidem, k pecku předem odsouzeným, nepomáhají prý ani nějaké dobré skutky, ani milosti Boží, ve svátostech udílené: zavrhl

Kalvin i veškerou bohoslužbu zevnější, jakožto nicotnou pro zavržence, a nepotřebnou pro vyvolence. Tito prý ať dělají, co dělají, přece posléze do nebe dostati se musí, aby prý na nich Bůh ukázal své — *milosrdenství*!

Důsledně pak tvrdil Kalvin, že při »večeři Páně« toliko do sebe předurčení přijímají ve chlebě a víně, ne Tělo a Krev Páně, ale prý jen *jakousi moc, jež vychází z Těla Páně, s kterým jest Spasitel po pravici Boží v nebesích!*

Také tento ukrutný nepřítel Církve Páně a rouhač nejsvětější Svátosti bídně zhyнул dne 27. května roku 1564, po delším chřadnutí následkem nepřirozeného smilstva, pro které mu již v mládí jeho vypáleno bylo potupné znamení na těle.

3. Proti hrozným naukám těchto pohlavárů a mnohých jiných jejich náslepníků, jež u nás známy jsou pode jménem luteranství, helvetství, protestanství a anglikánství, jež téměř půl Evropy nakvasily, postavila pevnou hráz Církev katolická na *proslaveném, obecném sněmu církevním, jenž konán byl v Tridentu, v Tyrolích*, mezi roky 1545, až 1563.

Sněm tento prohlásil právě učení Páně těmito přesně vymezenými slovy: »Kdo by popíral, že v nejsvětější Svátosti obsažen jest *pravdivě (vere)*, proti lutheránům, *skutečně (realiter)* proti helvetům, zwinglianům) a *podstatně (substantialiter)* proti kalvincům) Tělo i Krev pospolu s duší i Božstvím Pána našeho Ježíše Krista, a tedy celý Kristus (takový, jakým právě byl při poslední večeři; totiž jako dokonalý člověk i dokonalý Bůh, v jedné osobě podstatně spojený), a tvrdil by, že v té Svátosti obsaženo jest jen tolik, jako ve znamení (jak učil Luther), nebo v obrazu (jak učil

Zwingli), nebo v síle (jak učil Kalvin), z Církve vyloučen budíž*)!«

4. Snahy Církve katolické, aby bludy o nejsvětější Svátosti i ostatní byly opět vymáceny, a duše zbloudilé opět pravdě získány, jali se podporovati přemnozí svatí a světice Boží, jako příkladně sv. Karel Boromejský, sv. František Saleský, sv. Vincenc de Paula a nesčetní jiní; ale jako králem všech svatých horlivců stal se *sv. Ignác z Loyoly* se svou duchovní bratří, zvanou *»tovaryšstvo Ježíšovo«*, nebo řád *jesuitů*.

I jest obecné mínění i nejvyšších hodnostářů církevních i mužů nejučenějších, že jako Bůh proti všem neduhům ve společnosti lidské vždy připravuje i spásenosný lék, tak i proti *hroznému řádění apoštolů temnoty ve věku šestnáctém i sedmnáctém vzbudil hlavně sv. Ignacia s řádem jeho*. Nebo neunaveným bylo horování jich pro potírání bludů i pro obnovu pravou skrze hodné přijímání svátostí, skrze velkolepé uctívání Spasitele v nejsv. Svátosti i přeblahoslavené Matičky jeho, vítězitelky nad všemi bludy a pomocnice křesťanů. Na tisíce jesuitů vydali i životy své v horování pro Boha; a proto také vzbudili si na světě tolik nepřátelství od lidí takových, kteří neradi slyší o Bohu a o povinnostech svých k němu, chtějí žítí jen dle žádostí svých, nevázaně.

Církevní památku sv. Ignáce konáme dne 31. července, v kterýžto den r. 1556 zemřel.

5. Jesuité stali se také z vůle Boží nejhrořivějšími rozšitovateli *pobožnosti k Božskému Srdci Páně*, jak k ní povzbudil Sám Spasitel blahoslavenou *Marketu Marii z Alacoque* (Alakoku), jejíž církevní památku

---

*) Sess. XIII. can. 1.

konáme dne 17. října, v den blažené smrti její, jež ji zastihla r. 1690. V den po slavnosti Božího Těla zjevil Spasitel světicí této svou vůli těmito slovy: «Největší lásku mi prokážeš, vykonáš-li, čeho jsem už tolikrát od tebe žádal: Budeš-li Božské Srdce mé uctívati; a rozšíříš-li úctu Srdce mého v Církvě mé. Srdce mé všechny lidi nekonečně milovalo; a za to splácejí mi přemnozí nevděkem. Budiž tedy ustanovena *zvláštní slavnost k uctění Srdce mého v náhradu za všelikou neúctu, které se mi dostává při vystavení Těla mého na oltářích.*»

I zřizována pak ve všech zemích různá bratrstva Božského Srdce Páně na vděčnou památku neskonale lásky Spasitele, jakou nám dal na jevo svým zázračným vtělením, narozením, smrtí, ale hlavně ustanovením nejsvětější Svátosti; a na odčinění všech křivd, jichž se mu od nevděčníků mezi lidmi vůbec, a od proradných a bezbožných křestanů zvláště dostává.

Církev Páně nabízí věrným ctitelům nejsv. Svátost i Božského Srdce Páně množství velikých milostí; a Spasitel sám slibuje věrným ctitelům nevypravitelné lásky své zvláštní ochranu i požehnání v životě, při smrti i po smrti. Proto i my rádi připojujeme se v písních věrným ctitelům Božského Srdce Páně, jak vyzývá nadšený básník v poslední době:

*Srdci Tvému, Ježíši,
Pějem chválu nejvyšší;
V nebeském tom úkrytu
Máme mocnou záštitu.
V nouzi k němu utíkáme,
Věrnost, lásku písáháme.*

HOSINA DELIKÁ.

V něm jest život vzkříšení,
Pokoj náš a smíření;
Krvavou svou obětí
Bědné duše posvěti.
V hříších k Němu utíkáme,
Věrnost, lásku přísaháme.

V něm zdroj pravdy líbezný,
Moudrosti trůn vítězný,
Mysli skytá víry dar,
V srdci budí lásky žár.
K němu vždy se utíkáme,
Věrnost, lásku přísaháme.

Srdce, světy vládnucí,
Sil nás v boje budoucí;
V svatých ran svých znamení,
dej nám dojít spasení!
Srdce svá Ti podáváme,
Věrnost, lásku přísaháme!

A k písni připojujeme i následující Srdci Páně dokonale se odevzdání, čili zasvěcení, odpustky církevními obdařené.

6. Litanie k Božskému Srdci Páně.

Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás!
Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!
Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!
Srdce Ježíše, Syna Otce věčného, smiluj se nad námi!
Srdce Ježíšovo, od Ducha svatého v lůně panenské
Matky utvořené, smiluj se nad námi!

Srdce Ježíšovo, se slovem Božím podstatně spojené,
Srdce Ježíšovo, nekonečné velebnosti,
Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží,
Srdce Ježíšovo, stánku Nejvyššího,
Srdce Ježíšovo, dome Boží a brána nebeská,
Srdce Ježíšovo, výhni láskou planoucí,
Srdce Ježíšovo, schránko spravedlnosti a lásky,
Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky,
Srdce Ježíšovo, veškeré chvály nejhodnější,
Srdce Ježíšovo, Králi a střede všech srdcí,
Srdce Ježíšovo, ve kterém jsou všechny poklady,
moudrosti a vědomosti,
Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá veškerá plnost
Božství,
Srdce Ježíšovo, ve kterém se Otci nebeskému
dobře zalíbilo,
Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni ob-
drželi,
Srdce Ježíšovo, žádosti pahrbků věčných,
Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství,
Srdce Ježíšovo, bohaté ke všem, kteří Tebe vzý-
vají,
Srdce Ježíšovo, pramene života a svatosti,
Srdce Ježíšovo, oběti slitování za hříchy naše,
Srdce Ježíšovo, potupami nasycené,
Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše potřené,
Srdce Ježíšovo, až ku smrti poslušné,
Srdce Ježíšovo, kopím probodené,

smiluj se nad námi

Srdce Ježíšovo, pramene všelikého potěšení,
Srdce Ježíšovo, živote náš i vzkříšení naše,
Srdce Ježíšovo, pokoji náš i smíření naše,
Srdce Ježíšovo, oběti hříšníků,
Srdce Ježíšovo, spáso v Tebe doufajících,
Srdce Ježíšovo, naděje v Tobě umírajících,
Srdce Ježíšovo, rozkoš všech svatých,

} smiluj se
nad námi!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpust nám,
Pane!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uslyš nás,
Pane!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se
nad námi!

Ť. Ježíši tichý a pokorný Srdcem,

Ā. Učiň srdce naše podle srdce svého.

Otče náš. Zdravas.

Modleme se!

Všemohoucí, věčný Bože! Shlédni na Srdce nejmilejšího Syna svého a na chvály i dosti činění, které vzdává Tobě jménem hříšníků; a usmířen jsa, uděl jim odpuštění, když žádají milosrdenství Tvého, ve jménu téhož Ježíše Krista, Syna Tvého, který s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého, Bůh po všechny věky věkův. Amen.

Modlitba zaslíbená.

Nejsiadší Ježíši, Vykupiteli lidského pokolení, shlédni na nás, před oltářem Tvým v nejhlubší pokoře klečící!

Tvoji jsme, Tvoji chceme býti. Abychom však pevněji s Tebou spojeni byli, hle! každý z nás zasli-

buje se dnes dobrovolně nejsvětějšímu Srdci Tvému. Mnozí Tebe sice nikdy nepoznali; mnozí, příkázáními Tvými pohrdnuvše, Tebe zavrhli. Smiluj se nad obojími, nejdobrotivější Ježíši, a všechny ku svatému Srdci svému uchvat!

Kraluj, ó Pane! nejen nad věřícími, kteří nikdy od Tebe neodstoupili, ale také nad syny marmotratnými, kteří Tebe opustili. Učiň, aby tito do domu otcovského rychle se vrátili, by nouzí a hladem nezhyli.

Kraluj i nad těmi, jež buď mňnění bludná oklamala, neb kterých rozkol od pravé Církve odtrhl. Přveď je zpět do přístavu pravdy a k jednotě víry, aby byl brzo jeden ovčinec a jeden pastýř.

Kraluj konečně nade všemi, kdož ve staré pohané pověře trvají, a neváhej osvoboditi je z temnosti a uvésti ku světlu i do království Božího.

Uděl, ó Pane, Církvi své jistou svobodu a bezpečnost; uděl všem národům pokoj řádných poměrů; učiň, aby ze všech zemských končin zazníval jeden hlas: »Pochváleno budiž Božské Srdce Páně, kterým jsme došli spásy. Jemu čest a sláva po všechny věky věkův. Amen.«

D)

Z nejnovější doby.

1. Jestliže tak zvaní »reformatoři« u věku šestnáctém z »Nepoznávaného«, mezi námi v nejsvětější Svátosti přebývajícího, usilovali učiniti nepoznaného, a jedni chovali se k Němu jako k sobě rovnému, a jiní jako k sobě podřízenému, a tak všichni o náležitou jemu bohooctu ho olupovali: povstal v první polovici

XVII. století opačný blud, jehož otcem byl *Kornel Jansen*, od roku 1636 do 1638 biskup v Ypernu, v nynějším království belgickém. K němu přidali se pak někteří biskupové, klášterní ústav žen v Portroyalu a některé osobnosti z nejvyšších kruhů v Paříži.

Jansenisté svůj čistě církevní spor předložili k rozhodnutí *své vládě světské*, a tak dali jí i příležitost, aby rozhodovala ve věcech jí nikterak nepřislušících, a zavedla příčinu až i ku krvavým srážkám.

Jansenisté o nejsvětější Svátosti víru sice správnou vyznávali; ale že jesuité ku častému přijímání jakožto ku pokrmu i nápoji duchovnímu vybízeli, oni tyto snahy jesuitů prohlásili za světácké; a sami *kladli tolik přehnané požadavky na ty, kdo chtěli ku stolu Páně přistoupiti*, že lidé raději ku stolu Páně ani nešli, aby se jim podrobovati nemuseli.

Když ale lidé začali pokrmu i nápoje duchovního zanedbávati, bez něhož pravý pokrok v ctnosti ani možným není, začali se i životu v pravdě křesťanskému až docela odcizovati.

2. Těmto bludům přičítají církevní dějepisci úpadek náboženství ve Francii, kde koncem XVIII. století vznikl z něho hrozný požár *revoluce*, jenž zachvátil skoro celou Evropu. Zanedbávání »Nepoznávaného« mezi námi rozšířilo se tak po všech končinách starého světa, a přinášelo a přináší posud ovoce nejsmutnějšího. Kdo nevolí uctívati Krále králů, skrytý v nejsv. Svátosti mezi námi přebývajícím, a prokazovati jemu poctu, jakožto Bohu povinnou: upadají tak pod jeho, více méně znalé, ale otrocké u lidí i do nepěkných vlastností.

Proto každý věrný ctitel Spasitele v nejsv. Svátosti uprostřed nás přebývajícím, s radostí uvítal vůli svatého Otce Pia X., že chce »*vše obnoviti v Kristu*« ;

a že k účelu tomu nařizuje, aby všichni věřící, až i od nejtělejšího věku, pokud smyslu pro pokrm duchovní již nabyli, často a hojně ku stolu Páně přistupovali, na křehkosti své nedbajíce, ježto právě svaté přijímání jest i pokrmem i nápojem pro nabývání sil duchovních, ale i také lékem pro choroby duchovní. A jako bez pokrmu a nápoje tělesného nemůžeme tělesně prospívati, nelze ani bez pokrmu a nápoje duchovního ducha svého náležitě k Bohu povznášeti a jemu dle povinnosti sloužiti.

3. I sluší se věru se sv. Františkem Borgiašem vzdychati:*)

Z lásky raněný Ježíši,
Tobě buď pocta nejvyšší.
Nechť hruď má láskou vzplane,
Ježto milovals mne, Pane!

Jesu, skrytý ve Svátosti!
Každý duch ti s uctivostí
Vzdávej chválu jako Bohu,
Vyvýšuj Tě nad oblohu.

Velký Bože, spasný chlebe,
Za pokrm nám dáváš sebe;
Zde mezi námi chceš dlíti,
Můž-li větší lásky býti?

Ó mé zboží, přijdiž ke mně,
Chřadnet bez Tebe Tvé plémě;
Těš mne přítomností svojí,
Občerstvuj mne v světa boji!

---

*) Dle Kancionálu sv. Jana, I., str. 226.

Jak po vodě jelen touží,
Jehož horká žížeň souží:
Tak, ó lásko, ó mé nebe!
Vroucí touhou hledám Tebe.

Vím, že nejsem dostatečen,
Bych dle zásluh byl Ti vděčen;
Znaje však svou velkou mdlobu,
Ctím, jak mohu, Tvou osobu.

Odpusť mi, když v této mdlobě
Nevzdávám cti dosti Tobě;
Statky, život svůj chci dáti,
K Tvé-li cti se to obrátí.

Bych měl duší na tisíce,
Dal bych Ti je, ba i více;
Nemaje, než jednu právě,
Rád ji k Tvouj dám oslavě.

Po Bohu pak nechť se chystá
Tobě čest, ó Panno čistá!
Tebe ctíti podle síly
Chci až k poslední své chvíli.

Matko! Schval mne svému Synu,
Jesu Kristu, Hospodinu;
Vypros, ať naň mohu zřítí,
Tam, kde věčné světlo svítí!

4. Svrchovaný Pán nebes i země popřál člověku svobody vůle, tak že může i proti Jeho nejsvětější vůli jednati. Dopouští i všeliké zlo, jehož převrácená vůle lidí zaviňuje, právě aby udělené svobody nerušil. Avšak, jak již praveno, ve své neskonalé moudrosti proti růz-

ným chorobám myslí lidských vždy pohotovu má i vhodný lék, jímž by od lidí zaviněné nebo přímo způsobené zlo vyléčil, a k dobrému lidí i pro svou větší čest před nebem i zemí obrátil.

I dopustil i třistaleté kruté pronásledování vyznavačů Syna svého; ale krev mučeníků stala se vždy i semenem nových horlivých křesťanů.

Proti bludařům, popírajícím přítomnost Spasitele v nejsv. Svátosti, vzbudil přehorlivé ctitele »Nepoznávaného« mezi námi; ba vyvolil k tomu, na zahanbení učených bludařů, i prostou pannu řeholní, *sv. Julianu*, aby skrze přičinění její zavedena byla okázalá každoroční *slavnost Božího Těla*, na zaslouženou poctu nepoznávaného Spasitele.

Když bludaři XVI. století až i základy Církve otřásati počali, a Církev Páně i s jejím učením o tajuplném přebývání a se obětování Syna Božího mezi námi zcela podvrátiti chtěli: povolal celý nový řád nejučenějších a nejhorlivějších kněží, kteří proti bludařství tomu bráz položili, jeho šíření se zastavili a lásku ku Spasiteli obnovili. A zase byla to jen prostá panna řeholní, *sv. Markéta z Alakoku*, jež svým přičiněním za pomoci Boží zavéstí mohla *pobožnost k Božskému Srdci Páně*, aby dosti učiněno bylo urážené lásce »Nepoznávaného«, mezi námi žijícího v nejsvětější Svátosti, a neskonalé poklady milosti svých nám nabízejícího.

A za dob našich rozhostila se, jako bývá při jednotlivém člověku po nemoci, i ve společnosti lidské nadmírná mdlota, to jest vlažnost i netečnost k víře, nevšímavost, ne-li hrubé nepřátelství k Církvi Páně, a pohrdání svátostmi vůbec i nejsvětější zvláště. A i nyní vyvolil Bůh r. 1881 v Lille ve Francii na zahanbení světa, v němž zvláště *muži nedbalostí ku věcem nej-*

vděčnějším i nejsvětějším vynikají, opět jen prostou, ale svatě žijící pannu Marii Tamissierovou, jež počala u mužů mocných a nad jiné důstojných domáhati se toho, aby zřizovali velkolepé slavnosti na počest Boho-člověka, nepoznaně mezi námi žijícího; avšak nikoliv jen obyčejnými slavnostmi Božího Těla, jak konány bývají každoročně při všech farních kostelích, nýbrž slavnostmi velkolepými, mimořádnými, při nichž by účast měly *celé kraje, země i říše*; a na počest »Nepoznávaného« mezi námi vynakládali vše, čím by Jemu k poctě obecné přispěti mohli.

I zmáhají se, díky Bohu, slavnosti tyto, jímž se cizím slovem *eucharistické sjezdy* říká, i konají se rok co rok v jiném velkém městě, a okázaleji. Právem! Jestli mnozí na Spasitele zapomínají, aby mu náležitou poctu prokazovali, slušno, aby jiní věrní vyznavači tím neobroženěji se k Němu hlásili, a Pánem i Mistrem svým Ho vyznávali.

Tak konány byly v posledních letech velkolepé sjezdy eucharistické v Paříži, v Jerusalemě, v Lurdech, v Římě, v Madridě, v Londýně, *ve Vidni*, kde císař s nejvyšší rodinou a asi 300.000 jiných zbožných křesťanů přijalo při té příležitosti svátosti. Císař s nejvyššími hodnostáři zúčastnil se i za neobyčejné nepohody slavnostního průvodu, jež konal zástupce sv. Otce, římský kardinál Rossum, host císařův, se sty biskupů a kněží a se statisíci vyznavačů Kristových k nemilému překvapení všech nepřátel Kristových.

Posud nejslavnějším byl 28. sjezd v Chicagu v Americe r. 1926, kde přistoupilo na milion katolíků ke stolu Páně, a bylo na 2 miliony účastníků, mezi nimiž zástupce papeže, 12 kardinálů, tisíce biskupů a kněží i z Čech, a nejvyšších i světských hodnostářů ze všech

končin světa. Při slavné mši svaté zpívalo přes 60.000 vycvičených mladistvých pěvců.

Všem zajisté bude na památku těch slavných dnů.

5. Litanie ku slavnosti Božího Těla.*)

V. Pochválena i velebena budiž
nejsvětější Svátost oltářní,
Ř. V které Pán Ježíš jakožto
Bůh i člověk jest přítomen.

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Otče, s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, smiluj se nad námi!

Duchu svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Ježíši Kriste, jemuž se v nejsv. Svátosti klaníme,

Ty nejvyšší zůzraku Božské všemoci Své,

Ty neustálý památníku Božské lásky Své,

Ty znamení neskonalého milosrdenství Svého,

Ty vždy trvající památka přehořké smrti Své,

Ty nejdrahocennější poklade svaté Církvě Své,

Synu Boží, povždy s námi na oltáři,

Synu Boží, v podobě chleba zahalený,

Synu Boží, vší Božské oslavy zbavený,

Synu Boží, i lidského vzezření zproštěný,

Synu Boží, v nepatrné roucho hostie oděný,

Synu Boží, do úzkého stánku na oltáři uzavřený,

Synu Boží, z lásky k nám tolik pokořený,

} smiluj se nad námi!

} smiluj se nad námi!

*) Schválená k soukromé pobožnosti od nejdůst. kníž. arcib. Ordinariátu v Praze 21. září 1912 č. j. 12. 931.

- Ó Ježíši, jehož radostí jest, býti se syny lidskými,
Ó Ježíši, jehož ve svém středu máme,
Ó Ježíši, jenž chceš, abychom Tě často navštěvovali,
Ó Ježíši, jemuž se vždy přibližovati můžeme,
Ó Ježíši, k němuž se zde modliti smíme,
Ó Ježíši, jež tu chváliti i velebiti můžeme,
Ó Ježíši, jenž všech mdlých a obtížených sem
k Sobě zveš,
Ó Ježíši, před nímž zde srdce naše vylíti můžeme,
Ó Ježíši, u něhož zde záchranu z nouze a od zou-
fání nalézáme,
Ó Ježíši, jehož mírné Srdce do duší našich opět
světlo a mír ponořuje,
Ó Ježíši, jenž nás posilněné a potěšené odtud pro-
pouštíš,
Ó Ježíši, skrytý Bože a Spasiteli náš,
Ó Ježíši, Božský příteli i bratře náš,
Ó Ježíši, nebeský důvěrníku srdcí našich,
Ó Ježíši, tichý rádce duší našich,
Ó Ježíši, účastníku radostí našich,
Ó Ježíši, utěšiteli v utrpeních našich,
Ó Ježíši, tajemníku starostí našich,
Ó Ježíši, touho srdcí našich,
Ó Ježíši, sladké tajemství víry naší,
Ó Ježíši, svítící hvězdo naděje naší,
Ó Ježíši, nejvyšší předměte lásky naší,
Ó Ježíši, nejdůstojnější statku klanění našeho,

*

Pane Ježíši, nekrvavá oběti Nového Zákona,
Pane Ježíši, pravý Beránku obětní našich oltářů,
Pane Ježíši, jehož neskonalá láska nejsv. obět mše
svaté ustanovila,

Žije bílá veverka, která přišla
neštěstí. Viděla ji zelená
ousenka a tu kos spolkl, vi-
šel ji hlemýžď a spadl se stro-
u. Běda nám!« »Tak se mi
lá, že i ty jsi viděla bílou ve-
erku,« zasyčela užovka a
am — spolkla žábu.

Běžel tedy zajíc a uši se mu
ásly strachem: »Bílá veverka
náší neštěstí! Bílá veverka
náší neštěstí!« Žába už také
žije! Zajíc div neplakal, ta-
ový měl strach a běžel do-
ů. Cestou však potkal mysliv-
e — a ten ho zastřelil. Tu to
áme!

Celou noc prožila zvířátka
lesa ve strachu a když vylez-
sluníčko na hory, sebrala se
šla ke starému výru na po-

Pane Ježíši, Beránku Boží, jenž sestupuješ s nebe
při svatém pozdvihování,

Pane Ježíši, nejsvětější Tělo v podobě chleba,

Pane Ježíši, nejsvětější Krvi v podobě vna,

Pane Ježíši, Beránku Boží, pravý chlebe předlo-
žení na oltáři Nového Zákona,

Pane Ježíši, Beránku Boží, jenž kalich spásy na-
plňuješ krví svou,

Pane Ježíši, Beránku Boží, oběti prvotiná všeho
stvoření,

Pane Ježíši, Spasiteli v nejsv. Svátosti, Otci svému
nejvyšší oběť chvály i díky vzdávající,

Pane Ježíši, nejpůsobnější oběti prosebná i smírná,

Pane Ježíši, oběti spásy, jež nám nebe otevřeným
ponechává,

Pane Ježíši, Spasiteli v nejsv. Svátosti, Beránku
obětní a obětníku zároveň,

} smiluj se nad námi !

*
Pane Ježíši, při svatém přijímání co nejúžeji s námi
spojený,

Pana Ježíši, ženichu našich duší,

Pane Ježíši, jemuž srdce i ústa vstříc jásají,

Pane Ježíši, poklade náš ve svatém přijímání,

Pane Ježíši, nejsvětější pokrme svých vyvolených,

Pane Ježíši, chlebe živý, jenž jsi s nebe sestoupil,

Pane Ježíši, chlebe andělů, chlebem lidí učiněný,

Pane Ježíši, nejušlechtlejší ovoce ze zahrady rajske,

Pane Ježíši, manno Nového Zákona,

} smiluj se nad námi !

*
Pane Ježíši, naše všecko ve svatém přijímání,

Pane Ježíši, v nás žijící i nás obživující,

Pane Ježíši, původní pramene spásy naší,

Pane Ježíši, nepřeborná studnice nadpřirozených ra-
dostí,

} smiluj se nad námi !

Pane Ježíši, veletoku požehnání s nebes,
Pane Ježíši, moře milostí Božích,
Pane Ježíši, léku proti chorobné smyslnosti,
Pane Ježíši, spásná křtvo v bouřích náruživosti,
Pane Ježíši, ochranný prostředku proti smrti duše,
Pane Ježíši, skrytá manno, podaná vítězi,
Pane Ježíši, třpytící se štěstí nevinných duší dět-
ských,
Pane Ježíši, ochraniteli jejich něžné cudnosti,
Pane Ježíši, pravá radosti dorůstající mládeže,
Pane Ježíši, pevnosti jejich panenské čistoty,
Pane Ježíši, rozkoši všech Svých věřících,
Pane Ježíši, občerstvení naše na pouti života,
Pane Ježíši, posilo naše v tuhých bojích života,
Pane Ježíši, statečnosti mdlých a slabých,
Pane Ježíši, mocná útěcho nemocných,
Pane Ježíši, vytoužené zaopatření umírajících,
Pane Ježíši, léku nesmrtelnosti,
Pane Ježíši, záruko našeho budoucího vzkříšení,
Pane Ježíši, pojištění naší věčné blaženosti,

*

Ježíši Kriste, v nejsv. Svátosti přebývající Bože i
kupiteli, smiluj se nad námi!

*

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpusť n
Pane!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uslyš
Pane!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj
nad námi!

Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Otče náš. Zdrávas.

M o d l e m e s e.

Bože, jenž jsi nám v přepodivné Svátosti památku svého umučení zůstavil, popřej nám, prosíme, abychom tajemství Tvého Těla a Krve Tvé tak velebili, bychom ovoce Tvého vykoupení stále v sobě okoušeli. Jenž jsi živ a kraluješ po všecy věky věkův. Amen.

6. Modlitba odpustková.

Kdo následující modlitbu kleče zbožně se pomodlí, dosahne 300 dní odpustků, a kdo po ní Tělo Páně hodně přijme, odpustky plnomocné, ježto lze přivlastniti i duším v očistci. Uděleny Sv. Otcem výnosem ze dne 2. října 1902.

M o d l i t b a.

Ó Ježíši, můj Spasiteli a Vykupiteli! Synu Boha živého! Pohleď na nás, jižto na kolenou před Tebou klečíme a Tebe odprošujeme, žádajíce dostiučiniti za všecy urážky v nejsv. Svátosti Tobě učiněné, za všeliké zneuctění neposkrvněné panenské Matky tvé, za všeliké pomluvy a všeliké opovrhování tvou nevěstou, sv. Církví římsko-katolickou! Ó Ježíši, který jsi pravil: Začkoli prositi budete Otce ve jménu mém, dám vám, úpěnlivě prosíme za své bratry v nebezpečenství hříchu postavené! Ochraň je od lákadel k odpadnutí od pravé víry svádějících! Zachovej už na pokraji propasti stojící!

Dej všem světla a poznání pravdy, síly a zmužilosti k boji proti zlému, vytrvalosti u víře a lásky účinné! Za to prosíme, ó nejdobrotivější Ježíši, ve jménu tvém, tvého nebeského Otce, s kterým jsi živ a panuješ v jednotě Ducha svatého na věky věkův. Amen.

Odpustky a výsady členů spolku kněží klanitelů nejsv. Svátosti oltářní.

Summarium Indulgentiarum et Privilegiorum As- sociationis sacerdotalis.

I. Indulgentiae plenariae:

1. Sacerdotibus Sodalibus, qui confessi S. Missae Sacrificium celebraverint, vel S. Synaxi refecti fuerint, nec non aliquam ecclesiam vel publicum oratorium devote visitaverint, ibique ad mentem summi Pontificis oraverint, diebus infrascriptis, vel uno ex septem immediate sequentibus:

1. Die quo sodalitati nomen dederint;
2. Semel in mense, die quo ad menstruam col-
lationem convenerint;
3. Die festo Nativitatis Domini;
4. Epiphaniae;
5. Feria V. in Coena Domini;
6. SS. Corporis Domini;
7. Immaculatae Conceptionis B. M. V.;
8. Annuntiationis;
9. Dedicacionis S. Michaelis Arch.;
10. S. Joseph, Sponsi B. M. V.;

11. SS. Petri et Pauli, App.;
12. S. Joannis, Apost. et Evang.;
13. Singulis diebus, si SS. Sacramentum per integram horam adoraverint, publicae venerationi expositum vel saltem in Tabernaculo reconditum;
14. In mortis articulo, si uti supra dispositi, vel saltem contriti, SS. Jesu Nomen ore, si potuerint, sin minus corde, devote invocaverint.

2. Indulgentiae omnes, Seraphico Ordini jam concessas, nempe stationum Almae Urbis, Jerusalem, S. Jacobi Compostellani et Portiunculae, Sodales lucrari valeant quoties SS. Sacramentum in aliqua ecclesia vel publico sacello visitaverint *sex Pater, Ave et Gloria Patri* corde saltem contrito ac devote recitando, servato tamen Decreto *Delatae saepius* S. C. Ind. ddto 7. Novembris 1678.

II. Indulgentiae Partiales:

1. Septem annorum totidemque quadragenarum, semel quocumque die, si per unam horam SS. Sacramentum publice expositum, vel saltem in Tabernaculo reconditum, Sodales corde saltem contrito ac devote visitaverint qui S. Synaxim acceperint;

2. Centum dierum quoties Sodales corde saltem contrito ac devote aliquod pium opus peregerint, quod conferant ad finem piae associationis consequendum.

Omnes et siugulae Indulgentiae superius recensitae, excepta tamen plenaria in mortis articulo lucranda, animabus fidelium defunctorum sunt etiam applicabiles.

III. Privilegia.

1. Missae omnes quae in suffragium animae alicujus Sodalitis defuncti celebrantur, sunt semper et ubique privilegiatae;

2. Sodales omnes gaudent facultate benedicendi Coronas cum Indulgentiis, quae a *PP. Crucigeris* nuncupantur;

3. Moderatores dioecesani nec non Directores regionales benedicere valent extra Urbem et de consensu Ordinarii loci, Coronas, Rosaria, Cruces, Crucifixos, parvas Statuas ac S. Numismata, eisque applicare Indulgentias Apostolicas nuncupatas, nec non Coronis Indulgentias, quae a S. Birgitta nomen habent;

4. Directores dioecesani quotidie gaudent Indulto personali Altaris privilegiati.

Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita praesens Summarium, ex authenticis documentis excerptum, uti authenticum approbavit typisque imprimi et publicari posse benigne permisit.

Datum Romae, e Secretaria ejusdam S. C., die 15. Maii 1908.

Pro Rmo P. D. Diomedede Panici, *Archiep. Laodicen. Secretar.*

Locus † sigilli.

Jos. M. Canonicus Coselli, *Substitutus.*

Mimo tyto výsady udělené zptřma od sv. Kongr. mají členové spolku ještě tyto:

1. Mohou anticipovati *Matutinum a Laudes* hned po jedné hodině odpolední;

2. Mohou světití a odpustky obdařovati korunky k uctění Neposkvrněného Početí;

3. Světití a oblékati škapulř sv. Josefa, v místech, kde není kláštera kapucínského;

4. Smí přijímati a oblékati do III. řádu sv. Františka, a s dovolením Ordinaria zříditi řádovou obec.

Pochválena buď nejsvětější Svátost oltární.

**Ó sladké srdce Spasitele Ježíše Krista,
přijmi lásku mou v každé době.**

**A neměla (družstva andělská) odpočínutí dnem
i nocí volající:**

**Svatý, svatý, svatý všemohoucí Bůh,
kterýž byl a kterýž jest a kterýž přijíti má.**

Mimo to mohou diecesní řiditelé světiti křížky s odpustky křížové cesty.

III.

Jednatřicetidenní pobožnost k uctívání nejsv. Svátosti oltářní.

1. Kdo jako věrný syn Církve katolické volí upřímně sv. Otce Pia XI. poslechnouti, jenž odporučuje co možná nejčastější svaté přijímání, aby tak všichni skrze milosti Boží, u stolu Páně rozdílené, obnoveni byli v Kristu, tomu také třeba, aby pokud možná často, ba třeba každodenně se vši možnou pobožností

a) *obcoval mši svaté*, při které se v rukou kněze, jakožto nástroje, Syn Boží Sám nebeskému Otci obětuje; své umučení jemu připomíná; ano oběť krvavou, na kříži vykonanou, způsobem nekrvavým opětuje. Pročež také *nad pobožnost mše svaté žádná jiná modlitba, žádný půst nebo zapření sebe, žádné dobrodiní bližním prokázané, ať v potřebách tělesných ať duchovních, vyšší ceny nemá*, ježto cokoliv my konáme, na tom všem lpějí vždy i nedokonalosti naše; kdežto Syn Boží přináší Otci svému oběť *jakožto Bohočlověk*, a tedy i Boha *naprosto hodnou a jemu milou*, byť i obětující kněz, jsa pouhým nástrojem v rukou Páně, bez vad nebyl.

b) Dále třeba také, aby každý často Spasitele *v nejsvětější Svátosti navštěvoval*, a tam vždy dokonaleji s ním se spojovati naučil.

2. Kdo častěji svátosti přijímá, má zajisté i vhodnou a oblíbenou *modlitební knihu*, jež obsahuje případné modlitby. A proto v této knížce modliteb ku hodnému přijetí svátosti pokání a nejsv. Svátosti oltářní připojeno není.

Za to ale naznačena hojnost *vhodné látky ku rozjímání na celý měsíc*, aby jeden každý, jich používaje, vždy více v lásce Kristově vyrůstal i se rozobňoval, až by jednou plamen jeho lásky s plamenem lásky Kristovy k nám na věčnosti splynul v žár nehynoucí, jediný.

3. I jest třeba *na každé rozjímání kratince se připravit*; a po něm dobré úmysly z látky, o níž bylo rozjímáno, vybrati, v mysli upevniti, a *krátkými díky dokončiti*.

Nejlépe jest ovšem, ku mši svaté *do kostela odejti*, a mezi dnem do kostela na návštěvu zacházeti. Komu však v den všední to pro zaměstnání není možným, může aspoň následující návrhy k rozmnožení lásky k nejsvětější Svátosti ráno si přečísti, a mezi dnem i svým zaměstnáním pak častěji si jich připamatovati.

Kdo nemůže dne všedního do kostela, může také po příkladu mnohých svatých, Spasiteli *v srdci svém jako stánek připravit*; a v něm jej v nejsvětější Svátosti skrytého si představit. Pak může Ducha svatého kratičkou modlitbou vroucně prositi za osvícení *rozumu*; za oživení *paměti* na dobrodiní Spasitele; a za posílení *vůle* ku vykonání mnoha dobrého, k němuž bude se cítiti při rozjímání pohnutým.

Na konec rozjímání sluší se učiněná *dobrá předsevzetí* jako v kytici shrnouti, rozhodnou vůli upevniti a vroucími díky skončiti.

4. Nyní následují body k rozjímání, a sice vždy pod literou

A) pro čtyři hlavní části mše svaté; a pod literou

B) k návštěvě nejsv. Svátosti v době odpolední.*)

Na první den.

A) Pán Ježíš jest obětí i Svátosti.

a) Nejsvětější Svátost jest *skutečnou obětí Nového Zákona*, jak ji předpověděl prorok Malachiáš (1, 11.); a Pán Ježíš jest při ní i obětujícím *knězem a zároveň i obětí*. — Netoliko, že se za nás obětoval na kříži; on den co den *opětuje onu krvavou oběť* způsobem nekrvavým v rukou kněží na oltáři.

Zda-li pak i já jsem ochoten, z vděčnosti za tolik lásky, obětovati sebe i všechno své za Spasitele?

b) I obětuje se Spasitel při mši svaté *celý, ničeho pro sebe neponechávaje*. Obětuje i své Tělo, z Marie Panny přijaté, i své tajemné tělo, jímž jest Církev jeho, které jest hlavou, a jímž i já jsem údem; obětuje tedy spolu i mne! — I jest vinným kmenem, a my jsme jeho ratolesti. Nezůstaneme-li s ním ve spojení, nelze nám nějakého ovoce pro život věčný přinéstí?**)

Jsem ale tohoto vyznamenání i hoden? — Jsou mé smýšlení i snahy podobné oněm Spasitelovým? — O jak mnoho přípravy vyžaduje srdce mé, aby se Srdci Spasitele podobalo!

c) Nejsvětější Svátost jest ale i *skutečnou Svátostí*, poněvadž pod viditelnými způsobami chleba a vína jest

---

) Body ty sestavil jsem dle návodů sv. Alfonse z Liguori, i ze starých spisů, od duchovních synů jeho sestavených.

**) Jan 15, 4.

pravé Tělo i pravá Krev Páně, duše lidská i duch Božský.

Věřím-li těmto pravdám: proč tak lhostejně se chovám ku svátostnímu Pánu Ježíši? — Proč tak málo úcty prokazuji tomu, jemuž klaní se nesčíslné sbory nebešťanů?

d) A ve svatém přijímání přijímám svého nejdobrotivějšího dobrodince, ale i *budoucího Soudce!* — Proč tak málo úcty mu pokazuji? tak zřídka milostmi jeho se obohacuji?

Ó nejsladší Ježíši, spojuji se s Tebou, klaním se Ti, děkuji Ti, pokořuji se před Tebou!

B) Pán Ježíš zve nás k návštěvě.

Vždyt volá: »Žízni-li kdo, pojd' ke mně*)!« a »navazte si vody ze studnice Spasitelovy**),« dokládá prorok. — Volání toho poslušni jsouce, všichni svatí prodívali, pokud jim lze bylo, rádi před trůnem Spasitelovým na oltáři. — Tak příkladně dočítáme se o velikém světcí sv. Františku Borgiaši, že denně osm až deset hodin vytrval na rozmluvách s Bohem Spasitelem!

Ať se tedy lidé, světácky smýšlející, shánějící po statcích hynoucích a radovánkách rychle mijejících, my rádi spěchejme ku stupňům oltáře, a tam v obcování se Spasitelem nalezneme radosti nejčistší a trvalé.

Ó Pane Jesu Kriste! Jedině Tebe chci vyhledávati i milovati.

Ó *přeblahoslavená Matičko Ježíšova*, milosti plná, jež jsi nám předraženého Spasitele porodila i odchovala, přimlouvej se za nás, abychom byli hodnými ctiteli jeho!

*) Jan 7, 37.

**) Isai 12, 3,

Na druhý den.

A) Pán Ježíš jest předobrazem i pravdem v nejsvětější Svátosti.

a) V nejsvětější Svátosti staly se skutkem *všechny předobrazy Starého Zákona*. — V ní jest v pravdě strom života, jež zasazen byl v ráji; — v ní jsou chleby obětní chrámu jerusalemského; — v ní jest pravá manna, jež živila Israelity na poušti, putující z otroctví egyptského do země zaslíbené; — v ní jest pravý *Beránek velikonoční* i — archa úmluvy. — V nejsvětější Svátosti dle slov korunovaného proroka v pravdě učinil památku divů svých, milostivý a milosrdný Hospodin*).

Jestliže ale předobrazům nejsv. Svátosti byly prokazovány pocty nevyšší: s jakou úctou máme se k nejsv. Svátosti samé b'žiti? — s jakou čistotou duše na sv. přijímání se připraviti?

b) Tato Svátost jest ale zároveň *upomínkou na hroznou smrt Páně*, jak to Spasitel Sám prohlásil apoštolům, řka: »To číňte na mou památku!.**) — Také není ani *roucha* kněze ani *obřadu* jeho při mši svaté, jež by některé okolnosti z umučení Páně nepřipomínaly. — Jako Spasitel umíral na Kalvarii *bílým rouchem* pro potupu oděný, *křížem obtěžený, trním korunovaný*: tak i kněz stoupá k oltáři, v řádném bílém rouchu — provazy přepásaný, — svrchu mešním rouchem obtěžený, na němž bývá kříž přišitý, s hlavou pokrytou či korunovanou.

Je-li ale obět mše svaté opětováním oběti krvavé na Kalvarii, zdaž nemáme tomuto světovému dějství

*) Žalm 110. 4.

**) Luk. 22, 19.

co nejnábožněji přítomni býti a Pánu Ježíši, zcela se pro nás obětujícímu, obětovati i samy sebe zcela, — se všemi snahami, — přáními, — statky svými — až i s životem svým? — A kterak jsme to posud činili?

c) Ve svatém přijímání nepřijímáme ale Spasitele jen jako v obrazu, jako židé, když beránka svého velikonočního požívali: nýbrž my přijímáme *v pravdě Syna Božího*, jenž chleb a víno proměnil v Tělo a Krev svou, tak jak je měl při poslední večeři; jak jej Otec od věčnosti z luna svého zplodil, jak se v čase z Marie Panny jakožto člověk narodil!

Veliká to ovšem věc k uvěření; ale Sám Bůh svým slovem za pravdu její ručí. — Proto jen s nejněžnější úctou se k svátostnému Pánu mějme, a prosme, jako otec syna, ďáblem posedlého, se slzami v očích volal: *»Věřím, Pane! zpomoz nedůvěře mé!«* — A plesejme s Matkou Boží, jež obdrževši přeradostné poselství, zapěla: *»Velebí duše má Hospodina!«***)

d) Je-li ale Spasitel při sv. přijímání opravdu hostem naším, kterak se k Němu zachováme? — Zdaliž se nesluší, abychom *jeho cnosti — jeho zásluhy, — jeho vlastnosti co nejdokonaleji následovali?*

Ó učme se tedy se vši snažností Spasitele následovati v jeho tichosti, — pokoře, — trpělivosti, — milostnosti! — Ó jak nás to zahanbuje, jestliže život náš zcela nepodobným jest životu nejsvětějšího hosta našeho! — Ó pomoz nám Pane, abychom byli hodnými učeníky Tvými!

---

*) Mark. 9, 23.

**) Luk. 1, 46.

B) Spasitel čeká ve svatostánku na pocty naše.

Spasitel nechtěl býti toliko duchovním pokrmem naším, ale chtěl nám i přítomnost svou stále zachovati, a tak z čiré lásky, jak učí sv. Pavel, říka: »Sebe samého zmařil, přijav způsobu služebníka, ku podobenství lidí učiněn, a ve způsobu nalezen (jest) jako člověk.« *)

Jestliže se ale Spasitel proto uzavřel uprostřed nás ve svatostánku, aby nám na blízkou byl, — a my vždy příležitost měli, k němu přicházeti, prosby i díky jemu přednáseti, i pocty vzdávati: proč neměli bychom plní skroušenosti k nohám Jeho spěchatí, vše, co nám na srdci leží, dětinně jemu povídati, a lásku svou jemu osvědčovati?

Ó prosme jen co nejohnivěji: Ó Ježíši, Synu Boží i Pane náš! miluji Tě, a milovati Tě chci bez konce!
»Bože můj a mé všecko!«

A *Ty, Rodičko Boží*, kterou i »trůnem Božím« nazývají, s něhož Bůh milostí všech udílí, pomáhej nám, bychom všech urážek Syna Tvého se varovali, za spáchané hříchy upřímné pokání činili; a Jehož na světě rádi jsme navštěvovali i uctívali, abychom s Tebou i na věčnosti spolu užívati zasloužili! — Rodičko Boží, útočiště hříšníků, smiluj se nad námi!

Na třetí den.

A) Pán Ježíš jest knězem i obětí zároveň.

a) Pán Ježíš jest *nejvyšším knězem*, v němž jest soustředěna všechna moc i svatost; od něhož jedině dostává se moci i svatosti všem kněžím jeho. — Kněž-

---

*) Filip. 2, 7.

ství jeho trvati bude po celou věčnost, ježto on nikdy nepřestane se svému Otci obětovati.

K němu tedy blížiti se máme se srdcem upřímným a s vírou úplnou, aby nás učinil účastnými milostí svých při oběti své věčné.

b) Kněží Církvě Páně jsou *jen nástroji i služebníky* Ježíše Krista, kteří co konají, toliko jménem jeho konají. — Jestliže křtí, Onť jest to, »který křtí Duchem svatým*);« — jestliže napomínají, »na místě Kristově poselství konají, jakoby Bůh napomínal skrze ně;« — jestliže prosí, »na místě Kristově prosí: »Smitte se s Bohem**)!« — a jestliže obětují, jest to Sám Pán Ježíš, jenž se v rukou jejich obětuje a koná způsobem nekrvavým památku krvavé své oběti na kříži, i přednáší ji Otci svému.

Jaká úcta patří tedy knězi, náměstkovi Kristovu!

c) Kristus Pán jest ale i *stálou obětí*, jež Otci nebeskému obětována bývá na odpuštění našich hříchů, a na vyprošení nám milostí s hůry.

Kterak máme si tedy při oběti kněze u oltáře připomínati oběť Spasitele, jenž se v rukou kněze v podobě chleba a vína, ale v pravdě s Tělem i s Krví svou Otci nebeskému obětuje; a spojovati se s ním, a s jeho neskonalými zásluhami, pokud nám smrtelníkům jen možno jest!

d) Pohané považovali každého, kdo požil z masa a krve, bohům jejich obětovaných, již i *za účastníka své bohoslužby*, a tudíž i za otroka ďábla, jenž v podobě bohů obětí vyžadoval, jak o tom poučuje svatý apoštol národů.***)

---

*) Jan 1, 33.

***) II. Kor., 5 20.

***) I. Kor. 10, 20.

A podobně jestliže podřlu máme na oběti mše svaté i skrze hodné svaté přijímání, stáváme se služebníky Božími, jak ujišťuje sám Spasitel, řka: »Ten, kdo jí mne (při svatém přijímání), živ bude pro mne.«*) — Ó Pane Ježíši, dej, abych i já z Ducha Tvého živ byl, i vzkříšení s Tebou účastným se stal!

B) Spasitel rád bydlí ve středu našem.

Vždyt vkládá mudrci v ústa slova: »Rozkoš má, býti se syny lidskými.«**) — Nestačilo mu, z lásky k nám všecko na světě obětovati; on chtěl i po smrti při nás zůstávati v nejsv. Svátosti!

Zda-li že by nemělo býti i rozkoš naší, abychom ho rádi navštěvovali a po zasloužení ve středu svém uctívali? — Co by za to kdo dal, kdyby mohl spolu přebývati s králem v domě jeho? — A hle! Zde více jest! Král všech králů; pramen všeho dobra; lékař pro všechny nemoci! — Ó osvědčujme mu zde lásku nejvroucnější!

Ó *přeblahoslavená Matičko jeho*, ó patronové moji, ó andělé Boží všichni, zvláště Ty můj strážný! pomozte mi milovati Spasitele mého, lásky nejhodnějšího, zde i k vůli mně skrytého! — Staň se, staň se. Amen.

Na čtvrtý den.

A) V nejsvětější Svátosti jest Pán Ježíš oběti i zápalnou i děkovací.

a) Všechny oběti Starého Zákona samy o sobě nikterak k tomu nepostačovaly, aby Boha dle zasloužení

---

*) Jan 6, 58.

**) Pffsl. 8, 31.

učívali; proto ustanovil Pán Ježíš v Zákonu Novém obět svou, *aby skrze ni Otci nebeskému patřičná úcta prokazována byla.* — Tou douluje, čeho se našim bohopotám nedostává. — Žalmista Páně uvádí ho mluvícího v tato slova: (Bože Otče)! »obětí a darů a zápalů a (obětí) za hřích nechtěl jsi. Aj jdu, bych činil (já), Bože, vůli Tvou.«*)

O spojujmež se při této oběti Páně s úmysly, jež ho přiměly k tomu, aby obět novou ustanovil; abychom stali se takovými, jež Otec nebeský hledá, kteří by se jemu »v duchu a v pravdě« klaněli;***) a prosby své, zadosti činění i díky své mu přednášeli!

b) Při oběti zápalné *bývalo zvíře obětní zcela od ohně stráveno*, aby tak naznačena byla nejvyšší moc Boha nade vším stvořením. — Také Pán Ježíš zcela se ničí při proměně chleba ve své Tělo, i při svatém přijímání, aby tak naznačil všemohoucnost Boží nade všemi věcmi.

Skoumej nyní srdce své, zdaliž i ty jsi ochoten Bohu Otci, jako Pán Ježíš, zcela se odevzdati? — Či že váže tě nezřízená láska ku světu, ku příbuzným, k radovánkám, oslavám? — Ó kéž by každý říkal se sv. Pavlem: »Ani smrt, ani život, ani andělé . . . ani jiné stvoření nebude moci odloučiti mne od lásky Boží!«***)

c) Lidé měli by *bez ustání Bohu díky činiti*, poněvadž také dnem i nocí nepřestávají od něho milosti vnitřní i zevnitřní, pro duši i pro tělo přijímati. — Poněvadž ale k díkům takovým lidé nedostačují, činí tak Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti za ně.

*) K Žid. 10, 8.

***) Jan 4, 23.

***), Řím. 8, 38, 39.

Čím bychom se také měli Bohu odvděčovati, když On všechny věci má, a »dobrých věcí našich nepotřebuje?«*) — Spojujme tedy nedokonalé díky své s přesvatým díkůčiněním Spasitele svého!

d) Ó jak dobrým jest Spasitel náš, že nám poskytl tak snadného prostředku, abychom Bohu za dobrodiní vždy náležitě děkovati mohli, a tak vždy nových milostí od Něho dostávati hodnými se stávali! — Vždyť Pán Ježíš jest pramenem všeho dobra!

Proto jen všechno, co činíme, ve jménu Pána Ježíše činíme; čili jménem, dle učení i příkladu Jeho činíme »díky činite Bohu a Otci skrze něho;«**) — nebo věru »hodno i spravedливо jest, slušno i spasitelno, Bohu díky činiti vždy a všude skrze Ježíše Krista,« píše kněz při mši svaté.***)

B) Spasitel rád s námi přebývá v nejsv. Svátosti.

Přátelé ve světě rádi se scházejí i posposu přebývají, aby se spolu ze štěstí svého radovali, a v neštěstí útěchy i ulehčení nalézali. — Ale jak často se stává, že toho nejlepšího, nejvěrnějšího a nejmocnějšího přítele svého zanedbávají, ba před jeho oltářem záhy se nudí!

Ó mi ý Beránku Boží, rozpomeň se na lásku svou, v které jsi i život svůj za nás obětoval, a den co den nekrvavě smrt svou opětuješ, i v nejsvětější Svátosti bez ustání mezi námi přebývati volíš; a rozněť srdce mé podobnou láskou, abych Tobě láskou láskou splácel!

Znič ve mně všechno, co by lásce té na odpor bylo; a popřej mi té milosti, abych vždy jen to na zřeteli

*) Žalm. 15, 2.

**) Kolos. 3, 17.

***) Při prefaci před Sanctus.

měl, kterak bych si lásku Tvou zasloužil! — Lituji toho, že jsem Tě posud tak málo miloval.

Ale i Ty, *Matičko Spasitele* mého, naději má! přičiň se ve své nevypravitelné lásce ku Synu svému i k duším lidským, abychom Pána Ježíše vždy více milovali, ano Jemu docela náleželi!

Na pátý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti oběti smírnou i prosebnou.

a) Poněvadž by ani celé pokolení lidské na to nestačilo, za jediný smrtelný hřích důstojně zadostučinění Bohu dáti, proto stal se sám Syn Boží člověkem, a v podobě té obětoval se až na kříži, aby Otci nebeskému za urážky, od lidí mu učiněné, zadost učinil; a zůstává z neskonalé lásky té i stále mezi námi ve velebné Svátosti, aby nám v ní účinky svého dostiučinění stále zprostředkoval. On jest tak v pravdě »Beránek Boží, který snímá hříchy světa.«*)

Ó jaká to veliká útěcha pro nás hříšné, že máme takovéto zadostučinění! — O Pane Jesu Kriste, smiluj se i nade mnou dle velikého milosrdenství svého, a smej Krví svou i všechny hříchy moje, jichž jedině z lásky k Tobě si ošklivím, jich lituji, i se opravdu odřikám. Vždyť »srdcem zkroušeným a pokorným, nepohrdáš, ó Bože**)!«

b) Poněvadž Pán Ježíš věděl, že vždy budou lidé, kteří i nebeského Otce urážeti budou, proto chtěl také *bez přestání mezi námi* na světě přebývati, a stálou

*) Jan 1, 29.

**) Žalm 50, 19.

obětí smírnou býti v nejsv. Svátosti, aby mohl také stále nebeského Otce svého za slitování prositi pro nás. — O.1 jest tedy v pravdě »obětí slitování za hříchy naše; a netoliko za naše, ale i za (hříchy) všeho světa,«*) jak píše miláček Jeho.

K němu tedy co nejpokorněji s prorokem volejme : »Odpust, Hospodine, odpust lidu svému, a nedej dědictví svého v pohanění!«**)

c) Pro své hříchy nezasluhovali lidé milosti od Boha; a proto volil Spasitel ve velebné Svátosti stále mezi námi přebývati, aby nám stále vyprošoval milosti pro duši i pro tělo, pro čas i pro věčnost, »jsa vždycky živ k orodování za nás.«***)

Ó jaký to mocný přimluvčil — Čeho odepře Otec nebeský milovanému, jednorozenému Synu svému?

Ó vkládejmež osud svůj v ruce jeho; spojujme prosby své s prosbami jeho, radujíce se, že »přimluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.« †)

d) Ovšem že máme Pána Ježíše ve velebné Svátosti jakožto stálého přimluvčího svého u Boha Otce, a ten že prosby jeho slyší vždycky. ††) Ale i my máme s Božským Mistrem svým prositi, jako On s námi prosí, plní pozornosti, vroucnosti a shromážděním mysli, jak učí apoštol národů řka: »Tot zajisté cíte v sobě, což i v Kr.stu Ježíši,« †††) čili jak máte příklad na Pánu Ježíši.

---

*) I. Jan. 2, 1.

***) Joei 2, 17.

***) K Žid. 7, 25.

†) I. Jan 2, 1.

††) Jan 11, 42.

†††) Fil. 2, 5.

Prosme ve jmenu Pána Ježíše*); prosme vytrvale, a bude nám dáno; tlučme s živou vírou, a bude nám otevřeno, aby radost naše byla dokonalá!

B) Spasitel vyvolil si sídlo své mezi námi na oltáři, a sice i proto, že ho pudila láska k nám, aby nám byl na blízku; a my abychom ho tu snadno naléztí mohli. — Co měl učiniti ještě více pro nás? — Kterak bychom měli lásku jeho láskou nejupřímnější spláceti!

Ale jak často na tu lásku Syna Božího zapomínáme, a nevděkem ošklivým ji oplácíme! — Ó prosím, promiň mi, Pane, nelásku mou k Tobě! — A nechtěj přebývati toliko mezi námi, ale i *v nás!*

Pane, nejsem sice hoden, abys vešel pod střechemou; ale rci toliko slovem, a uzdravena bude duše má ode všech svých neduhů!

A Ty, *ó Bohorodičko přemilá!* Dobrotou svou uchvacuješ srdce naše. Přijmi za vděk i mé srdce, a obětuj je spolu se srdcem vlastním přemilému Synu svému a Bohu našemu!

Na šestý den.

A) Pán Ježíš jest v nejsv. Svátosti Bůh náš a král náš.

a) Je-li Pán Ježíš ve velebné Svátosti tím samým, jakým byl, když ji při poslední večeři ustanovil, jest v ní tedy i jakožto člověk i jakožto Bůh přítomen.

Je-li v ní ale *jakožto Bůh* přítomen, jest v ní přítomen také i se vši svou neskonalou velikostí; se vši mou oslavou; se vši všemohoucností; se vši svatostí;

---

*) Jan 16, 24.

moudrostí, dobrotivostí; se vši trpělivostí, spravedlností a milosrdností, jakožto »Bůh skrytý*)« dle slov pro-rockých. — Nevypadá ani jako člověčenstvím přioděný; a přes to přece jest tu Bůh i člověk zároveň! — A proto vyznávám se sv. Tomášem: »Pán můj a Bůh můj**)!«

b) A tento Bůh přesvatý *vyžadoval vědy i největší čistoty* od těch, kdo se k němu blížili — Mojžiš musel na poušti z uctivosti obuv svou zouti, nežli se směl přiblížiti hořčímu keři, v němž se mu zjevil Hospodin***). — Bratr jeho Aaron i kněžstvo museli si prvé ruce i nohy umýti i kadidlo zapáliti, nežli směli do posvátného stánku vstoupiti; jinak propadali smrti†).

O Bože »Srdce čiste stvoř ve mně, a ducha přímého obnov v útrobách mých††),« volám k Tobě s prorokem, abych se Ti jen hodně blížiti mohl!

c) Je-li Spasitel ve velebné Svátosti jakožto Bůh přítomen, jest přítomen i jakožto *král králů, a Pán pánů†††)*.

Uvažujmež tedy o jeho moci, kterou jakožto Král i Pán náš nad námi má, a pokořujeme se jemu také ve všem jakožto panovníkovi svému! — Vždyť jest to veliká oslava pro nás, můžeme-li sloužiti Králi takovému, jehož trůnem jsou nebesa, a podnoží země†*)! »před nímž klekají trůnové andělští, v jehož jmenu kleká každé koleno nebeských, zemských i pekelných†**)« tvorů;

*) Isai 45, 15.

**) Jan 20, 28.

***) II. Mojž. 3, 5.

†) II. Mojž. 30, 19—31.

††) Žalm 50, 12.

†††) Zjev. 19, 16.

†*) K Žid. 1, 13.

†**) Fil. 2, 10.

jemuž sloužití znamená vlastně panovati; jehož jho jest tak sladké a přímé jeho lehké!*)

d) *A čeho od nás jen žádá?* — Abychom opustili otroctví u ďabla a dali se s důvěrou pod ochranu jeho!

A aby nás tím snáze k sobě přivábil, i k vlasnímu stolu nás zve, vlasním svým Tělem i svou Krví napájeti nás chce! — Čehož více měl učiniti Král náš i Bůh náš, aby nás sobě získal?

Ó volejme z plna srdce: »Vyvýšovati budu Tě, Bože můj, Králi; a dobrořečiti budu Tobě i jmenu Tvému na věky věkův!**)« -- »Králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému Bohu čest a sláva na věky věkův. Amen.« ***)

B) Pán Ježíš jest předrahocenným pok'adem našim ve velebné Svátosti.

Kde kdo domnívá se míti poklad svůj, tam také směřuje láska jeho. Kdo tedy spatřují ve velebné Svátosti nejvyšší poklad svůj, směřují k ní i s láskou svou.

O Spasiteli přelaskavý, pro zásluhy z umučení svého nauč mne u Tebe poklad svůj vyhledávati! — Tobě nestačilo, za mne umřítí; Ty jsi chtěl ná n i stálou památku na své umučení zanechatí, a mezi námi přebývati! — I já chci nadále žítí jen pro Tebe i dle Tebe, abych žítí mohl jednou i s Tebou v lásce neskonalé.

O Pane Ježíši! Učín srdce mé podle Srdce svého! — Nejsem toho sice hoden; ale očekávám toho přece dle neskonalé lásky Tvé k nám.

A Ty *Matičko Páně přemilostná*, o níž nebylo nikdy slýcháno, že bys byla toho opustila, kdo se

---

*) Mat. 11, 30.

**) Žalm 144, 1.

***) I. Tim. 1, 17.

k Tobě s důvěrou o pomoc utíkal, vypros mi tu milost u Syna svého, abych v lásce k němu, ale i k Tobě nikdy, nikdy neumdléal!

Na sedmý den.

A) Pán Ježíš jest Stvořitelem i Vykupitelem ve velebné Svátosti.

a) Když Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti jakožto Bůh, tak jest zároveň i tím, jenž nás jednoho každého učinil, čili *stvořil*; a sice právě k tomu, čím jsme, jak hovoří patriarcha Job, an dří: »Ruče Tvé učinily mne, a způsobily mne celého vůkol.«*) Jest-li ale Spasitel nás spolu stvořil, a chce-li vejíti v srdce naše, k čemuž má plné právo: s jakou pečlivostí máme se připravovati na to, abychom Ho hodně u sebe přijímali!

O velký Bože! Stvořiteli duše mé, račiž Ty sám sobě v duši mé příjemný stánek zbudovati, když já pro hříchy, slabosti i křehkosti své toho řádně dokázati nemohu. — »Služebník Tvůj jsem já: dejž mi rozumnost!.**) — »Bože, Bože můj! K Tobě z jitra bdím. Žíznila po Tobě duše má, jak mnohonásobně (žíznilo (po) Tobě (i) tělo mé!«***)

b) Ten samý Pán Ježíš ale, jenž nás z ničeho stvořil, také *nás zachovává*, abychom do své nicoty zpět neupadli. »Života i mílosrdenství udělil jsi mi, a zření tvé ostříhalo ducha mého,« †) praví zbožný Job.

Jak mnoho jsem tedy Pánu Ježíši povinnen, zejména že mne nezavolal na soud svůj, když jsem ho

*) Job. 10, 8.

**) Žalm 118, 125.

***) Žalm 62, 2.

†) Job. 10. 12.

urážel! — I chci za tuto milost Bohu svému sloužiti s tím větší horlivostí, a uctívati ho v nejsvětější Svátosti s tím větší obětavostí, zvlášt když jest možno, že právě tato mše svatá jest poslední, které obcovati mohu. — Chci jednati dle napomínání sv. Pavla řkoucího: »Buď že živi jsme, Pánu živi jsme; buď že umíráme, Pánu umíráme. Protož buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme.«*)

c) Skrze hřích stali se naši prarodiče v ráji otroky ďáblůvými, a byli by museli i s veškerým pokolením svým propadnouti trestům v pekle. — Ale Pán Ježiš skrze nevýslovné milosrdenství své nejen kletbu hříchů s nás sňal, ale nepřestává dosud ve velebné Svátosti prostředníkem našim býti u Boha Otce. — »Dal sebe samého za nás, aby nás *vykoupil* od všeliké nepravosti, a očistil (nás) sobě lid vzácný, následovný dobrých dobrých skutků.«**)

Kterak se mu ale za tolik milosrdenství a lásky odvděčíme? — »Roztrhl jsi vazby mé; (a proto) obětovati budu Tobě oběť chvály, a jmeno Hospodinovo vzývati budu,«***) pje korunovaný pěvec. — A Ty ó Pane! nepřestávej mne zahrnovati ovocem vykoupení, jehož tolik jsem potřeбен! — »Vysvobod mne, a smiluj se nade mnou!«†)

d) Když ale nás Pán Ježiš vykoupil, nepatříme již samým sobě, ale *patříme jako majetek, jako dědictví jemu*. — A proto není nám dovoleno na ujmu Spasitele dle libovůle své nakládati s časem — s prací — se statky svěšenými — se svobodou — se životem! —

*) Řím. 14, 8.

***) Tit. 2, 14.

***) Žalm. 115, 16. 17.

†) Žalm 25, 11.

A přece přes to, že vykoupeni jsme, jak často odevzdáváme sebe i své věci hřichu, světu, náruživostem — a na konec ďáblu! — Co nám řekne jednou Spasitel na soudu svém?

O uznávám, Pane Ježíši! jak často i já jsem se takto k Tobě zachoval! — Ale nemá tak více býti. — Chci i já Tě se všemi věrnými Tvými oslavovati; chci Tobě žíti, s Tebou i umírat; nebo »mně živu býti Kristus jest (čili pro něho toliko chci žíti), a umřítí (pro něho jest pro mne) zisk*); a proto Tvým chci býti v životě i smrti. Amen.

B) Pán Ježíš chtěl býti při Církvi své až do skonání světa,

aby nebyla opuštěna, ale měla věrného společníka i ochránce v bojích se zlem se strany světa i ďábla. — I jsa přelaskavým pastýřem, jenž dává i život svůj za ovečky své, zůstal s námi stále v nejsv. Svátosti. — A tu čeká na našich oltářích dnem i nocí na to, abychom ho s láskou navštěvovali; jako hodné ovečky pokrm i nápoj od něho přijímali; prosby své mu tu přednášeli; za milosti jeho mu vroucně děkovali, a tak vždy nových darů od něho hodnými se stávali.

O můj Ježíši, popřej, abych i já náležel celý Tobě! Nejsem toho hoden, ale učiň mne hodným!

O *Matičko mého Ježíše*, přimlouvej se za mne u něho, abych našel milosrdenství u něho!

---

*) Filip. 1, 21.

Na osmý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti zákonodárcem našim i hlavou naši.

a) Pán Ježíš přišel na svět, aby zrušil obřady i předobrazy, jež ve Starém Zákonu k budoucímu Mesiáši poukazovaly; a *aby založil Zákon Nový*, zákon milosti i lásky. — O něm platí, co tvrdí Isaiáš prorok: »Hospodin zákona ustanovitel, Hospodin král náš, onť spasí nás.«*)

Kterak máme Spasiteli děkovati, že nás zbavil těch mnohých i obtížných předpisů starozákonných, a že nám dal zákon svatý i dokonalý! A netoliko to, nýbrž že nám dal i hořnost milostí svých, abychom ho mohli věrně zachovávat, a nevýslovných zaslíbení jeho účastníky se státi.

Jestliže ale Bůh v Zákonu Starém při udělení Desatera takovou přípravu vyžadoval, že pod trestem smrti nikdo se nesměl k posvátné hoře ani přiblížit):**): kterak musíme se teprve my připravovati, abychom Zákonodárce samotného, »jemuž nikdo podoben není mezi ustanoviteli práv,«**) hodně u sebe uvítali! — O kterak musí duše naše zářiti čistotou, a naplněna býti posvátnou brůzou i horoucí láskou!

b) Ač Pán Ježíš sám povinen nebyl, zákonu svému se podrobovat, činil tak přece, jedině proto, *aby nám dal příklad*, kterak bychom i my měli ho věrně zachovávat; a aby odmítl všechny naše námitky, proč prý zákona Páně zachovávat nelze.

Porovnáme-li to, co Spasitel slovy nařizoval, s tím, co sám činil, seznáme, že slova i skutky jeho byly

*) Isai 33, 22.

**) Job 36, 22.

v nejlepší souhlasu. — Odřekněme se tedy vši ne-
správnosti i vlažnosti v konání vůle Boží, a učinímež
pevné předsevzetí jako prorok Páně píše: »Hotov jsem,
a nejsem rozpáčen, abych ostříhal přikázání Tvých.«*)

c) Pán Ježíš jest ale i *naší hlavou*, a celá Církev
jest jeho tajuplným tělem; my pak jeden každý jsme
údy této Církve. »Jej dal (Otec), aby byl hlavou nade
vší Církví**)< dí sv. apoštol; my ale »jsme údové těla
jeho, z masa jeho a z kostí jeho***);< a »v něm jsme
doplnění (čili máme hojnost pravého poznání učení jeho),
kterýž jest hlava všeho kněžstva i mocností.<†)

Protož prosme vroucně: Pane Jesu Kriste, hlavo
naše, oživuj nás duchem svým, a vylej milosti své
i svatost svou do všech sil duše mé!

d) Uvažujme ale také, *čím své hlavě* jsme povinni!
Jsme povinni jí ctíti, milovati, s ní se spojovati, v duchu
jejím život svůj zařizovati, jí ve všem poslouchati! —
O jak mnoho jest asi toho, čím jsme se proti hlavě své
prohřešovali!

O můj Ježíši! Klaním se Tobě, jako hlavě své,
a milovati Tě chci z celého srdce svého††): »Hotovo
jest srdce mé, Bože! Hotovo jest srdce mé; zpívati
a žalm říkati budu (Tobě)!< — Budiž ale pomocníkem
mým, abych opět neklesl!

B) Pán Ježíš oslovuje duše ve velebné Svátosti.

Bychom bez bázně a s větší důvěrou k němu se při-
bližovali, skryl se v nepatrnou podobu chleba. A z té

*) Žalm 118, 60.

***) Efes. 1, 22.

****) Efes. 5, 30.

†) Kolos. 2, 10.

††) Žalm 56, 8.

volá k nám hlasem vnitřním: Duše milá, jež mne navštívit přicházíš, pojď, ať tě duchovně obejmú jako přítelkyni svou, za kterou jsem i život položil. — Pověz jen bídy své, a já ti jich odejmu, a milostmi a dary duchovními tě obohatím. — Ponechávám-li ti nějaký kříž, k dobrému tvému jest, poněvadž tak snáze v pokoře zůstaneš. — Jiná cesta k nebi není, leč cesta kříže, po které i já jsem před tebou kráčel, abych ti cestu k nebi ukáza! —

O *Maria Panno, milosti plná*, budiž nám orodovnicí, abychom v lásce Páně věrně až do smrti vytrvali!

Na devátý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti Pastýřem i Otcem našim.

a) Otec nebeský dal nám Syna svého, aby nám byl *Pastýřem*, a před zlobou nepřátel našeho spasení nás ochraňoval. — A Pán Ježíš s nevyslovnou láskou úkol ten koná v nejsv. Svátosti. — I život za nás obětuje; ale žel! jak často chováme my se k němu jako nezdárné ovečky, a volati nám třeba se žalmistou Páně: »Zbloudil jsem jako ovce, kteráž se ztratila; hledej služebníka svého, nebo na přikázání Tvá jsem nezapoměl.«*)

Ale pod ochranou dobrého Pastýře Ježíše Krista nebude se nám ničeho nedostávat; nebo on uvedl nás do Církve své, jako na bohatou pastvu a udíl nám v ní, zejména v nejsvětější Svátosti, nejhojnější a nejvzácnější nasycení i napojení. — O kéž bychom jen vždy po něm s ohnivou žádostí toužili.

---

*) Žalm 118, 176.

b) Dobrý Pastýř *zná své ovečky,**) a sice lépe, nežli znájí ony samy sebe. — I vidí, s jakou duchovní přípravou blíží se ony k duchovní pastvě, které on jim nachystal. — Vidí jejich úmysly, myšlenky, žádosti i pozornost, jakou mu věnují. — O volejme, vnitřních provinění svých si vědomí, se žalmistou Páně. »Od tajných (a nepovědomých provinění) mých očist mne**)!«

A zda-li i ty sám Pána Ježíše, dobrého Pastýře svého, poznáváš, jako on zná tebe? — Jestli ale ho znáš, zda-li nemáš i veškeré jednání své zaříditi dle vůle jeho?

c) Pán Ježíš jest ale ve velebné Svátosti i *Otcem naším*, poněvadž uvedl nás k životu na křtu svatém, a živí nás svým nejsvět. Tělem a předrahou Krví svou. Kdo měl kdy otce laskavějšího? Otec tělesný dal dítěti svému život jen jednou, a ten jest smrtelný; Pán Ježíš dává ale život duši i tělu, a živí je svým vlastním Tělem k nesmrtelnosti! — Jaké to štěstí, že můžeme i k sobě obracet slova Otce nebeského: »Synu, ty vždycky se mnou jsi, a všecky věci mé jsou tvé.«***) — O kéž bychom také se Spasitelem vždy jako hodné děti ve spojení trvali!

d) Je-li ale Spasitel ve velebné Svátosti *Otcem naším*, jsme mu tedy *jako děti Otci povinni* prokazovati úctu, lásku, poslušnost. — Zdali ale jsme vždy tak jednali, jak se na děti sluší? — Ústy proroka dí Spasitel: »Jestliže jsem já otec (váš), kde jest čest má?«†) — Kterak pro mne pracuješ při každé příležitosti? — S jakou

---

*) Jan 10, 14.

***) Žalm 18, 13.

***) Luk. 15, 31.

†) Malach. 1, 6.

důvěrou se ke mně obracíš? — Kterak poslušen jsi příkázání mých?

O milý Spasiteli! Hlásím se k Tobě, jakožto ku svému nejlaskavějšímu Otci. — Kterak bych Tě neměl milovati, který mi den co den tolik milostí prokazuješ? — O pomoz mi, abych Ti zachoval věrnost až do smrti!

B) Pán Ježiš uchystán jest ve velebné Svátosti k udělení milostí nejhojnějších.

Ctihodný kněz Alvarez měl vidění, v kterém spatřil ve velebné Svátosti Pána Ježíše, an měl plné ruce milostí, a obléžel se, komu by jich rozdal. — A podobně ukázal se jednou mezi mší svatou sv. Terezii, s drahokamy v rukou a řekl: Viz, jak jsem bohatý; a nemám, komu bych poklady své rozdal, když tak málo oveček mých přichází do chrámu mého!

O Spasiteli! Já nechci patřiti mezi nevděčníky takové. — Půjď o půjď ke mně s předraženými milostmi svými; chci Tě milovati; ano chci Tě nejvroucněji milovati po celou věčnost. — Nejsem toho sice hoden, ale doufám v Tebe, že mne hodným učiníš!

A Ty *přesvatá Matičko mého Ježíše*, jež tolik si přeješ, dítkám Syna svého dobře činiti, buďš pomocnicí mou, abych si upřímně zamiloval vás oba, a v lásce té pak trval i po celou věčnost!

Na desátý den.

A) Pán Ježiš jest v nejsv. Svátosti ženichem duší a bratrem našim.

a) Ač Pán Ježiš jest Bohem, Otci svému ve všem rovným, přece ráčil spojití se i nepatrnou přirozeností lidskou, aby mohl býti *ženichem duší lidských*. — Po-

prvé spojil se s člověčenstvím při svém tajuplném vtělení; a'e ve své neskonalé lásce k duším lidským zasubuje se i s každou jednotlivou duší ve velebné Svátosti, tak že ona právem nazývána bývá pokračováním vtělení Páně.

Je li ale Pán Ježíš ženichem duše tvé, a ochotným vstoupiti do srdce tvého: zdaliž se nesluší, abys jemu vycházel vstříc, jak dří Písmo: »A) ženich jde; vyjděte proti němu?«*) — O připravujme se s úctou nejvyšší na příchod Páně, jako moudré panny, a nezapomínejme míti také hojnost oleje v lampách svých, totiž vroucí lásky i k Bohu i ku blížním pro Boha.

b) Uvažme dále o *překrásných vlastnostech* nebeského ženicha svého. — Krása jeho převyšuje věru všechnu krásu synů i dcer lidských, jak píše prorok: »Spanilý's tvářností nad syny lidské, rozlita jest milost ve rtech tvých.«**) — Jest nejněžnějším, nejlaskavějším, nejvěrnějším ženichem; a proto i volejme: »I zasnoubím Tě sobě na věky!«***) — Zda-liž ale i ty jsi takovým, abys líbil se na vzájem jemu? — Či snad jsi k němu lhostejným, a jen s nechutí znamenáš příchod jeho k sobě?

O Božský Ženichu! odstraň sám ze srdce mého, co by se Ti v něm nelíbilo; chci, ó chci věru spojití se s Tebou co nejúžeji! a na věky!

c) Přijal-li ale Pán Ježíš při svém vtělení přirozenost lidskou, stal se tak i *bratrem naším*; a sv. Pavel právem o něm tvrdí, že »on byl prvorozeným mezi mnohými bratřími.«†)

---

*) Mat. 25, 6.

***) Žalm 44, 3.

****) Oseáš 2, 19.

†) Řím. 8, 19.

O jaká to čest pro nás, že Pán Ježíš stal se bratrem naším, a vzal i všechny bídy naše na se, aby milosrdným jsa, pomáhal nám v bídách našich, když připodobněn nám byl.*) — Proto přistupujme k Pánu Ježíši s nejvyšší důvěrou, jako ku svému bratru; zjevujme mu těžkosti své; pokořujme se před ním; děkujme jemu; a snažme se podobnými býti jemu!

d) A Spasitel skutečně *chce, abychom se jemu připodobovali* netoliko dle těla, ale dle celého smýšlení i žádání svého; a říkali, jako napsal veliký apoštol jeho Pavel: »Živt pak jsem ne již já, ale živ jest ve mně Kristus.***) To jest: Jsem bratrem jeho, an jsem s ním jedna duše, jedno srdce, a miluji to, co miluje on, jak sám řekl: »Kdo by koli činil vůli Boží, ten jest bratr můj.***)

B) Pán Ježíš zve všechny duše k sobě.

Vždyť právě proto mez' námi přebývá, aby nám na blízku byl, nás těšil, a žádosti našich přijímal i naplňoval. — Kdo chce mluvit s králem pozemským, jakých nesnází musí snést, nežli si slyšení u něho vymůže! Ale Pán Ježíš udílí slyšení jednomu každému, a kdykoli, beze vsí nasnáže! — O užijevme té znamenité přiležitosti, a obohacujme při ní duši svou pro čas i pro věčnost!

A Ty, ó *přeblahoslavená Matičko mého Ježíše, a Královno nebes*, pomáhej mi svými přímlovami, abych se lásce jeho co nejdokonaleji přispůsoboval!

---

*) K Žid. 2, 17.

**) Gal. 2, 20.

***) Mark. 3, 35.

Na jedenáctý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti Pán i Vykupitel náš.

a) Tak veliká jest láska Boha našeho k nám, že nezdálo se jemu dostatečným poučování, jehož nám udílel skrze anděly, patriarchy i proroky; ale že posléze *poslal i Syna svého na svět*, aby on nám jeho přesvatou vůli vykládal, a i plniti pomáhal.

I ty jsi jeho vyznavačem i žákem, jenž při vši své nevědomosti poučení od Spasitele máš svrchovanou potřebu. — Utíkej se tedy k Učiteli tolik výbornému, a poslouchej pilně poučení jeho, jak volal Otec nebeský k učenníkům jeho, když on se byl proměnil na hoře Táboru, řka: »Ientot jest Syn můj milý; toho poslouvejte!«*) — A i ty rci jako řekl Samuel, když uslyšel hlas Hospodinuv ve chrámu: »Mluv, Hospodine! neboť slyší služebník tvůj!«**) anebo jako pjeje žalmista Páně: »Cesty své, Hospodine, ukaž mi: a stezkám svým vyuč mne!«***)

b) A i Spasitel, Božský Učitel náš, nespokojil se tím, aby nám jen naučení dával; ale on i *sám napřed činil*, o čem chtěl, abychom činili i my, jak dí Písmo: »Začal Ježíš činiti a učiti;†) a sice tedy napřed počal sám činiti, nežli počal jiných učiti.

A i posud učí v nejsvětější Svátosti všem ctnostem, kterých požaduje od nás, an jest v ní svrchovaně pokorný, všech žádostí světských prázdný i chudý. A při

*) Luk. 9, 35.

**) I. Král. 3, 10.

***) Žalm 24, 4.

†) Skut. ap. 1, 1.

tom obětuje se Otci svému v oběť neustálou až k dokonalému sebe zmaření.

c) Mnohým lidem vzdává se chvála, že byli zachovateli, ochránci, zvelebiteli lidu svého; ale chvály takové zasluhují si jen do jisté míry. Nebo oni zachovali lid svůj snad jen přičiněním svým, kdežto *Spasitel zachoval člověčenstvo obětí celého života svého*. — Jiní zachovali jen některé lidi; Pán Ježíš ale vykoupil veškeré člověčenstvo. — Jiní zachovali toliko od útrap pozemských; Pán Ježíš vysvobodil ale od záhuby věčné. — A proto jest i Spasitelem všech věků.

Jestli ale Pán Ježíš tolik lásky měl a posud má k nám: zdaliž nezasluhuje i dokonalé lásky i důvěry naší zejména, když »v žádném jiném není spasení*)!«

d) Avšak ač nás Pán Ježíš již vykoupil, *musí dílo své vykupitelské přece ještě stále při nás prodlužovati*, poněvadž po celý život pozemský musíme proti pokušením bojovati, a často v nich i klesáme, a ku povstání milostí jeho zapotřebí máme. — Proto jen s důvěrou k Božskému Učiteli i Pomocníkovi svému se utíkejme, volajíce se svatými apoštoly, v bouři hynoucími: »Pane, zachovej nás, hyneme**)!«

Jsme příliš křehcí a slabí; a proto sobě nedůvěřujeme; ale vystřihme se každé dobrovolné příležitosti ku hříchu, a spolehejme na pomoc Božského Mstra svého!

B) Přibližujme se rádi ku Pánu Ježíši!

Ovečky jsou rády kolem pastýře svého, když vědí, že on je miiluje, a mnohé pamlsky jim rád obětuje. Neopouštějí ho, ani když usne; ale s trpělivostí očekávají jeho probuzení. Podobně činmež i my, vědouce, že

*) Skut. ap. 4, 12.

***) Mat. 8, 25.

Spasitel, byt by se velebné Svátosti jako neživým býti se zdál, nás přece vidí; prosby i díky naše slyší; pocty naše přijímá; a za usmíření naše u svého nebeského Otce se přimlouvá.

Darujme mu svůj rozum, aby i tajemství jeho snáze chápal; darujme mu svou vůli, aby se s ochotou vedení jeho podrobovala; ano darujme mu duši svou celou se všemi jejími schopnostmi, aby Pána i Spasitele svého oslavovala. — Pán Ježíš hudiž celý nás, a my celí jeho!

A Ty přemilostná Rodičko jeho, přispěj nám ku pomoci, bychom jej i náležitě uctívali, i při vši nesta-tečnosti své duchovní vždy s náležitou přípravou do srdcí svých zvali i přijímali!

Na dvanáctý den.

A) Pán Ježíš jest v nejsv. Svátosti našim Bohem i zaopatřením.

a) Ten samý Bůh, jenž trůn svůj má v nebi uprostřed nesčíslných zástupů andělů, svatých a světic Božích, chce i v srdcích našich, jako ve vlastním domě přebývati; a proto máme také s udivením volati jako pěl žalmista Páně: »Což jest člověk, že jsi naň pamětliv? aneb syn člověka, že jej navštěvuješ?«*)

Nejsem nic, leč prach a popel, jenž údělem obdržel smrt; když ale přece chceš se, ó nevystihlý Bože! ke mně snížití, a mým hostem býti, prosím i já jako Abraham: »Pane, našel-li jsem milost před očima tvýma: nepomlžeji služebníka svého!«**)

b) Bůh miluje ale čistotu v příbytku svém. V lůně čisté Panny přijal přebývání; nejsv. Svátost v čistém

*) Žalm 8, 5.

***) I. Mojž. 18, 3.

i vyzdobeném sále ustanovil; jen do nového hrobu a čistými plátny ovinutý chtěl položen býti. — Kéz bychom jemu také vždy přebývání co nejčistší nabízel, a to tím více, že odměňuje se nesčíslnými milostmi těm, kdo ho hodně uvítali i přijali.

Prosme Pána, aby on sám těmi milostmi vyzdobiti ráčil duši naši, jimiž ona dle jeho přání skvíti se má! Nebo »Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo pracují, kteří staví jej!.*)

c) Jsme na světě jen *jako poutníci a poutníci*; svět jest pro nás vyhnanstvím. Pravá naše vlast v nebi jest; a k tomu máme putovati. — Cesta ta ale jest obtížná, a plná nebezpečí; proto opatřil nás Spasitel pokrmem i nápojem na tuto cestu, a sice svým vlastním Tělem, svou vlastní Krví, abychom ku konci života svého do nebe vejíti mohli.

Kdyby Spasitel pomoci takovéto nám odepřel, do mdlob bychom upadli, a snad zahynuli. — Sám se tak vyjádřil o lidu na poušti, řka: »Rozpustím-li je lačné do domů jejich, zhynou na cestě.***) — O budiž přemilosrdný Pane Ježíši mým zaopatřením v životě i ve smrti; a pak i já pln důvěry budu pěti: »Bych pak chodil uprostřed stínu smrti, nebudu se báti zlého; nebo Ty se mnou jsi!***)

d) Jestliže se mi ale takovéhoho zaopatření dostalo, musím s *tím větší horlivostí Pánu sloužiti*; na cestě ku spáse nikde se nazastavovati; pokroky v dobrém činiti, pokud cíle svého skutečně nedojdu; podobně jako činil prorok Eliáš, jenž když požil chleba, kterého mu byl Bůh po anděli poslal, pak »šel v síle po-

*) Žalm 126, 1.

***) Mark. 8, 3.

***) Žalm 22, 4.

krmu toho čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, až na horu Boží. ^{*)}

Nečiníš-li pokroku v dobrém ani po častém svatém přijímání, obávej se, aby tě snad nepřekvapila smrt, po které nelze více ničeho spasitelného konati. — A proto dbejme výstrahy Páně: »Chodte dokud máte světlo, ať vás nezachvátí tma; nebo kdo chodí ve tmě, neví kam jde. ^{*)}»

B) Spasitel nás k sobě zve ve velebné Svátosti.

I volá: »Miluje-li kdo mne, Otec můj bude ho milovati, a k němu přijdeme, a přibyték u něho učiníme. ^{***)} Volejme my zase na vzájem: Dobrý Ježíši miluji Tě; ano chci Tě milovati více nežli vlastní duši svou! O přijď tedy ke mně, vstup do ubohé duše mé, a pomáhej mi tak žíti, abych Tě nikdy více hříchem od sebe nezapudil. Raději chci umřítí, nežli více Tebe uraziti a tak ztratiti. S Tebou chci na světě v lásce žít, abych Tě mohl i na věčnosti bez konce milovat.

Ó přeblahoslavená Bohorodičko! Neopouštěj mne přímlovami svými, pokud mne neuzříš v nebi mezi svými!

Na třináctý den.

Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti našim lékařem i lékem.

d) Pán Ježíš jest *nejvyšším lékařem duší i těl* našich. On zná co nejdokonaleji všechny naše neduhy, a má s nimi nejvyšší útrpnost. — Právě proto na svět přišel, aby nás z nich vyléčil. — Po celý život svůj snažil se

*) III. Král. 19, 8.

***) Jan 12, 35.

****) Jan 14, 23.

nemocným pomáhati. — Představ se jemu tedy jakožto nemocný, a pros, jako prosily Magdalena a Marta za nemocného bratra svého: »Pane, aj, kterého miluješ, nemocen jest.«*) — I nepochybuji pranic, ó Bože, že mne uzdraviti můžeš; a proto volám jako onen málo-mocný kleče: »Chceš-li můžeš mne uzdraviti.«**)

O přijď tedy, nebeský lékaři, »smiluj se nade mnou: uzdrav duši mou; neb jsem zhřešil tobě.«***)

b) A tento nebeský lékař nejen že neduhy naše duševní i tělesné zná, ale *on chce i může je pouhým slovem vyléčiti*; ba on sám »neduhy naše nesl, bolesti naše on snášel.«†) — Aby z vlastní zkušenosti věděl, jakého léku potřebujeme, sám se postil, krví potil, mdloby snášel, zármutkem duše až k smrti stísněn byl.

O kdo poznal kdy lékaře takového, jenž by tolik soucitu měl s nemocnými, že všechny bolesti jich, až na hřích, sám na sebe dříve vzal? — Zdaž nemáme poslechnouti tedy vybídnutí svatého apoštola jeho, abychom se k němu se vši důvěru utíkali? — A ten dí: »Přistupmež tedy s doufáním k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství, a našli milost ku přihodné pomoci!«††)

c) Avšak na tom ještě není dost! Pán Ježíš není toliko lékařem duší i těl našich, ale on jest sám i *lékem*, an odevzdává se jednomu každému celý, aby byl lékem všem proti jakému koli zlu. Mohl-li za života pozemského uzdravovati nemocných od jakéhokoli neduhu, a aniž by při nich osobně byl: může tak činiti posud, a zejména když jest i hostem naším v srdci našem!

*) Jan 11, 3.

**) Mark. 1, 40.

***) Žalm 40, 5.

†) Isai 53, 4.

††) K Žid. 4, 16.

Proč tedy posud tolik neduhů snáším? — Toho vinu nenese lék, poněvadž jest naprosto působivým; ale toho vinu nesu sám, že léku toho náležitě neužívám!

a) Co tedy činiti, aby mi lék nebeský skutečně prospíval?

Prvou věcí jest, abych z celého srdce upřímně zdrav býti *chtěl*. — Proto také Spasitel, vida člověka 38 roků nemocného u rybníka braviho v Jerusalemě, než ho uzdravil, prvé se ho otázal: »chceš býti zdrav?«*) Jsi-li tedy opravdu ochoten, zřici se pýchy, lakoty, hněvu i vši smyslnosti, bude ti i nebeský lék pomáhati; nejsi-li ochoten, všeho pro Boha se zřici, a vše z lásky k němu podniknouti, pak ani lék nebeský nic ti neprospěje!

Dále musíš se s *velikou důvěrou* ku Spasiteli o pomoc obraceti. Nebo vypravuje sv. evangelium, že důvěru v moc a dobrotu Páně vyžadoval Spasitel od nemocných, a tu i odměňoval, an říkal, jako příkladně ženě, krvotokem trpící: »Doufej dcero! víra tvá tě uzdravila.«**)

Konečně *nesmí lék v tobě překážky nacházeti*, to jest: Nesmíš v srdci svém skrývati žádné náklonosti ku hříchu kterémukoli, aby se ti nejsv. Svátost, nehodně přijatá, neproměnila posléze v jed!

B) Pán Ježíš čini se vězněm našim ve velebné Svátosti.

Vede ho k tomu neskonalá, nevypravitelná láska k lidem. Nestaču e mu, aby ve velebné Svátosti byl jen ve dne, pokud ho věřící navštěvovati a uctívati mohou; ale bydlí mezi vámi i v noci, i na místech opuštěných. Zdaliž bychom i my, od svatostánku jeho dle těla odcházejíce, neměli jemu tam zanechatí aspoň srdce svého?

*) Jan 5, 6.

**) Mat. 9, 22.

Ó obětují Ti, Pane! všechna přání svá, všechny radosti své, všechny snahy své! — Znič a zmař ve mně všecko, co by se Ti u mne nelíbilo. — Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou; ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má!

Ó *Rodičko Boží* přemilostná! shlédni na mne ubohého hříšníka, který Tě za ochranu prosí. — Pod ochranu Tvou, utkáme se sv. Boží Rodičko!

Na čtrnáctý den.

A) Pán Ježíš jest v nejsv. Svátosti rádce i přítel náš.

a) Isaiáš prorok nazývá Mesiáše *»rádcem**) naším; a tím jest On věru ve velebné Svátosti. Jestliže židé i při zcela nepatrných pochybnostech spěchali k arše úmluvy, jež přece jen znamením přítomnosti Boží mezi nimi byla, aby si vyžádali rady od Hospodina: čím více máme my spěchati před svatostánek, v němž přebývá Spasitel opravdově, i jakožto Bůh i jakožto dokonalý člověk, jakým právě byl, když nejsv. Svátost při poslední večeři ustanovil, abychom si rady jeho vyžadovali a tak netoliko v potřebách i pochybnostech svých vlastních, ale i v záležitostech svých bližních!

Není věru rádce moudřejšího, jenž by nám raditi mohl, jako ten, jenž o sobě právem dí: *»Má jest rada a pravost; má jest opatrnost.«****) — Chybujeme-li, stává se tak proto, že radám Páně málo váhy přikládáme; proto, můj Ježíši, chci vždy u Tebe rady i osvětlení rozumu svého vyhledávati.

b) Chceme-li ale v pravdě, aby se Spasitel stal *rádcem* naším, třeba, abychom rady jeho nejen slyšeli,

*) Isai. 9, 6.

**) Přísl. 8, 14.

ale také *věrně dle ní jednali*. — Proto odříkejme se svých předpojatých úsudků i svých zvláštních náhledů, a prosme jako Šalamoun: »Hospodine, dej služebníku svému srdce k umění schopné, aby mohl rozeznati mezi zlým i dobrým*);« dej, abych po cestách Tvých bezpečně kráčet, a k Tobě po smrti se dostati zasloužil.

c) Ve velebné Svátosti dává nám Pán Ježíš zřetelně znáti, že jest i *naš přítel*, poněvadž s námi v ní důvěrně obcuje; s námi sděluje, i čím jest, i čím vládne; a udílí nám ze všech pokladů svých, ježto všechny potřeby naše zná. — Ba, On nepřichází toliko k nám, nýbrž vstupuje i do nás, aby s námi jako za jedno byl.

Ó vzbuzujme v sobě pocity radosti z tohoto nejlepšího přítele, a obětuje se jemu zcela, jako činí On nám! — Svěřme se jemu se všemi těžkostmi svými; a On potěší nás, pomůže nám.

d) Dobrý, upřímný, nezištný přítel bývá mezi lidmi zřídka k nalezení. — Přátelé mezi lidmi lichotí nám, když jsme chybili, na místě, aby nám ku nápravě pomáhali; připojují se k nám, pokud z toho čest nebo užitek mají; vyhledávají nás ve štěstí, ale opouštějí v neštěstí. — Proč neměli bychom spíše vyhledávati přátelství Pána Ježíše? Či snad již koho opustil? zradil? — lásky naší nehodným se stal?

Ó volejme, jako volala snoubenka posvátná: »Nabyla jsem toho, jehož miluje duše má!**)»

B) Pán Ježíš vyvolil si mezi námi odpočinek v nejsv. Svátosti.

Bydlí-li Spasitel uprostřed nás s radostí, jest i povinností naší, bychom se všemi tužbami svými k Němu se tu

*) III. Král. 3, 9.

**) Píseň Šalam. 3, 4.

obraceli. — Ó kéž bychom nevyhledávali jinde marných rozkoší, když Dárce všeho blaha přebývá mezi námi, a nabízí nám ukojení všech spasitelných žádostí!

Vzbuzujeme lítost nad tím, že jsme se posud tak málo se Spasitelem svým, uprostřed nás si odpočívajícím, těšili; a slibme mu věrnost i upřímnou oddanost až do smrti!

A Ty, přeblahoslavená *Matičko mého Ježíše*, pomoz, abychom Jemu vždy věrnost zachovávali až i do těch brdel i statků našich!

Na patnáctý den.

A) Pán Ježíš jest v nejsv. Svátosti vůdcem i společníkem našim.

a) Pán Ježíš proto přišel na svět, aby nám byl za pozemské pouti naší *vůdcem*; a právě ve velebné Svátosti vede nás jako dobrý pastýř ovečky své, abychom z úzké cesty k nebi neodbočily. — I volejme k němu s důvěrou: »Známu učiň mi cestu, po kteréž bych choil!«*) a »Uveď mne na stezku přikázání svých, neboť jsem ji chtěl,**) hledám ji, toužím po ní.«

b) Ale Pán Ježíš není toliko vůdcem našim, On sám jest i *cestou*, po které kráčet musíme, jak On sám to vyslovuje, rka: »Já jsem cesta, a pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci, než skrze mne!«***) — Ó jak svatou jest cesta tato, a jak bezpečnou!

Prosme tedy Pána Ježíše, by nám popřál té milosti, abychom na ní věrně až do konce vytrvali, jak

---

*) Žalm 142, 8.

***) Žalm 118, 35.

***) Jan 14, 6.

i sám slíbil, řka: »Vejde-li kdo skrze mne, spasen bude; a vejde i vyjde a pastvy nalezne.«*)

c) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti naším společníkem, ježto jednomu každému z nás v ní přivlastňuje, co za pozemského života svého pro nás vykonal; a i při nás zůstává, aby neduhy naše hojil, a v potřebách našich nás podporoval.

Děkujmež tedy tomuto převzácnému společníku i průvodci svému i za čest, kterou nám službami svými prokazuje; i za milosti, kterých nám uštěďuje, volajíce s žalmistou Páně: »Neopouštějž mne, Hospodine, Bože můj: nevzdaluj se ode mne; ale pospěš ku zpomožení mému!«**)

d) Je-li ale Pán Ježíš i naším společníkem i průvodčím, jest povinností naší, *abychom ho následovali* a věrně se ho přidržovali — čili abychom žili, jak on žil, anebo jako by byl žil, kdyby v našich poměrech byl.

Přijímejmež Pána Ježíše často do srdce svého, volajíce s upřímnou zkroušeností: Pane, neisem hoden — ale rci toliko slovem, a učiníš mne hodným! — Odpusť mi zpronevěry mé, a učin Ty sám mne ochotným, abych Tě následoval, kamkoli sám ráčíš, i třebaš do chudoby, žaláfe, muk i do smrti!***)

B) Pán Ježíš bydlí mezi námi jako oheň zžirající.

Nic na světě není zajisté s to více lásku naši ku Spasiteli rozntiti, jako to, že přebývá mezi námi v nejsv. Svátosti, odkud rozlévají se žhavé proudy, jež zachvacují srdce lidská ku vzájemnému Boha milování až do

---

*) Jan 10, 9.

***) Žalm 37, 22.

***) Luk. 22, 33.

nejvyšších obětí. — Kdo by mohl čeho Bohu odepřít, jenž jemu samému neodepřel ničeho?

Ó dej, Pane Jesu Krista, abych tě miloval jako mučenníci anebo dlouholetí vyznavači; a přinášel Ti v obět vše milé, jako Ty jsi až i trůn v nebesích opustil, abys ukázal lásku svou ke mně!

Ó přeblahoslavená *Rodičko Boží!* pomáhej mi, abych Pánu Ježíši věrně sloužil v životě i smrti, a s Tebou i s ním jednou spojen býti zasloužil i na věčnosti!

Na šestnáctý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti prostředníkem i mírem našim.

a) Pán Ježíš stal se *prostředníkem* našim na kříži; jest jím i nyní v nebesích; ale způsobem zcela zvláštním jest jím ve velebné Svátosti — Jest Bohem, jako Otec jeho; ale jest zároveň i člověkem, jako jedenkaždý z nás; a tak působí způsobem zcela dokonalým na obě strany. — Svému nebeskému Otci činí stále zádostučinění za naše nesčetná provinění, a prokazuje jemu neskonalou čest. — Ale znaje předokonale i potřeby naše, představuje je Otci svému, aby nám byl milostivým pomocníkem.

Ó jaké to štěstí pro nás, že máme takovéhoho prostředníka u Boha Otce! — Proto také dbejme rady miláčka Páně, řkoucího: »Synáčkové moji! totot vám pší, abyste nehřešili. Paklit by (ale přece) kdo i zhřešil, (nezoufej; nebo) přímlyvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého«.*)

b) Ačkoliv ale Pán Ježíš jest jediným opravdovým prostředníkem mezi Bohem a lidmi, vyvolil k tomu

*) I. Jan 2, 1.

přece ještě i kněze své, aby ho na světě zastupovali, a jménem jeho zásluhy jeho nám přivlastňovali, jak učí sv. Pavel, řka: »Bůh smířil nás s sebou skrze (Ježíše) Krista, a dal (kněžím jeho) posluhování tohoto«.*) — A kněží usmířují tedy s Bohem sice i ve svátosti pokání, ale způsobem obzvláštním v nejsv. Svátosti oltářní; a sice když Syna Božího Otci nebeskému v obět přinášejí při mši svaté na oltáři.

Ó prosme Boha za hodné kněze a vhodné nástroje tohoto usmířování s ním, aby oběti jejich za nás byly jemu příjemny; a my abychom s ošklivostí odvraceli se od svých hříchů, i se srdcem upřímným i kajícím volili sloužiti nebes Pánu.

c) Pán Ježíš přinesl na svět *pokoj*, jak oblašovali andělé při narození jeho; ale on ho i stále rozmnožuje v nejsv. Svátosti, jež působí mír s Bohem, mír s bližními, i mír v nitru jednoho každého hodného přijímatele. — Tak to ohlásil milý Spasitel sám apoštolům po svém vzkříšení, když zjeviv se jim shromážděným ve večeřadle, prohlásil: »Pokoj vám!«**)

Zdaliž může kdo nalézt drahocennějšího pokladu, nežli jest mír a pokoj s Bohem? — Sv. Pavel o něm píše: »Pokoj Boží převyšuje všeliký smysl«; a dodává: »(Ten) ostřehej srdcí vašich; myslí vašich v Kristu Ježíši!«***)

d) Poněvadž pokoj Boží darem tolik dokonalým jest, musíme všech sil svých vynakládati na ten účel, *abychom si ho také zachovali*. Co tedy činiti?

Předně třeba varovati se hříchu, poněvadž »není pokoje bezbožným«, praví Pán Bůh.†) — Dále třeba

*) II. Kor. 5, 18.

***) Luk. 22 36.

***) Filip. 4, 7.

†) Isai 57, 21.

skláněti vůli svou pod vůli Boží; »Kdo se (kdy) protivil Bohu, a měl pokoj, («*) táže se zbožný trpitel Job. — Konečně třeba jednomu každému, aby povinnosti stavu svého věrně i pilně konal; nebo »Spravedlnost a pokoj políbily se, («**) pěje korunovaný pěvec.

Proto, Pane Bože, chci raději všecko na světě ztratiti, nežli pokoje s Tebou, jak mi ho hlásá svědomí mé.

B) Pán Ježíš léčí nás v nejsv. Svátosti.

Léčí v ní všechny neduhy, volaje: »Pojďte ke mně všichni, a já občerstvím vás! («***) — On vrací duším pokoj, jehož skrze hřích ztratily; a naplňuje je všelikou útěchou.

K němu se tedy s důvěrou utíkejme; a on nikdy nezklame nás, ani v potřebách duchovních, ani ve strastech tělesných.

Ty ale, *přeblahoslavená Bohorodičko*, Matko milosrdenství, ujmi se mne u Božského Syna svého, abych se stal hodným lékařské pomoci jeho!

Na sedmnáctý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti svědkem i soudcem všech našich úkonů.

a) Pán Ježíš jest *svědkem* všech našich činů, poněvadž jest pravý Bůh a tudíž všudypřítomný. — I vidí vše, co se děje v nás i kolem nás. — Zvláště ale pozoruje naše chování v chrámu svém při nejsvětější oběti, při obřadech, kázáních, pobožnostech, návštěvách. — Vidí tedy, co činíme a jak činíme!

*) Job 9, 4.

(**) Zalm 84, 11.

***) Mat. 11, 28.

A proto na tuto přítomnost Boží v chrámu často vzpomínejme, říkajíce si jako Eliáš prorok: »Žít jest Hospodin, před jehož obličejem stojím.«*) — Ó jak mnoho se musím obávati, že duše má není snad dosti čistá, aby hodnou byla přítomnosti Boží!

b) My ale jen proto tak často chybuje, že *na Boha všudy přítomného zapomínáme*; a proto chtěl Pán Ježíš pod viditelnou způsobou v nejsvětější Svátosti uprostřed nás přebývati. — Zda-li jsme ale proto na mysli sebranější v chrámu Páně a před svatostánkem jeho?

Ó jak mnoho nepozornosti, nedbalosti, nezpůsobnosti musíme si asi vyčítati z doby, kdy jsme v domě Božím byli, a tam Králi králů povinné pocty prokazovati měli! — Zdaliž by tomu mnohdy kdo věřil, že jsme pravověřící křesťané, když by pozoroval naše chování v kostele a při službách Božích! — Proto uvažujme o slovech moudrého Siracha, řkoucího: »Kteříž se bojí Pána, připraví srdce svá, a před obličejem jeho posvěti duši svých,«**) a činně, jak on radí!

c) Ten samý Pán Ježíš, jenž v nejsv. Svátosti jest stálým svědkem všech našich úkonů, jest v ní i také *soudcem* všech našich úkonů, jenž svůj soud pro celou věčnost platný prohlásí soukromně při smrti naší; ale v den soudný; kdy přijde s velikou mocí a slávou soudit živých i mrtvých, prohlásí ho i před celým světem. — Za tou příčinou varuje nás sv. Pavel před nehodným chováním se k Bohu, ale zejména před nehodným sv. přijímáním, když píše: »Zkusiž sám sebe člověk, a tak z toho (nebeského) chleba jez, a z kalicha pij. Nebo kdo jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, jelikož

*) III. Král. 17, 1.

**) Sir. 2, 20.

nerozsuzuje Těla Páně;*) totiž od obyčejného jídla, a požívá ho, ať jest ve svém svědomí čistý nebo nečistý.

Proto bojme se tohoto hrozného soudu soudce nejmocnějšího i nejspravedlivějšího, a připravujme se na každé svaté přijímání, jakoby ono bylo poslední v životě našem; a jako by hned po něm Spasitel vysloviti měl hrozná pro vinníka slova: »Vydej počet z vládařství svého; neb již nebudeš moci vládnouti!**)»

d) Uvažme, jak *dobrotivým jest Pán Ježíš jakožto soudce* ve velebné Svátosti, an v ní zakrývá všechnu svou velebnost, aby se nikdo nebál k němu přistupovati. — Jest také každé chvíle ochoten prosby naše slyšeti i vyslyšeti. — Jak šťastnými jsme, že soudce takto přístupného máme!

I přistupujmež k němu tedy rádi v době života pozemského, abychom si milost jeho zabezpečili, prvé nežli přijde s námi na soud! — A prosme jako žalníka Páně: »Hospodine, netresci mne v prchlivosti své, anž v hněvu svém kárej mne, neboť nemocen jsem!**)» — Anebo jako se modlil v chrámu publikán, stoje z daleka a bije se v prsa: »Bože buď milostiv mně hříšnému!†)»

B) Pán Ježíš ve velebné Svátosti očekává návštěvy i pocty naše.

A proto navštěvujme ho rádi a často, kdykoliv se nám k tomu příležitost naskytuje, a byť to bylo třeba jen na chvílenku, abychom mu osvědčili lásku svou; a promluvme k němu aspoň málo slovy, jako činí i přátelé

*) I. Kor. 11, 29.

**) Luk. 16, 2.

***) Žalm 6, 1.

†) Luk. 18, 13.

mezi lidmi, aby si svou vzájemnou lásku osvědčili. — Vždyť máme každodenně tak mnoho záležitostí, o kterých si se Spasitelem, na nás čekajícím, s důvěrou pohovořiti můžeme i máme!

Ty pak přemilá *Rodičko Boží!* vypros nám u Syna svého vyslyšení ve všech potřebách našich!

Na osmnáctý den.

A) Pán Ježíš jest v nejsv. Svátosti výkupným našim i odměnou naší.

a) Pán Ježíš drahé dal věru *výkupné* za duše naše, ježto dle slov sv. Petra »ne porušitelnými věcmi, zlatem nebo stříbrem, vykoupení jsme . . ., nýbrž drahou krví Krista, jakožto Beránka nevinného a neposkrvněného.*) — A cenu duše své máme uloženou v nejsvětější Svátosti, v které Spasitel právě tak jako Bůh i jako člověk přebývá, jak byl i při poslední večeři.

Ó kterak máme si tedy této Svátosti vážit, jak Bohu za ni děkovati! — Jestliže Spasitel za nás se obětoval celý, jak byl, není-liž slušno a spravedливо, abychom i my jemu obětovali všecko své pohodlí, všechnen svůj majetek, až i život svůj? K tomu nás také napomíná apoštol národů, an píše: »Koupeni jste za velikou mzdu. (A proto) oslavujtež a noste Boha v těle svém!**) — I volejme: Ó Božský Spasiteli! Tobě obětují duši svou i tělo své; Tvým chci býti v životě i ve smrti! Pomoziž mi k tomu!

b) Ačkoliv dal ale Spasitel náš za nás výkupné takové, že by bylo stačilo tisíce světů vykoupiti, přece výkupné to nám jen tehdy skutečně prospívá, když

*) I. Petr. 1, 18. 19.

**) I. Kor. 6, 20.

si ho v pravdě *přivlastňujeme*, a sice ve svatém přijímání.

Ale jak mnoho jest těch, kteří nepřijímají, a těch, kteří docela nehodně přijímají! — Jak mnohých týká se tudíž nářek Páně, jak vyslovuje ho evangelista Starého Zákona slovy: »Nadarmo jsem pracoval bez přičiny a marně sílu svou jsem strávil!«*) — Ó kéž by se výčitka taková netýkala i mne samého! — Pane! nedopouštěj toho, jenž jsi krev svou předrahou prolil ráčil, abys mne očistil, a ne zahubil!

c) Pán Ježíš, jenž jest odměnou nebešťanů, chce býti *odměnou svých věrných i na světě*, s tím toliko rozdílem, že v nebi hledí naň svatí i andělé tvář v tvář, kdežto on na světě skrývá tvář svou pod rouškou Svátosti oltářní.

Ó jak velice miluje nás Pán Ježíš, že nám v ní udílí odměnu ještě dříve, nežli jsme si ji zasloužili! — Dělník bývá odměněn po práci, řádně vykonané; ale Pán Ježíš odplácí již předem! — Z radosti, které okušíš po hodném svatém přijímání, uzavírej, jaká blaženost tě očekává v nebi, když tam budeš míti Boha svého! — Král David, připomínaje si odplaty v nebesích, pěl radostně: »Jak milí jsou stanové Tvoji, Hospodine mocnosti! Touží a omdlévá duše má po síních Hospodinových. Srdce mé a tělo mé plesají k Bohu živému.***) At Tě oslavují, Hospodine, všichni skutkové Tvoji; a svatí Tvoji at dobrořečí Tobě!«***)

d) A Pán Ježíš obětuje se nám denně se vši velkomyslností i za ty nepatrné služby, jež za čest jeho konáme. — Dost by bylo, kdybychom ho za služby

*) Isai. 49, 4.

***) Žalm 83, 2. 3.

***) Žalm 144, 10.

celého života svého směli jen jednou přijati; ale on *nabízl se nám ku přijetí každého dne*, a ústy svého náměstka i se vši důtklivostí se k nám zve!

Jak by mělo býti možným, abychom tolika pozváním jen nedbale vyhovovali? — Ó *»dávej (přece) Nejvyššímu dle udělení jeho, a dobrým okem učiň podle nalezení rukou svých (t. j. štědrě konej pro Boha, co se jemu líbí); nebo Pán jest odplatitel, a sedmkrát tolik odplatí tobě, **) učí moudrý Sirach. — Ba nejen sedmkrát, ale nescíslněkráté a přestědrě odplatí těm, kteří vůli jeho plniti, a věrně jemu sloužiti volí.

B) Pán Ježíš sedí ve velebné Svátosti na trůně milosrdenství,

jako souditi bude jednou v den soudný s velikou slávou na trůně spravedlnosti. — Jest věru slušno, abychom ho na trůnu jeho pozemském co nejvíce uctívali, bychom si toho tak zasloužili, i před trůnem jeho na věčnosti ho oslavovati.

Pane, nejsem hoden se Ti přibližovati, tím méně jako hosta u sebe Tě vítati; ale rci jen slovem, a uzdravena i uspůsobena bude k tomu duše má!

A Ty nejsvětější *Panno a Matko*, pomocnice křesťanů i útočiště hříšníků! nauč mne hodně uctívatí přesvatého Syna svého, budoucí odměnu mou!

Na devatenáctý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti životem našim i smrti naši.

a) Ačkoli Pán Ježíš žije nyní v nebi po pravici Boha Otce svého, žije přece zároveň i ve velebné Svátosti,

*) Sir. 35, 12, 13.

a sice právě takový, jakým byl za pozemské pouti své, jakožto Bůh i jakožto člověk, s Tělem lidským, s Krví lidskou. A poněvadž žítí znamená i působiti, působí Pán Ježíš i v nejsv. Svátosti bez ustání!

I koná v ní Otci nebeskému za Sebe i za nás více obětí chvály, nežli všichni svatí i všichni andělové kdy vykonali anebo vykonají! — Pán Ježíš ve velebné Svátosti pamatuje na nás, prosí za nás, i udílí nám milost více, nežli zasluhujeme, tak že i nyní, ve velebné Svátosti se skrývající, může říci, co řekl za pozemského života svého: »Jako mne poslal živý Otec, i já živ jsem pro Otce.«*)

O jak svatým jest život Spasitele mého v nejsv. Svátosti! A jak málo podobá se jemu život můj! — Ó zruš Pane! ve mně všechny zlé náklonnosti i náruživosti, i všechnu pýchu života mého, abych mohl žítí toliko život dle svaté víry Tvé, a následovati příkladného života Tvého!

b) Ve velebné Svátosti jest tedy Spasitel pramenem všeho života v pravdě bohulibého; a »viděli jsme slávu jeho . . . a z plnosti jeho my všichni jsme vzali,«**) plše miláček jeho. *K němu tam tedy se utíkejme*, abychom se naplnili milostmi ku konání bohuhubých skutků, čehož tak velikou potřebu máme.

Vzbuzujme hlad i žízeň po spravedlnosti u Boha, aby se i na nás vyplnilo slovo Páně: »Blahoslavení, kteříž lační a žízní po spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.«***)

c) Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti sice žije, a jest nám v ní pramenem všeho života; ale zároveň skrýváje

*) Jan 6, 58.

**) Jan 1, 14, 16.

***) Mat. 5, 6.

se v neživé spůsoby této Svátosti, chtěl i tajuplnou *smrt napodobovati*, aby Otcí svému tak prokázal více cti, nám ale více lásky; a mohl s větším právem, nežii apoštol jeho říkati: »Na každý den umírám.«*)

Jestliže ale Pán Ježíš každodenně za mne podivuhodně umírá na oltářích: co učiním z vděčnosti já pro něho? — Zdaliž neměl bych býti ochotným, i tisíc životů zaň obětovati, když jeho život jakožto Bohočlověka má cenu nade všechny životy lidské? Budmež aspoň ochotni, život svůj jediný, ale zcela obětovati ve službě jeho, a pro blaho svých blízkých, jak On velí.

Pane Ježíši! nejsem hoden vydati život svůj pro Tebe v mučnictví, jako přemnozí svatí učinili; chci ale všechny obtíže života svého bez reptání, z lásky k Tobě snášet; a mám to jediné přání, jako sv. apoštol Tvůj Pavel, říkací: »žádost mám rozdělen býti, a býti s Kristem,«**) s Tebou!

d) Pán Ježíš napodobuje ve velebné Svátosti smrt svou také proto, aby nás svým příkladem poučil, že i my máme žítí tak, *jako bychom mrtvi byli*; totiž že máme se zbavovati vši příchylnosti ku světu a ku pomíjejícím statkům i požitkům jeho, jak učí apoštol národů říka: »Za všecky umřel Kristus, aby i kteří živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale Tomu, kterýž za ně umřel, i z mrtvých vstal.«***)

Ale ach! jak daleko jsi ještě od tohoto dokonalého odlučování se od světa a od smrti duchovní! — Věz ale, co praví Spasitel o zrně pšeničném, říka: »Zrno pšeničné padší v zem, neumře-li, samo zůstane; pakli umře (potom teprvé) mnoho užitku přinese.«†)

Ó Pane Jesu Kriste, nauč mne světu odumíratí, abych maje oči, jako neviděl; maje uši, jako neslyšel, zapíráním sebe hříchů i náruživostí svých umožil, a tak Tvé tajuplné smrti ve velebné Svátosti života svého přispůbil.

B) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti nepřekonatelným přítelem našim.

I můžeme s ním kdykoli rozmlouvatí, srdce své mu otevřítí, potřeby své mu oznámiti, s ním se potěšiti. — Vždyt sám prohlásil: »Ať já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.«*) — Tedy jen na nás jest, abychom se ho věrně přidržovali na světě, bychom se ho pak přidržovati mohli i po smrti v nebi!

Bože můj, ó pomoz mi, abych Tě vždy miloval!

Ó *Matičko Boží* předrahá, pomáhej mi, abych Tvého nejsvětějšího Syna vždy lépe poznával i miloval, a i s ním věčně šťastným se stal!

Na dvacátý den.

A) Pán Ježíš jest v nejsvětější Svátosti pokrmem našim i milosti naší.

a) Pán Ježíš chtěl býti našim duchovním *pokrmem*, abychom za pomoci jeho Božský život, jehož jsme nabyli, také v sobě udržovali i zachovávali. Sv. Jan o Božském Mistru svém vypravuje, že řekl: »Jáť jsem přišel (na svět), aby (lidé) život měli, a hojněji měli.«**) To znamená, že nám Spasitel skrze odpuštění hříchů život první dal, ale ve velebné Svátosti nám pomáhá, abychom ten prvotný život milosti zachovali a rozmnožili.

*) Mat. 28, 20.

**) Jan 10, 10.

Ó jak přemoudře a předobrotivě Pán Ježíš vše ku spasení našemu zařídil! — S jakou čistotou srdce máme ho tedy u sebe přijímat! — Proto napomíná také sv. Pavel: »Zkusiž pak sám sebe člověk, a tak z toho chléb a jez a z kalicha pij!«*)

b) Jestliže tohoto Božského pokrmu po náležitě přípravě přijímáme, přináší on *podivuhodného ovoce*. A sice: Přicházíme do nejužšího spojení s Bohem, jak Sám Spasitel dí: »Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, ve mně přebývá a já v něm.***) — Dále zachovává i rozmnožuje v nás tento Božský pokrm duchovní život duše. A konečně oslabuje naše zlé náruživosti, a činí nám příjemnými věci nebeské! — Zdali-že pokrm nebeský i při tobě takto působí? — Ne-li, pak si jistě nepřipravil srdce svého ku hodnému svatému přijímání, a ponecháváš v něm přichylnost k některému hříchu!

Ó Pane Ježíši! dej, abych i já po svatém přijímání v dobrém vzrůstal a ctnosti své množil! — Chléb náš vezdejší dej nám dnes i ve velebné Svátosti!

c) Mezi ostatními svátostmi a mezi Svátostí nejsvětější jest rozdíl, a sice ten, že ostatní svátosti některé zvláštní milosti udílejí, kdežto v nejsvětější Svátosti přijímáme *dárce milostí všech*, Pána Ježíše, Boha i člověka, v němž dle slov apoštolských »prebývá všecka plnost Božství tělesně.«***) — Ó jaké to štěstí pro nás, můžeme-li původce vši svatosti přijati do srdcí svých!

Ó prosme ho v nejhlubší úctě, aby nám skutečně uděliti ráčil milostí svých měrou nejhojnější pro všechny potřeby duše i těla!

*) I. Kor. 11, 28.

**) Jan. 6, 57.

***) Kolos. 2, 9.

d) Jestli ale přichází k tobě původce vši svatosti, jenž uvedl do věčné slávy své tolik apošto.ů, mučenníků, neochvějných vyznavačů i čistých panen: kterak to, že právě při tobě málo znamenati jest duchovního prospěchu?

Ó Bože můj! duše má jest před Tebou jako půda bez vláhy. — *Poznávám se v hříštech svých*; příklad světců zahanbuje mě. — Ale čím více potřebuji milosti Tvých, tím více vzdýchám po nich! Pomoz mi, a ústy plesajícími chváliti budou (Tebe) ústa má.*)

B) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti studnici otevřenou,

v které můžeme, kdykoli chceme, duši svou od poskvrn všedních očistiti, když se v ní rychle k němu utíkáme. Ale voda ze studnice této nejen omývá, ale i *osvěcuje i posiluje*, abychom do nových chyb neupadli. — Rádi tedy Pána Ježíše ve velebné Svátosti navštěvujme, když každodenně tak často klopýtáme, a on zase ku povstání nám pomáhá.

Ó pomáhej mi Spasiteli ku povstání, kdykoli jsem poklesl, ježto chci upřímně býti Tvým, jako Ty celý odevzdáváš se mně!

Ó přemilostná *Bohorodičko*, pod ochranu Tvou se utíkám a službě Tvé se zasvěcuji. Pomáhej mi, abych spasení dosáhl!

Na dvacátýprvý den.

**A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti útočištěm naším
i nadějí naší!**

a) Jako ve Starém Zákonu ustanovil Bůh archu úmluvy, aby byla útočištěm židům, kdykoliv od ne-

*) Žalm 62, 6.

přátel tíštni byli: tak ustanovil Spasitel v Zákou Novém nejsvětější Svátost, abychom při ní nalezali *útočiště proti nepřítelům*, kteří nás ze všech stran obkličují!

Ó ano, Pane Ježíši! Ty jsi útočištěm mým ve všem utrpení; budiž mi i vysvobozením, jak prosí žalmista Páně: »Buď mi Bohem ochranitelem, a domem útočiště, abys spasena mne učinil.«*) — Bez Tebe, ó Pane, svět, tělo i ďábel dojistá by zvítězili nad slabostí mou; ale za pomoci Tvé zvítězím zajisté já nad nimi. — »V Tebe jsem doufal; necht nejsem zahanben na věky.«**)

b) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti také útočištěm naším před *hněvem nebeského Otce*; neboť utiňuje ho obětováním Krve své, jímž tak bez přestání se za nás přimlouvá. — Proto utíkejme se k němu se vši důvěrou, a schovávejme se duchovně do jeho přesvatých ran, ač jsme hříšníky.

Či ku komu jinému měli bychom se spíše utíkat, když on sám nás k sobě přemilostně zve, říká: »Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste; a já občerstvím vás.«***)

c) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti nejen útočištěm, ale i jedinou *nadějí naší*, ješto nám pro své neskonale zásluby ve všech potřebách pomáhati může; a dle své neskonale dobroty i neklamné přípovědi také pomáhati chce.

Na koho bychom měli tedy více spolehati, nežli na něho? — Čeho můžeme se nadíti od mocných toho světa, anebo od svých přátel i příbuzných? — Jak často oni pomoci ani nemohou, a jak často ani nechťí! — Proto všecku svou naději skládejme na Pána Ježíše v potřebách

---

*) Žalm 30, 3.

***) Žalm 30, 2.

***) Mat. 11. 28.

duchovních i tělesných, pro čas i pro věčnost! — Věru, »lépe jest doufati v Hospodina, než doufati v člověka.«*)

d) Ačkoliv ale jest Pán Ježíš ve velebné Svátosti nadějí naší neklamnou, tož nesmíme zapomínati, čeho On si *na vzájem od nás žádá*, abychom úplnou nadějí v něho skládati mohli. — I žádá, bychom se k němu rádi modlili; z lásky k němu se zapřáli; i bližním dobře činili; i povinnosti stavu svého věrně plnili; při tom všem nikterak se nepyšnice, nýbrž za »služebníky neužitečné« se považující, říkající dle slov Páně: »Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme.«**) — I naplní se pak na nás slovo žalmistovo: »Doufej v Hospodina, a čň dobré; a (tak) přebývati budeš na zemi, a pásti se budeš ve zboží jejím.«***)

B) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti přítomen jako pokrm i nápoj duše naší přežádoucí.

I máme proto k němu spěchati, jako hladoví orlové slétají se ku kořisti své, a jako jeleni žízniví pospíchají ku pramenu vody živé — A když právě nelze nám přijímati skutečně, máme aspoň často *přijímati duchovně* skrze vzbuzování žádostí po hodném svatém přijímání; anebo Spasitele dle možnosti ve chrámu navštívití a se jemu kořiti.

Ó jak mnozí s velikou lopotou ucházejí se o přízeň velikých pánů, a jak často přece doznávají bolestného sklamaní! — Kdo ale rád navštěvuje Spasitele ve stánku jeho, nikdy odtud neodchází bez zvláštních milostí, a bez Božího požehnání. — Ó politujme se, že jsme tak často po přízni lidí se namáhali, a Spasitele tolik dobrého i štědrého zanedbávali!

*) Žalm 117, 8.

**) Luk. 17, 10.

***) Žalm 36, 3.

A Ty předobrotivá *Matičko Spasitele svého*, přimluv se za mne u něho, a on odpusti mi, požebná mi!

Na dvacátýdruhý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti pokladem naším i spásou naší.

a) Pán Ježíš ve velebné Svátosti skrytý jest věru sám oným *pokladem skrytým v poli*, »ježž nalk zna člověk, skrývá, a radostí nad ním jde, a prodá všecko, což má, a koupí pole to,«*) jak vypravuje sám Spasitel o království Božím v podobenství. Neboť skrývá v sobě všechny dokonalosti Boha, i všechny ctnosti i zásluhy úcty nejhodnějšího člověčenství svého, i všechny dary i poklady Ducha svatého, ač očima svýma neznamujeme při něm leč nepatrné podoby chleba a vína.

Jsi-li o pravdách těchto přesvědčen, zajisté nebudeš nikterak na rozpacích, máš-li za tento poklad skrytý obětovati všecko, abys ho získal; ale budeš volati se svatým Pavlem; »Všecky věci pokládám býti škodou pro vyvýšenou známost Ježíše Krista, Pána mého, pro něžž jsem všecko ztratil, a mám jako za lejno, abych (jen) Krista získal.«**)

b) Kdo ale našel veliký poklad a osvojil si ho, s jakou pečlivostí o to dbá, aby ho opět neztratil! A proto stále se jím obírá! Proto také dí Pán: »Kde jest poklad tvůj, tuť jest i srdce tvé,«***) t. j. tam směřuj i žádosti mysli tvé; a jsou tedy buď k věcem nebeským neb pozemským namířeny!

---

*) Mat. 13, 44.

**) Filip. 3, 8.

***) Mat. 6, 11.

Uvažuj dle toho, zdali srdce tvé skutečně k nejsv. Svátosti táhne, ano v ní Pán Ježíš, poklad tvůi, se skrývá? Zdali skutečně jen po něm toužíš? — aneb zdali snad jen chladně a lhostejně k němu se máš? — Zdali snad srdce tvé nevěší se spíše na požitky pozemské, bohatství a oslavy? — Zdali skutečně dbáš o to, shromážďti si poklady nebeské: čili spíše snažíš se o takové jež rez šířá, zloděj ukrádá, ale napisto smrt odnímá? — Ó, snaž se spíše po pokladu nehynoucím, ať si již na světě okoušeti musíš, cokoliv Bůh na tebe dopustí!

c) Při stolu Páně přijímáme toho samého Pána Ježíše, jenž s Otcem i s Duchem svatým *tvorí nebe* nebem, sídlem všl blaženosti, místem nejvyššího štěstí; kde duše okoušejí neskonalého upokojení, patřice na Božství Páně; a těla okoušejí nevypravitelného oblažování z pohledu na proměněné čiověčenství Páně.

Vstup v duchu také ty do tohoto místa nejvyšší radosti andělů i svatých, spoj se s nimi ku společnému plesání, a volej s nimi: »Chvalte Hospodina ve svatyni jeho; chvalte jej ve tvrzi mocnosti jeho... Chvalte Hospodina s nebes; chvalte ho na výsostech. Chvalte jej všichni andělé jeho; chvalte jej všecky mocnosti jeho!«*)

d) Avšak Pán Ježíš ve velebné Svátosti není toliko odměnou v životě budoucím, ale jest štěstím i spásou naší i *v tomto životě pozemském*. Nebo osvobozuje nás od všech zlých věcí; udílí nám nesčetných dobrodiní; ano on Sám jediný může naplniti všechna přání naše.

Jak poštily jednají tedy světáci, kteří štěstí své vyhledávají v požitcích a statcích toho světa, v nichž přece trvalého štěstí naprosto naléztí nemohou! —

---

*) Žalm 148, 1. 2; 150, 1.

Nebo vždy nepokojným zůstává srdce člověka, pokud nespočívá v Hospodinu! — Jen Bůh sám může vyplniti a v pravdě šťastným i spokojeným učiniti srdce člověka, poněvadž je jen pro sebe stvořil!

A) Pán Ježíš ve velebné Svátosti očekává návštěvy naše.

Tedy tak se v ní ponizuje, že nenechává se s námahou vyhledávati, ale sám očekává v nevýslovné trpělivosti, až ho navštívit přijdeme! — Jak bychom neměli ho milovati, když On tolik miluje nás!

Ó, rozněcujme v sobě horlivě žádost, abychom ho co nejčastěji i u sebe přijímati mohli, a prosme ho co nejpokorněji, aby v nás mařil, co byho od něho odlučoval! — Ó, Pane Ježíši, miluji Tě; ano chci Tě opravdu milovati z celého srdce svého, ze vši duše své, ze vši mysli své, ze vši síly své; nade všechno na světě!

A Ty, ó Paní má, prostřednice naše u Boha, *přeblahoslavená Bohorodičko!* pomáhej mi přímlovami svými u Syna svého, abych jedině v něm hledal poklad svůj, spásu svou, blaženost svou!

Na dvacátý třetí den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti nejvyšší cti i radosti naší.

a) Máme li co, jsme-li něčím, vykonali-li jsme něco na světě, nemáme proto přece žádné přičiny z toho cti vyhledávati, poněvadž ze sebe nemáme ničeho, nevíme ničeho, nedokážeme ničeho; ale *všecko konečně od Boha přichází.* — A proto máme i se sv. Pavlem říkati: „Sám sebou nebudu se nic chlubití, leč svými nemocemi.“*)

*) II. Kor. 12, 5.

Jakkoli mnoho příčin máme, abychom se pokořovali, tolikéž máme i příčin, abychom se v Kristu Ježíši pochlubovali, jak učí sv. Pavel řka: »chlubíme se v Bohu skrze Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož jsme smířeni došli*);« nebo čím jsme, skrze milost Pána Ježíše jsme. Onť jest naším Bohem, naší hlavou, jejíž jsme údové; onť jest naším nejvyšším knězem, jenž sebe sama za nás stále Otci nebeskému obětuje; a proto, ač všude při sobě nalézáme jen vlastností pohrdlivých, v Kristu Ježíši jest čest i sláva naše; »jemu sláva na věky věkův. Amen.« **)

b) Ale Pán Ježíš jest naší ctí netoliko ve svém Božství, ve svých nejvznešenějších ctnostech a podivuhodných zázracích i tajemstvích, ale i *ve svém podivuhodném zničení*, an se vtělil, všechny bídy života lidského snášel, až i z lásky k nám života svého dokončil v přehořké smrti na kříži.

A proto i my volejme se svatým Pavlem: »Ode mne odstup to, abych se chlubil, leč v kříži Pána našeho Ježíše Krista.« ***) — Nebo pokořování jeho jsou prameny všeliké cti i oslavy mé; pro Pána Ježíše chci se chlubití svými protivensstvími i bédami.

c) Jako jest ale Pán Ježíš ve velebné Svátosti naší nejvyšší ctí, tak jest v ní i nejvyšší *radostí naší*. — Vždyť On jest tím samým, jenž obveseloval arcioctce i proroky, dáváje jim vědomosti o svém budoucím působení na světě, jak sám o tom vypravuje židům, řka: »Abraham, otec váš, radoval se, aby viděl den můj; viděl a zradoval se.« †) — Pán Ježíš jest tím samým, jenž radostí

---

*) Řím. 5, 11.

**) Gal. 1, 5.

***) Gal. 6, 14.

†) Jan 8, 56.

naplnil Pannu Marii, když se stala Matkou jeho; jehož narození s radostí oznamovali andělé; jenž po svém vzkříšení radostí nesmírnou naplnil apoštoly.

Týž i nás naplňuje radostí nejčistší, kolikrát ho hodně ve velebné Svátosti přijímáme. — Radosti, jakých poskytuje svět, jsou klamné, pomíjející, často i trestuhodné; ale radosti, jakých udílí Pán Ježíš, jsou opravdové, svaté, trvalé. — Proto i my s žalmistou Páně volejme: »Lepší jest jeden den v síních Tvých nad tisíce*») dnů jinde, snad u hříšníků strávených; a proto »radovati se a plesati budu v Tobě!.**)

d) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti ale také předmětem naší radosti proto, poněvadž nám zabezpečil tu naději, že s ním jednou *i nebe sdíleti budeme.*

Ó jak veliká jesti nyní radost nenešťanů, kteří již toho štěstí účastni jsou! — A jak veliká bude i naše radost, až nás smrt těla našeho zbaví, a my uzzíme Boha tvář v tvář! — Zdaliž nás již nyní naděje na budoucí neskonalou odplatu neslí ve všech utrpeních?

Ó této radosti mluví Spasitel, když slibuje svým apoštolům: »Vy nyní zármutek máte; ale opět vás uzzím a radovati se bude srdce vaše, a radosti vaší žádný neodejme od vás***) — Pamatujme často na toto zaslíbení Páně; a pak nebude nám ve službě Páně nic obtížným!

B) Pán Ježíš přebývá mezi námi, abyohom neměli k němu cestu dalekou a obtížnou.

Kdo chce míst posvátných ze života Páně, anebo vzácných ze života svatých jeho navštívit, jak mnohých obtíží i obětí musí si často uložiti! — A hle, láska

*) Žalm 83, 11.

**), Žalm 9, 8.

***) Jan 16, 22.

Spasitelova jest k nám tak veliká, že On volil ve středu našem bydletí v nejsvětější Svátosti, abychom netoliko místa pro jeho život pozemský památná, ale i jej samého a živého mohli dle libosti často navštěvovati a veškeré záležitosti srdcí svých mu přednášeti!

Ó přesvaté tajemství nejsvětější Svátosti! — Nemusíme svatým v nebesích záviděti, že mohou se Spasitelem v nebi obcovati, poněvadž tak můžeme činiti i my na zemi! Ba ještě více: poněvadž můžeme ho i v nejsvětější Svátosti přijímati! — Pane, Ty víš, že nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, do duše mé; ale rci jen slovem, a hodnou bude té milosti duše má! — Ježíši, v Tebe věřím; v Tebe doufám; Tebe miluji nade všecko!

A Ty, ó přeblahoslavená *Matičko mého Ježíše*, útočiště hříšníků! vypros mi tu milost, abych jedině v něm hledal svou čest, svou radost i svou spásu!

Na den dvacátý čtvrtý.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti našim podílem i souhrnem všech statků.

a) Jestliže Hospodin již v Zákonu Starém prohlásil zvláštním služebníkům svým »Já díl a dědictví tvé.«*) čím více jest Pán Ježíš dědičným podílem našim v Zákonu Novém, když jsme s ním na křtu svatém uzavřeli smlouvu daleko světější, nežli učinili židé! — O dědictví tomto pěje již korunovaný žaimista Páně, řka: »Hospodin díl dědictví mého... dědictví mé jest mi výborné.«**)

*) IV. Mojš. 18, 20.

***) Žaim 15, 8. 6.

Ó ano, výboruým jest, neboť znamená přebytek všech věcí; a proto máme si ho také více vážiti, nežli všech pomíjejících statků tohoto světa. — Ano, čím více se přičiňujeme na to, abychom dědictví tohoto nabyli, tím více milostí i rozkoši z něho i nabýváme.

b) Avšak takový podíl, jakým jest Pán Ježíš, nemůže spojen býti s *podíly, jakých udílí svět*, a jaké mají lidé světácky smýšlející. — Zkoumej tedy, zdali nezávidíš bližním jich statky? — Zdali nesháníš se po nich nade vsi potřebnou míru? — Zdali ochoten jsi pro Pána Ježíše všeho na světě se odříci, kdyby on si toho přál?

Ó čeho jiného měl bych sobě více přátí, nežli abych v pravdě mluvití mohl se žalmistou: »Co jest mi na nebi (kromě Tebe?) a bez Tebe co jsem chtěl na zemi? ... Bůh srdce mého, a díl můj jest Bůh na věky?«*)

c) Uvažujme dále, že Pán Ježíš jest *souhrnem všech statků*, ježto Bůh Otec, odevzdav ho nám, s ním zároveň odevzdal nám i všecko, jak píše sv. Pavel: »Jestliže Bůh ani vlastního Syna svého nešetřil, ale za nás za všechny ho vydal: kterakž nám také s ním všeho nedá?«**) — Máme-li tedy Pána Ježíše při svatém přijímání, máme všecko, ježto on může všech našich přání naplniti; a našim se stává pro čas i pro věčnost. — Nemáme-li ale Pána Ježíše, chudí jsme, byť bychom měli poklady celého světa, ježto vše na světě jest »marnost nad marnost, a všecko marnost.«***)

Radujme se tedy, můžeme-li Pána Ježíše hostiti v srdci svém; a obětujme jemu všechny své myšlenky,

*) Žalm 72, 25. 26.

**) Řím. 8, 32.

***) Kaz 1, 2.

všechny žádosti, všechny úkony, a všechny okamžiky celého života!

d) Je-li nám ale Pán Ježíš skutečně souhrnem všech statků, nesmíme pak *ničeho jiného více vyhledávati*, ničeho jiného více milovati, než jeho samého, a vážiti si mnoho všech ostatních věcí, jež jsou mimo něho. — Jedinou snahou naší musí býti, abychom se v milosti Spasitele svého udrželi, abychom ho i po celou věčnost užívati mohli. Vždyť on sám dí: „Co jest platno člověku, byť všecken svět získal a na své duši škodu trpěl? A jakou dá člověk výměnu za duši svou?«*) — Nemá věru, co by dal, aby duši svou spasil!

Ó Pane Ježíši! Nejsem sice hoden, abych mohl býti účastným hostiny nebeské při svatém přijímání; ale uč ň mne hodným, ježto jedině Ty jsi mým bohatstvím, mou jedinou útěchou, mou jedinou nadějí, mou jedinou rozkoší i láskou; Pán můj a mé všecko! A kromě Tebe vše jest marnost nad marnost!

5) Pán Ježíš skrývá ve velebné Svátosti i své Božství i své člověčenství, aby v ní tím více zjevil své lásky.

Když se Pán Ježíš vtělil, skryl své Božství a ukazoval se jen jako člověk na zemi. Když ale skryl se do velebné Svátosti, tu zakryl již netoliko slávu svou Božskou, ale i veškeré své člověčenství tak, že je úplně zůčl a chlebu podobným učinil. A to vše z nesmírné lásky k nám!

Jak se jemu za tolik lásky odměňuji? — Pane, ty více dbáš o blaho mé, nežli o svou čest, ježto jsi věděl, jak mnoho pohany dostávají se Ti bude od nevěrců i od nehodných křesťanů; a přece jsi se nedal odstráti od tajemství nejsvětější Svátosti, abys mi na blízku

*) Mat. 16, 26.

byl, abys mým hostem býti mohl! — Kterak se Ti odplatím? — Ó kéž bych mohl toho dokázati, abych Tě sám nade všechno miloval! Kéž bych mohl toho dokázati, aby Tě celý svět miloval i velebil!

Ó přesladvká *Matičko Boží*, pramene všeliké útěchy! vypros mi tu milost, abych Pána Ježíše nade všechno miloval, velebil, osavoval!

Na dvacátý pátý den.

A) Pán Ježíš jest v nejsvětější Svátosti darem Božím pro lidi, a darem lidí pro Boha.

a) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti věru tím nejvzácnějším *darem*, jehož nám Bůh uštédřiti mohl. — Vždyť jest to jeho jednorozený Syn, v němž On sobě dobře zalíbil; jest to obraz jeho; jest to věčné slovo jeho, jež se jemu ve všem rovná, a s nímž i s Duchem svatým jedinou bytost Božskou tvoří.

Ó kéž bychom poznávali, jak vznešeným jest tento dar Boží pro nás, a jak velikou cenu má pro nás! Kterak bychom potom s horlivostí prosili, jako apoštolové Páně: »Přidej nám víry*),« abychom Tě vždy lépe poznávali, s nehlubší pokorou uctívali, a s nejčistší láskou u sebe vítali!

b) Pán nebes i země *udílel nám Syna svého různým způsobem*; a sice: jakožto dítě, jež nemělo ještě zásluh života; jakožto muže učitele, jenž posud neměl zásluh z utrpení; jakožto utrpitele, jenž neměl své důstojnosti a oslavy; jakožto oslavence z mrtvých povstalého a na nebe vystupujícího, ale jako člověčenství zbaveného. Ve velebné Svátosti však podává nám ho v plnosti jeho tajemství i dokonalostí.

*) Luk. 17. 5.

Ó jaká to moudrost, láska i vznešenost u Boha !
— Ó kterak sluší se činiti díky Bohu z nevýmluvného (tohoto) daru jeho !^{*}) — V pravdě : »Kde se rozhojnil hřích (lidi), tu se (i) více rozhojnila milost !^{**})

c) Avšak Pán Ježíš ve velebné Svátosti není toliko darem Boha pro nás, ale jest zároveň i jediným, Boha důstojným *darem lidí pro Boha*. Nebo jakýkoli jiný dar, jež bychom Bohu přinéstí mohli, jest omezený, se všelikými nedostatky a nedokonalostmi spojený ; a proto i méně vhodný pro Boha přesvatého a naprosto dokonalého. — Veškeré naše myšlenky, slova, úkony jsou více méně poskvrněny, a Boha méně hodny. — A proto daroval on nám sám jednorozeného Syna svého, jemu samému ve všem rovného, abychom ho mohli jemu zpět obětovati při nejsvětější oběti na oltářích našich, a jemu tak prokazovati čest, lásku i oddanost takovou, jakými jemu jsme povinni, a jakých On jest hoden !

Ó jak dobrý jest Bůh, že nám sám poskytl prostředku takového, jímž bychom mohli všem povinnostem k němu dostáti ! — »Protož skrze něho obětujeme Bohu oběť chvály vždycky,^{***}) jak napomíná sv. apoštol národů.

d) Poněvadž Otec nebeský Pána Ježíše, Syna svého, ve velebné Svátosti nám zcela daroval, a naším učinil, jest On zajisté ku službám našim vždy ochoten ; a my můžeme tedy jich užívati, abychom k Bohu Otci myslí své pozdvihovati, jemu se klaněti, jej velebiti, jemu děkovati, hněvu jeho krotiti, a milosti pro čas i věčnost od něho vyprošovati si mohli. — Za pomoci Pána

---

^{*}) II. Kor. 9, 15.

^{**}) Řím 5, 20.

^{***}) K Žid. 13, 15.

Ježíše Otec nebeský všechny naše úkony se zalíbením přijímá.

S Pánem Ježíšem a ve spojení s Duchem svatým Bohu Otci tedy čest a chválu vzdáváme, a s anděly i svatými, jak je viděl sv. Jan u vytržení před trůnem Božím činiti, i řekjeme: »Amen! Dobrořečení a jasnost, a moc a důkázání, čest, a moc i síla Bohu našemu, na věky věkův. Amen.«*)

B) Pán Ježíš učiněn jest nás v nejsvětější Svátosti poslušným.

Poslušným byl Otce svého nebeského dle slov apoštolských, až do smrti, a to k smrti kříže.***) Avšak ve velebné Svátosti činí ještě více, ježto poslušen jest i člověka kněze; a dle vůle téhož nepohnutě položen jest na oltáři, nosen bývá po ulicích, k nemocným do nejhorších obydlí, ano stává se i pokrmem lidí mnohdy nejhorších! — Jemu nestačilo hrozné utrpení a smrt na kříži, On vystavuje se denně zneuctívání nejhoršímu, aby nám lásku na jevo dával!

Zdaliž neměli bychom i my jej nade všecko milovati, a se svatým apoštolem neodvolatelně vyznávat: »Protož, kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdali soužení? neb úzkost? nebo hlad? zdali nahota? čili nebezpečství? čili meč? . . . jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani jiné stvoření nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.«***)

A Ty, přeblahoslavená *Rodičko tohoto milovaného Pána našeho!* pomáhej nám ku nezdolné lásce takové,

*) Zjev. 7, 12.

***) Filip. 2, 8.

****) Řím. 8, 35—39.

abychom mohli státi se jednou účastníky i vašeho přeb-
bláženého i věčného milování v nebesích.

Na dvacátý šestý den

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti cílem naším i předobrazem našim.

a) Jako v přírodě pozorujeme, že jeden každý tvor s prudkým nutkáním směřuje *ku cíli*, od Stvořitele jemu určenému, a až tam nabývá uklidnění: tak máme i my vzbuzovati v sobě prudkou žádost takovou, abychom mohli se přibližovati ku Pánu Ježíši, v nejvyšší Svátosti skrytému, jakožto ku svému cíli, u něhož bychom uklidnění, útěchy i štěstí svého nalézali.

Ale jak často býváme lhostejní i chladii ku svému Spasiteli, a sice proto, poněvadž si ho za svůj poslední cíl nestavíme; poněvadž v něho v pravdě — nevěříme! — Ó kéž bychom volali se žalmistou: »Dej mi znáti, Hospodine, konec můj;«*) a »jako jelen dychtí po studnicích vod: tak dychtí duše má po Tobě, Bože!«**)

β) Cílem všech svátostí jest nejsvětější Svátost oltářní; nebo Spasitel všechny ustanovil k tomu, *aby nás na toto nejvyšší tajemství připravovaly*. — A tak měly by i veškeré naše myšlenky, žádosti, slova i skutky býti přípravami ku hodnému svatému přijímání, jak radí sv. Pavel, řka: »Všecko, cožkoli činíte ve slovu nebo ve skutku, všecko činíte ve jménu Pána Ježíše Krista (čili dle jeho smyslu, učení i příkladu), díky činite Bohu a Oci skrze něho.«***) — Takto stal by se

*) Žalm 38, 5.

**) Ž. 41, 2.

***) Kolos. 3, 17.

celý život náš nepřetržitou přípravou ku hodnému sv. přijímání!

Ó Pane Ježíši, ve své neskona'é lásce pomoz, abych cílem všech svých snah činil vždy jen Tebe!

c) Pán Ježíš jest ale ve velebné Svátosti pro nás i *vzorem všech ctností*; neboť není ctnosti, které by nás v ní nebyl svým příkladem učil; a o které nemohl by říci, co řekl o své tichosti a pokoře, řka: »Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.«^{o)} — V nejsvětější Svátosti učí nás býti trpělivými, laskavými, poslušnými.

Pokud máš způsoby Těla Páně při sobě, taž se často svého Božského Mistra o radu, jak bys měl se zachovati v těch a těch záležitostech svých? podivuj se jeho svatosti i dokonalosti; pokouj se před ním; a snaž se jeho příklady následovati, jak On sám k tomu vybízí, an dří k učenníkům svým: »Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, tak i vy činili.«^{**)}

d) Pán Ježíš však ve velebné Svátosti netoliko ctnostem učí, ale on jich i *udílí* těm, kdož s jeho milostí spolupůsobí. — On netoliko ukazuje, co činiti máme; ale dává nám i sílu, abychom to činiti mohli; ba právě proto daruje se nám docela.

Ó Pane Ježíši, ku jakým díkům jsme Ti proto zavázáni! — Což bychom bez Tvé pomoci dokázali? — »Ó táhni mne; za Tebou poběhneme po vůni mastí Tvých!.«^{***)}

^{o)} Mat 11. 27.

^{**)} Jan 13, 15.

^{***)} Píseň Šalam. 1, 3.

B) Pán Ježíš přebývá jakožto host ve velebné Svátosti mezi námi.

Jestli pak ho ale také jako hosta u sebe uctíváme? Či má platiti jednou i o mně: »Hostem jsem byl; a nepřijali jste mne*)?« — Přišel jsem k vám, nikoliv abych něčeho vašeho odnesl: ale přišel jsem obohatiti, oblažiti vás; a vy že jste mnou pohrdli? — Ó nedopusť Pane! abych mezi takové nevděčníky, zavržení hodné, patřil i já! — Chci Tě ode dneška rád ve svatyni Tvé navštěvovati, a i jiných ku návštěvám takovým povzbuzovati. — Jestliže Bůh Otec v Tobě si zalíbil**): já ubohý neměl bych na Tobě zalíbení míti, a neměl bych s radostí u Tebe prodlévati, když návštěvníkům svým celou pokladnici milostí svých otvíráš?

Ó vypuď ze srdce mého všechnu lhostejnost i nelásku; a buď mi útěchou v životě i při smrti, i odměnou na věčnosti!

A Ty přeblahoslavená *Rodičko mého Ježíše!* vypros mi u něho milost, abych v lásce jeho den co den prospíval, až bych v ní na věčnosti se dokonal!

Na dvacátýsedmý den.

A) Jak mocným a jak moudrým jest Pán Ježíš v nej- světější Svátosti!

a) *Všemohoucnosti své* neukazuje Pán Ježíš ve velebné Svátosti tak jako při stvoření světa z ničeho, nebo jako při vzkříšení z mrtvých, nebo při zázracích na nebi nebo v přírodě, nýbrž na své vlastní Osobě, an své oslavené, nesmrtelné Tělo, s Božstvím spojené,

*) Mat. 25, 43.

***) Mat. 17, 5.

udržuje beze všeho lesku na zemi v nepatrné podobě chleba. — Nebo že Tělo jeho jest Tělem samého Boha, mělo by býti v nebesích, obkříděno nevýslovnou oslavou; a že jest nesmrtelné, mělo by býti plné činnosti. — Ale skrze podivuhodné působení moci své a lásky k nám zahaluje Pán Ježíš Tělo své ve svátostní způsobě, a skrývá je ve svátostánku.

Ó jak podivuhodná jest všemoc jeho v tajemství tomtol — V pravdě, Pane Ježíši všemohoucí jsi, a můžeš učiniti všecko, co chceš! — Jestliže ale pro mne činíš, až i to jinak nemožným jest: kterak bych neměl já pro Tebe konati i *trpěti i co těžším jest*, ba i co nejtěžším jest! — A přece tolik nerad rozhoduji se k tomu, abych i snadné pobožnosti konal, i v nepatrných věcech se zapřel! — Pokorně skláním šiji svou pod všemohoucnost Tvou, a prosím, abys mi pomohl s milostí svou náružvosti mé přemáhati.

b) Ve velebné Svátosti jeví Spasitel patrně všemohoucnost svou, a tak tím zřejměji ještě, uvážíme-li, že tohoto zázraku načíná sám přímo, jako při poslední večeři učinil; ale že ho *působí skrze kněze své*, kteří jsou slabí, smrtelní, chybní, ba mnohdy i velice hříšní lidé! — Moci, kterou Spasitel kněžím světil, nepřipojil ani k jich svátosti, ani k jich zásluhám, ani k jich víře, nýbrž jedině a výhradně k jich důstojnosti, tak že oni na základu přijatého vysvěcení mohou všudy, vždy i v každém postavení při mši svaté chleb proměňovati v jeho Tělo; a On k jich pouhému slovu ihned sestupuje na oltář!

Ó vzdávejme Bohu za tuto milost všelikou čest a chválu, že se vždy z jeho přítomnosti těšiti můžeme, jako činili zástupové, když Spasitel uzdravil šlakem

poraženého, kteří velebili Boha, kterýž dal takovou moc lidem.*)

c) Pán Ježíš zjevil *moudrost* svou při vtělení svém, ježto nemoha jako Bůh za spásu naší trpěti, přijal člověčenství na se, aby trpěti mohl; a toto člověčenství spojil nerozlučně s Božstvím svým v Osobu jednu, aby zásluhy jeho člověčenství měly cenu Božskou, a on mohl tak Bohu Otci svému za kleslé pokolení lidské vhodné dostiučinění dáti. — Ale moudrost Pána Ježíše jeví se neméně i ve velebné Svátosti, ježto skrývá se v podobách chleba i vína, abychom se mohli tak Tělem i Krví jeho nasycovati!

Jestliže ale Spasitel tak přepodivně moudrým způsobem postaral se o pokrm i nápoj duší našich: zdali že neměli bychom i my se vši pilností vyhledávati prostředky i příležitosti, abychom ho za tolik jeho důmyslu i lásky ctili i velebili, a lásku jemu osvědčovali? — Ó prosme tedy i my s mudrcem Písma svatého: »Dej mi trůnu Tvému přistějíci moudrost, a nezamítejz mne (z počtu) služebníků svých.«**)

d) Kdyby se nám Pán Ježíš zjevoval ve své ne-skonalé slávě nebes, *naplnil by duše naše bázní*, a mnozí by, jsouce ustrašení, neopovažovali se k němu přistupovati. — A tu moudrost jeho vynašla prostředek, aby se nikdo nelekal k němu přicházeti, a s ním co nejužěji se spojovati, jak nám slabým tvorům jen možným jest; a ustanovila velebnou Svátost oltářní.

Ó děkujmež vroucně Pánu svému za to, že nám přístup k sobě tolik usnadnil; ale nechtějme proto přibližovati se k němu s menší úctou, nežli jemu ná-

*) Mat. 9, 8.

***) Moudr. 9, 4.

leží, jak pje žalmista Páně: „Služte Hospodinu v bázni; a s třesením plesejte jemu!“*)

B) Pán Ježíš chce nám ve velebné Svátosti na blízku býti.

Proč se jemu tedy lidé vyhýbají? — Proč tak zřídka ho navštěvují? — Proč jim je v přítomnosti jeho dlouhá chvíle? — Ó Pane můj! Trpělivost Tvá jest převeliká, že tuto lhostejnost snášíš, poněvadž i láska Tvá k nám jest nevýslovná!

Ó dej, abych Tě miloval, seč mé síly stačí tu na zemi, bych si toho zasloužil v lásce s Tebou spojen býti i na věky! — Ó pomoz, abych Tě často a hodně přijímal, a tak i lásku svou k Tobě vždy více rozohňoval!

A Ty *přeblahoslavená Panno Maria!* chraň mne v bojích proti nepřítelům spasení mého, a nauč mne milovati nade všecko přesvatého Syna svého!

Na dvacátýosmý den.

A) Pán Ježíš jest dobroty i lásky plný v nejsvětější Svátosti.

a) Bůh sděluje se s tvory svými trojím způsobem. A sice v *přírodě*, an jim skrze tvoření své udílí část bytosti své; dále v *pořadu nadpřirozeném*, an duším vtiskuje obraz své svatosti; a konečně *ve slávě své* nebeské, an duším věrných svých dává patřiti ve tvář svou, a užívati jim nevýslovné blaženosti své. — Pán Ježíš vynášel ale ještě jeden prostředek, by se mohl svým věrným sdělovati způsobem obzvláštním, a sice v *nejsv. Svátosti*.

Ó jak dobrým jest Pán Ježíš ke mně! — Čím jsem si toho jen zasloužil? — Nejmenší z Tvých milostí pře-

*) Žalm 2, 11.

sahala by již všecko, které bych si mohl zasloužiti! — Za šťastna bych se musel pokládati, kdybych směl, jako řekla žena v evangeliu*), jen drobty sbírat, kteříž padají se stolu Tvého; ale Ty mne zveš ku stolu svému, a nabízíš mi za pokrm duše mé své vlastní Tělo, a za nápoj svou vlastní Krev? — Ó Pane, kdo pochopí kdy lásky Tvé? — Kdo kdy řádně oslaví Tě?

δ) Ačkoliv nevýslovná láska Pána Ježíše všem připravuje hody nebeské, od zlého odvrací a k dobrému všecky vede, sděluje se Bůh rече ještě obzvláště s těmi, kteří ho *se žádostí vyhledávají* a v něho doufají, jak dí prorok Jeremiáš.***) — Ó otevři tedy srdce své do kořan, aby tam důkazy lásky Boží plnými proudy vnikati mohly!

Vyprázdni duši svou ode všeho, Bohu nemilého, aby on i dary svými přestědrými naplniti mohl! — Daruj se Pánu Ježíši celý, se vším, čím jsi a co máš; a i on dá se ti celý, i čím jest i co má!

c) *Bůh svět tolik miloval*, že jemu Syna svého jednorozeného daroval; a tento Syn Boží nás tolik miloval, že se nám celý darovati chtěl; a sice nikoliv pro naše zásluhy nebo výborné vlastnosti, a také ne ve prospěch světa: nýbrž jedině z pouhé, nejčistší lásky, jež jest tím podivuhodnější, že ani nevděkem z naší strany odpuzovati se nedává.

I nás se ptá Spasitel, jako ondy Petra: „Miluješ mne?“***) a i od nás očekává, abychom jemu odpovídali, ale nikoliv toliko slovy, ale i s celým smýšlením a se všemi skutky: „Ovšem, Pane! Ty víš, že Tě miluji.“ — Ó ano, miluji Tě, Pane! ale jen málo; proto roznět

*) Mat. 15, 27.

***) Pláč 3, 25.

***) Jan 21, 15.

v srdci mém oheň svaté lásky takové, jaké jsi hoden,
a jaké já ubohý tvor jsem schopen.

a) Ó kdo by mohl popsati té podivuhodné lásky
Pána Ježíše *ve velebné Svátosti!* — Kdo by mohl ná-
ležitě uváž ti daru, kterého nám v ní podává! — Po-
dává se nám sám, aby nám lásku svou osvědčil. — Po-
dal se nám v době, kdy se chystal za nás umřít, za
pokrm duší!

Ó jak málo poznáváme a oceňujeme nekonečnou
lásku Spasitele svého! — Ó proč nemám lásky všech
andělů i svatých, abych Tě tak miloval, jako oni všchni
dohromady Tě milují! — Chci Tě tedy milovati ze všech
sil svých, a lásku tu Ti vždy a všude osvědčovati,
slovem i životem. — Nešťastným bych byl, kdybych
Tě nemiloval; nebo sv. Pavel dí: »Nemiluje-li kdo
Pána Ježíše Krista, budiž proklat!«*)

B) Pán Ježíš obohacuje nás ve velebné Svátosti.

Dal-li nám Otec nebeský Syna svého, kterak by
nám s ním nedal i všeho, což jeho jest? — Poněvadž
ale Bohu patří všechny věci na nebi i na zemi, tedy
skrze Pána Ježíše »ve všem učinění jste bohatí . . . tak
že nemáte žádného nedostatku v žádné milosti,«**) píše
apoštol národů.

Máme-li ale všechno od Pána Ježíše: tedy i my
jemu v oběť přinášíme všechno, prosíme: Pane, Ty chceš
mne celého, i já chci Tebe celého. — Nejsem sice
hoden, abys vešel pod střechem mou; ale Ty pouhým
slovem učiniti mne můžeš hodným.

Ó přesvatá *Bohorodičko!* pomoz mi, abych se pře-
milému Synu Tvému docela obětoval. — Pod ochranu
Tvou utkáme se . . .

*) I. Kor. 16, 22.

**) I. Kor., 1, 5. 7.

Na dvacátýdevátý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti svrchovaně poslušným i trpělivým.

a) Pán Ježíš nespokojil se tím, aby *poslušen* byl Otce svého nebeského až k smrti, a to k smrti kříže*), ale dává svou neskonalou poslušnost na jevo i v nejsvětější Svátosti, ježto poslušen jest v ní okamžitě i na slovo — kněžel — Nebo sestupuje do rukou jeho; spokojuje se s místem, jež on jemu vykazuje; zůstává obmezen ve svaté hostii i tehdy, když ho lidé zlí v tomto tajemství neskonalé lásky jeho zle urážejí i potupují!

Ó jaká to podivuhodná poslušnost Tvůrce, jenž docela se podrobuje slabému, bídnému tvorů svému! Pán služebníku svému, Nejsvětější hříšníkovi! — Jaké to poučení pro každého, kdo chce býti nezávislým, svobodným, všech závazků i povinností prostým! — Kterak mohl bych se Bohu tolik poslušnému přiblížovati se srdcem pyšným, pánovitým, nepoddajným! — Ó Bože! Odříkám se svévole své; Ty, nauč mne činiti vůli Tvou; nebo Bůh můj jsi Ty! (**)

b) Poslušnost Pána Ježíše jest *úplně dobrovolná*, ježto On má moc, aby vazby své roztrhal, a poslušnost svého okamžitě se zbavil; On ale zůstává spojen s pomíjejícími způsoby chleba i vína, a poslouchá kněze, jenž přece ve všem závislým jest od něho! — A to cenu poslušnosti jeho tím více rozmnožuje.

Jest možná, abychom my, vše to vědouce, přece příkladu, od Pána nám danému, se protivili, a jen to a ještě s reptáním i nátky činili, co nám představení

*) Fil. 2, 8.

**) Žalm 142, 10.

naši ukládají, a čemu vyhnouti se nemůžeme? — Ó učíněť to pevně předevzetí, že jakožto praví učenci Páně budeme se vždy i ve všem vůli Boží dokonale podrobovati, a z lásky k Bohu i svým řádným představeným poslušnost prokazovati, jak tomu učí sv. Pavel, řka: »Ne na oko sloužíce, jako lidem se líbíce; ale jako služebníci Kristovi, činně vůli Boží ze srdce, s dobrou vůlí sloužíce jakožto Pánu, a ne lidem.«*)

c) Ve velebné Svátosti nepřestává Pán Ježíš osvědčovati také tutéž *trpělivost*, jakou na jevo dával po celý svůj život až do své smrti na kříži. Neboť snáší od nás nedostatek víry i úcty; nedostatek lásky i vše-liké slušnosti; ba i svatokrádeže při svatém přijímání.

Ó jak podivuhodná jesti trpělivost mého Spasitele! — Ó kéž bych mohl ho odškodniti za všechny urážky, které snášel! — Ó kéž bych mohl to zameziti, aby více urážen nebyl!

Obětuji Ti, Pane Ježíši, pocty všech andělů i svatých v nebesích i zbožných ctitelů Tvých na zemi, i všechny chvály Cirkve své, po celém světě rozvětvené, prose, abys nám všem, ale zejména mně, všech neuctivosti odpustiti ráčil!

d) Trpělivost Pána Ježíše vyniká tím více, uvážíme-li, že snáší urážky i potupy od bídných *tvorů svých*, jež by mohl Božskou mocí svou okamžitě zničiti; a dále i v tom, že snášel urážky od lidí, jimž právě dobrodiní prokazuje; a konečně i v tom, že trpěl dlouho, ano ochoten jest trpěti až do konce věků!

Ó milý Pane Jezu Kriste! Ty jsi trpělivost sama! — Tys tak dlouho již snášel neuctivosti i hříchy moje! — Čím se Ti za Tvou trpělivost odplatím? — Ó po-

---

*) Efes. 6, 6.

přej mi té milosti, abych trpělivosti Tvé nikdy více nezneužíval; a z lásky k Tobě i povržení i odpor svých bližních snášel.

B) Pán Ježíš očekává nás ve velebné Svátosti s trpělivostí.

Ba on tluče takřka na dvěře srdcí našich, a žádá, abychom mu je otevřeli, do nich ho pustili. — A proč? — Snad žádáš, Pane, od nás něčeho pro sebe? — Ó nikoliv! — On chce hostem naším býti, aby nás milostmi svými obohatiti i oblažiti mohl. — Kdo že by ho měl nechat čekati přede dveřmi?

O dobrý Pastýři oveček svých! — Přijď, ó přijď ke mně, a požehnej mi! — Nejsm sice hoden, abys vešel pod střechem mou; ale učiň Ty mne hodným a způsobilým, abych Tě přijal do srdce svého, Tobě na čest, sobě ale pro spásu!

A Ty, předrahá *Matičko Boží!* Veď mne na cestě spasení; veď mne s násilím, kdybych odporovati chtěl; donuť mne láskou svou, abych vždy více miloval, uctíval i následoval svrchovaně poslušného i trpělivého Syna Tvého!

Na třicátý den.

A) Pán Ježíš jest v nejsvětější Svátosti svrchovaně chudý a pokorný.

a) *Chudoba* Pána Ježíše ve velebné Svátosti jest patrna z toho, že vyvolil si tolik nepatrné způsoby, pod nimiž chtěl uprostřed nás přebývati; a přebývá v nich někde tak chudobně, že zřejmě na jevo dává, že jest tím samým Bohem, jenž v chlévě betlemském na svět přišel, a mezi hovádky na slámě odpočíval. —

A přece jest Pán Ježíš i v této chudobné podobě nade všechny bohatý i mocný! — Kraluje králům i andělům, a nutí mocnosti nebeské i pozemské, aby se před ním pokorně skláněly, a se jemu klaněly!

Poznávejme i my jej v chudobě jeho, chceme-li se jemu zalíbiti, pamatujíce na jeho vlastní výrok: »Každý z vás, kdo se neodfěkne všech věcí, kterými vládne, nemůže býti mým učenníkem.«*) — Samému sobě připomínej i vyčítej, jak mnoho chováš zbytečného v oděvu, náradí, potřebách životních, kdežto Bůh tvůj všech těch věcí postrádá a ani tolik nedrží, kam by sklonil hlavu svou, ač i lišky mají doupata a ptáci hnízda svá!**)

b) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti tolik chudým, že ani nepřináležel sobě, nežije sobě; ale náležel nám, *šije pro nás!* — On se pro nás zbavil netoliko všech statků svých, ale odřekl se takřka i sama sebe, aby mohl býti zcela k službám našim, a obohacovati nás chudobou svou! — Sv. apoštol Pavel proto o něm píše: »Nebo znáte milost Pána našeho Ježíše Krista, že jsa bohatý, učiněn jest pro vás chudým, abyste chudobou jeho zbohatli.«***)

Ó dobrý Spasiteli! popřej i mně podílu na svých pokladech, milostech, ctnostech a zásluhách; nebo věz, »nuzný a chudobný jsem já!«†)

c) Jestliže Spasitel již skrze své vtělení dal na jevo nevýslovnou *pokoru*, an »sebe samého zmafil, přijav způsobu služebníka«††): pokořuje se ještě více ve ve-

---

*) Luk. 14, 33.

**) Luk. 9, 58.

***) II. Kor. 8, 9.

†) Zalm 85. 1.

††) Fil. 2, 7.

lebné Svátosti, kde postaven jest i za všechny živé tvory ! Nebo nespátíme při ní leč chléb ; a zdá se, že Pán Ježíš nemá života, ani pohybů, ani rozumu, ani činnosti ! — A co při všem jest ještě podivuhodnějším jest to, že v této podobě své i zalíbení nachází!

O jak velice zahanbuje Pán Ježíš v pokoře své pýchu naši ! — On nechce se zdáti, čím jest ; a my tak rádi chceme vždy zdáti se něčím, čím nejsme ! — Ó Bože mů ! Poznávám Tvoji velikost a svou nicotu ; Tvou moc a svou slabotu ; Tvou svatost a svou zkaženost ! — Čím povrženějším stal jsi se Ty z lásky ke mně, tím dražším jsi se mi stal ! — Káním se Ti v Tvém ponížení a spatřuji v něm ne hanbu, ale čest svou !

d) Jestliže Pán Ježíš ráčí se ve velebné Svátosti tolik hluboce ponížovati, chce nás tak poučovati že i my, čím výše stojíme, tím *hlouběji máme se pokořovati*. A sice netoliko proto, že člověk povýšený potřebuje více milostí, aby hluboce neklesl, an »Bůh se pyšným protivuje, a pokorným dává milost« : *) nýbrž i také proto, že člověk povýšený má více pokušení ku pýše a marnivosti, a i také více odpovídání u Boha míti bude. — Proto také di moudrý Sirach : »Čím jsi větší, (tím více) ponižuj se ve všech věcech, a nalezněš milost před Bohem«.**)

Pán Ježíš při vši své velikosti neměl se čeho obávati, poněvadž nemohl hřešiti ; On nepotřeboval žádné milosti, poněvadž sám jest původcem i pramenem vši milosti. Jestliže se ale přece tolik ponižoval, chtěl nám jen ukázati, jak velice nám pokory jest zapotřebí ! —

---

*) I. Petr. 5, 5.

**) Sir. 3, 20.

Nevyhledávejme tedy předností u lidí, a'e rádi přijmejme i poslední místo mezi nimi; jak d' sám Spasitel: »Když budeš pozván, jdi, posaď se na posledním místě, aby, když přijde ten, kterýž tebe pozval, řekl tobě: Příteli, posedni výše. Tedy budeš míti slávu před spolustclujícími.*)

Ó Pane Ježíši nejpokornější! nauč Ty mne pokorným býti!

B) Pán Ježíš ve velebné Svátosti tvář svou skrývá, ale lásku svou zjevuje.

Pán Ježíš skrývá velebnost svou v nejsv. Svátosti, aby se nikdo nelekal k němu přistoupiti, a s ním si v nábožném rozjímání pohovořiti. — Činí tak z lásky k nám, té samé, jež ho vedla až ku kříži na Kalvarii. — Zdaliže nezasluhuje proto i upřímné a dokonalé lásky naší?

Ó vypuď, můj Ježíši, ze srdce mého všechnu jinou lásku, aby Ti srdce mé po spravedlnosti patřilo celé! — Kéž nikdy a nikdo a nic neodloučí mne od lásky Boha mého!

A Ty, přeblahoslavená *Panno, Matko naše, Paní naše, Orodovnice naše!* Pomáhej mi, abych lásku dokonalou Synu Tvému obětoval i nyní ve světě, i jednou po celou věčnost v nebesích!

Na třicátý prvý den.

A) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti nejčistší a nejvytrvalejší.

a) Jakožto Bůh jest Pán Ježíš od Otce svého nejsvětějšího od věčnosti zplozen, a tedy *nejčistší a nej-*

*) Luk. 14, 10.

světější. — Jakožto člověk narodil se z Panny od hříchu prvotného nikdy nedotknuté, a hříchem osobním nikdy poskvrněné, působením samého Ducha svatého. — Sám nikdy zlou žádostí poskvrněn nebyl. I stal se učitelem naším, jak bychom i my duši i tělo ve svaté čistotě zachovali. A k tomu podává nám v nejsvětější Svátosti posilu »jediné obilí vyvolených a víno plodící panny,«*) jak dří prorok.

Z toho patrně, s jakou čistotou musíme se ku stolu Páně přibližovati; nebo nejmenší nečistota a ukončení smyslné žádosti nelíbí se Bohu, o němž píše moudrý Šalomoun, že »pase mezi liliemi.«**)

b) Pán Ježíš ale svrchovanou čistotou od nás nejen vyžaduje, nýbrž On ji nejsv. Svátost hodně přijímajícím i uděluje, jak i předpověděl prorok: »Nebo což jest dobrého jeho, a co krásného jeho, jediné obilí vyvolených, a víno plodící panny,«***) čili duše čistotné. — Jestliže v Zákonu Starém chléb, jenž za hříchy obětován byl, měl moc, posvětit všecko, co se ho dotklo: kterak by nemělo nejsvětější Tělo Pána Ježíše, ve velebné Svátosti se skrývající, očistiti toho, jenž ho přijímá a co nejúžeji tedy s ním se spojuje, a oslabiti jeho zlé žádosti?

Ó jak velice potřebujeme pomoci této, abychom zachovali duši i tělo ve svaté čistotě a přemáhali nezřízená hnutí, když v ohledu tom každý člověk dospělý tolika pokušením vystaven jest! — Ó přijímejme často, a vždy s náležitou přípravou a pak i vroucím děkováním, abychom Pánu svému nejčistšímu, v bílé,

*) Zachar. 9, 17.

***) Píseň 2, 16.

***) Zachar. 9, 17.

čisté hostii k nám přicházejícímu, čistotu srdce dokonalou zachovali!

c) Pán Ježíš jest ve velebné Svátosti také *nejvytrvalejší*. Od té doby, kdy ji ustanovil, vždy pravdivě, věčně i podstatně v ní přebývá, kdežto svátosti ostatní záleží jen z úkonu pomíjejícího. — Pán Ježíš také neumdlévá v této velebné Svátosti ve svých úkonech, an Otce svého nebeského oslavuje, za dobrodiní jeho děkuje, jemu ovoce svého zadostiučinění obětuje, a za nás prosí. — Ba nepřestane tak činiti až do skonání světa, jak sám slíbil: »Aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.«*)

Ó děkujtež mu za tyto všechny milosti; zejména za to, že při nás stále přebývá, aby nám stále dobře činil. — Ach, jak nestálými jsou tak mnozí ve službě jeho, a jak často nedbalým byl jsem i já sám! — Jak často sliboval jsem Pánu Ježíši nezlomnou věrnost; a snad za málo okamžiků zapomínal jsem na všechny sliby své! — Ó Pane Ježíši, pomoz, bych nestal se nikdy více vrtkavcem takovým! — Raději chci zemřít, nežli kdy více Tobě nevěrným se státi!

d) Pán Ježíš jest ale ve velebné Svátosti netoliko vzorem vytrvalosti, ale i *pramenem jejím*; a sice hlavně proto, že jest v ní pokrmem duší, jimž udílí i zachovává život duchovní, podobně jako pokrm pozemský udržuje život tělesný. — Dále jest Pán Ježíš pramenem vytrvalosti ve velebné Svátosti i proto, poněvadž nás skrze ni ochraňuje od hříchů smrtelných, jimiž právě život duše bývá umořen. — Konečně i proto, že tato Svátost skytá nám pomoc, abychom pokušením se ubránili, a v dobrém setrvali.

---

*) Mat. 28, 20.

Ó jak mnoho máme Ti děkovati, můj Ježíši, žeš nám poskytl tak mocného prostředku, abychom Ti až do smrti věrnost zachovati mohli! — Ó pomoz, abych se vši nedůvěry k Tobě vždy vyvaroval, a i Tebe vždy více milovati naučil! — Volám k Tobě se žalmistou: »Dokonalé učíň kroky mé na stezkách Tvých, aby se nepohnuly (z nich) šlépěje mé!«*) Amen.

B) Pán Ježíš prokazuje milosrdenství v nejsvětější Svátosti.

Věru sám praví: »Nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych svět spasil.«**) Ve velebné Svátosti tedy koná úřad přímlovčího našeho u Boha Otce,***) a vyprošuje nám nesčetných milostí; proto máme se k němu často utíkat, a se vši pokorou i uctivostí, ale i důvěrností ho navštěvovati.

Rádi tedy k němu přicházejme, a ve všech potřebách svých se s ním radme. — A On neoslyší a neopustí nás ani v životě, ani při smrti, ani po smrti! — Vroucně i často volejme: Pane, nechci od Tebe, leč Tebe!

A Ty, přeblahoslavená *Bohorodičko!* pros za nás hříšné, nyní v životě, i v hodině smrti naší. Amen.

*) Žalm 16, 5.

**) Jan 12, 47.

***) I. Jan 2, 1.

Tebe, Boha, chválíme.

Tebe, Boha, chválíme; Tebe, Pána, vyznáváme.

Tebe, Otce věčného, velebí veškerá země.

Tobě všickni andělé: Tobě nebesa a mocnosti všechny;

Tobě Cherubíni i Serafíni neustále prozpěvují:

Svatý, svatý, svatý: Pán Bůh zástupů.

Plná jsou nebesa i země: slávy a velebnosti Tvé!

Tebe slavný apoštolů sbor: Tebe valný proroků počet,

Tebe bělostkvoucí mučenníků pluk chválí,

Tebe po všem světě Církev svatá

Jakožto Otce svrchované velebnosti vyznává;

Taktéž veleby hodného, pravého a jednorozeného Syna
Tvého,

I Utěšitele Ducha svatého.

Kriste, Králi slávy, Ty's Otce Synem věčným.

Ty's, chtě k vykoupení našemu člověčenství na se
vzítí: životem panenským dal jsi se uzavřítí.

Tys nad ostnem smrti zvítězil: těm, kteří v Tebe věří,
otevřels království nebeské.

Ty po pravici Boha sedíš, ve slávě Otce,
o němž věříme, že jako Soudce přijdeš.

Tě, pročež prosíme, rač sluhům svým, jež jsi předrahou
krví svou vykoupil, ku pomoci přispěti.

Dej, abychom v slávě k svatým Tvým přičtení byli.

Lid svůj, Pane, spas: a žehnej dědictví svému;

A řídíž nás, a povznes nás na věky.

Po všechny dny chvalořečíme Tobě;

A jméno Tvé na věky a na věky věkův velebíme.

Račiž nás, Pane, dne tohoto od hříchu chrániti.

Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi!

Staniž se milosrdenství Tvé, Pane, nad námi: jakož
jsme doufali v Tebe.

V Tebe, Pane, jsem doufal: nebudu zahanben na věky.

**K. Chvalořečme Otci, i Synu, i Duchu svatému:
L. Velebmež a oslavujmež jej na věky.**

M o d l e m e s e.

Bože, jehož milosrdenství sčísti a jehož dobrotivosti pokladu vyvážití nelze, svrchované Tvé velebnosti za dosažená dobrodiní díky vzdáváme, a Tebe o smilování vzýváme, abys nás i budoucně milostí svou nepouštěl, a nám darů svých štědře udělovati nepřestával, jenž tu pokorným prosbám vždy se nakloňuješ. Pro Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Zakončení.

**K. Svatý Paschale, oroduj za nás,
L. Abychom hodnými učinění byli zaslíbení Kristových.**

M o d l e m e s e.

Bože, jenž jsi blahoslaveného Paschala, vyznavače svého, podivuhodnou láskou ku svatým tajemstvím Těla svého a Krve své ozdobiti ráčil: popřej milostivě, prosíme, abychom i my z těchto Božských hodů takové hojnosti darů duchovních nabýti zasloužili, jakými z nich on oplýval. Jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého, Bůh po všechny věky věkův. Amen.

**K. Boží pomoc zůstaň s námi vždycky.
L. Amen.**

OBSAH.

	Strana:
I. <i>Sv. Paschalis Baylon, nebeský ochránce ctitelů ve- lebné Svátosti</i>	3
II. <i>O přátelích a odpůrcích toho Nepoznávaného mezi námi a sice:</i>	7
A) <i>Z nejstarších dob církevních</i>	9
<i>Litanie k Pánu Ježíši</i>	14
B) <i>Za středověku</i>	17
<i>Zpěvy k úctě nejsv. Svátosti</i>	20
<i>Litanie o nejsv. Svátosti</i>	25
C) <i>Z novější doby</i>	28
<i>Píseň k Božskému Srdci Páně</i>	34
<i>Litanie k Božskému Srdci Páně</i>	36
D) <i>Z nejnovější doby</i>	39
<i>Píseň o nejsv. Svátosti</i>	41
<i>Litanie ku slavnosti Božího Těla a na pa- mátku světových sjezdů</i>	45
<i>Odpustková modlitba</i>	49
<i>Odpustky a výsady adoratorů kněží</i>	50
III. <i>Jednatřicetidenní pobožnost k uctování nejsv. Svátosti</i> .	53
<i>Tebe Boha chválíme</i>	132
<i>Zakončení modlitbou k sv. Paschalovi</i>	134

**Týž spisovatel vydal
v CYRILLO-METHODĚJSKÉ
knihtiskárně
A VE „VLASTI“
následující vhodné spisy:**

Kde jest reformace?

**K té „obraně reformátorů a reformace“,
odpověď helvet. pastoru Šádkovi.**

Martinu Lutherovi — šach!

Jan Amos Komenský na líci i na ruby.

**Karel IV., český král, katolík — Jiří z Poděbrad,
český král, kališník.**

Význam husitství pro vzdělanost v Čechách.

Co nám prospěl Jan Hus? A co Jan Žižka?

Katolická mravouka. (V dědictví sv. Jana).

Výklad mše sv. dle P. M. Kochema.

Kam jdeš? (Rozjímání o nebi.)

Kam nechceš? (Rozjímání o trestech na věčnosti).

Máj Panny Marie v Lurdech.

Úvahy na každý den v roce.

Sv. Alfonsů „Pravá nevěsta Ježíše Krista“

Manna roku církevního.

Myrtový věnec snoubencům.

Prostomilá knížka. (Snadný návod k rozjímání)

Miláček Páně (Návod k životu dokonalému)

a jiné.